

SĂNĂ TA TEA

Serghey
Nikolaevici
Lazarev

OMU LUI

UNIFICAREA ȘTIINȚEI CU RELIGIA

Serghei Nikolaevici Lazarev

SĂNĂTATEA OMULUI

Unificarea științei cu religia

Cap. 1 - Interacțiunea științei cu religia

Dragi cititori!

Au trecut deja mai mult de 20 de ani de la momentul apariției primei mele cărți. Informația este destul de vastă și, uitându-mă în urmă, pot spune că aceasta a trecut testul timpului. În linii mari, concluziile mele, împreună cu înțelegerea mea, au rămas aceleași ca și mai înainte, fiind specificate doar detaliile, accentele, care sunt însă foarte importante.

Dacă un om va urca pe munte, fără să-i vadă vârful, atunci el se poate rătăci, pur și simplu. Pentru a urca pe munte, este necesar să se țină seama de următoarele aspecte: să cunoașteți înălțimea muntelui, ce dificultăți și probleme veți fi, probabil, nevoiți să întâmpinați, urmând să vă faceți ulterior un traseu și să vă pregătiți echipamentul. Astfel, primul pas - strategic, cel de-al doilea - tactic. Apoi, trebuie să vă evaluați propria stare, modul în care sunteți îmbrăcați, cât de pregătiți sunteți să porniți la drum. Dacă omul nu știe încotro merge, el poate să se rătăcească și să piară. De aceea, este foarte important să vă faceți o imagine de ansamblu.

În prezent, se pot găsi multe cărți și înregistrări video ale seminariilor. Iar oamenii, care abia încep să înțeleagă toate acestea, pur și simplu, se pierd în abundența de informații. Din acest motiv, as vrea să mă opresc asupra celor mai importante concluzii la care am ajuns, asupra unei imagini de ansamblu care mă va ajuta să răspund la cele mai importante întrebări și, abia apoi, se poate trece la detalii.

Noi auzim în fiecare zi cuvinte cu care ne-am obișnuit. De exemplu, cunoscând chiar și o astfel de noțiune precum „karma”, noi spunem: „Un om a păcătuț și este pedepsit pentru acest lucru”. Dar de ce atunci, copiii mici se îmbolnăvesc dacă, din punctul de vedere al religiei, sufletele lor sunt pure? De fapt, un copil plătește pentru păcatele părinților. Sau, probabil, ceva s-a întâmplat cu un om în viețile trecute și, din această cauză, el este nefericit acum.

Oamenii au manifestat interes, încă din timpuri străvechi, pentru întrebările legate de karmă, căci acest concept, ajuns la noi din Orient, există deja de mai mult de o mie de ani. Și în cultura europeană există ceva asemănător: este vorba despre păcat și plata pentru păcate. Dacă un om a păcătuț, Dumnezeu îl pedepsește, iar acestuia îi apar probleme cu sănătatea și cu destinul.

Știința modernă de abia începe să sesizeze legătura dintre evenimente. Acordând importanță corpului fizic al omului, aceasta a ignorat relațiile cauză-efect, care există în Univers, timp de multă vreme și cu încăpățănare. Este foarte greu de crezut că un om plătește pentru ceea ce a

săvârșit cândva și știința, pur și simplu, nu putea să accepte acest lucru ca fiind o credință, deoarece nu existau dovezi fizice. În schimb, religia vorbea în mod permanent despre acest lucru. Să ne amintim ce a spus Hristos: „Să nu mai păcătuiești ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”, fiind prezentă aici o legătură directă dintre comportamentul omului, pe de-o parte, și sănătatea sa și destinul său, pe de altă parte.

Ce înseamnă karma și ce este păcatul? în termeni simpli, karma reprezintă legea cauzei și a efectului.

Trecutul nostru nu dispare nicăieri. Acesta există și noi suntem legați de el. În plus, ne influențează prezentul și viitorul. Karma reprezintă un concept al filozofiei indiene și aceasta include în sine nu doar legea cauzei și a efectului, ci și noțiunea de „cronică Akașă”.

Filozofia vedică vorbește despre faptul că există un eter cosmic în care sunt înregistrate toate evenimentele. În acesta se păstrează și istoria destinului fiecărui om. Astfel, tot ceea ce un om a săvârșit cândva, în mod inevitabil, are urmări asupra zilei de azi și a celei de mâine. Experiența nu dispare nicăieri. Tocmai acest lucru se subînțelege prin noțiunea de karmă.

În religiile avraamice și în curențele Creștinismului, problema karmei este evitată pentru că este nevoie de clarviziune, inspirație și revelație de Sus pentru ca aceasta să fie clarificată. Cunoștințele, dobândite de către civilizația noastră cu mai mult de cinci mii de ani în urmă și care sunt oglindite de filozofia indiană, au fost mult mai greu înțelese de conștiința europeană pentru că noțiunea

de karmă și cea de întrupări repetate ale sufletului - a reîncarnării - a slăbit interesul omului pentru viață. Știința dialectică și-a jucat rolul în acest caz: în cultura orientală, atenția omului este orientată către lumea sa interioară, iar în cea occidentală - către lumea exterioară și, în mod corespunzător, conform legii unității și a luptei contrariilor, această divizare a dus la propriile rezultate.

Conceptul oriental de „karmă” a ajuns în cultura europeană sub forma conceptului de „păcat”. Dacă am aprofunda această problemă, atunci noțiunea de păcat reprezintă chiar noțiunea de karmă iar fapta rea, comisă de un om, nu va rămâne nepedepsită și, mai devreme sau mai târziu, el va plăti pentru propriile sale păcate. Totuși, spre deosebire de religiile orientale, în religiile avraamice oamenii sunt pedepsiți de Creator, de Cel de Sus, pentru faptele lor păcătoase. Despre aceasta se vorbește și în Creștinism, și în Iudaism, și în Islam.

Apropo, iată un fapt interesant: în India există noțiunea de karmă, însă fiecare om are o karmă proprie, personală, iar dacă a păcătuit mult în viețile trecute, atunci va plăti pentru păcate în această viață. Oare comportamentul părinților influențează destinul copiilor? Specialiștii indieni răspund negativ la această întrebare. Iată de ce, până în ziua de azi, în India, mii de mame stropesc cu benzină soțiile propriilor copii și le dau foc pentru ca aceștia, rămânând văduvi, să-și poată găsi o pereche mult mai potrivită.

Mamele fac acest lucru pentru a nu păta karma fiilor, deoarece în India nu există noțiunea de karmă familială.

În schimb, aceasta există în Vechiul Testament - în Sfânta Scriptură a Iudaismului și a Creștinismului. Acolo se vorbește direct despre faptul că păcatele părinților cad pe umerii copiilor, iar aceștia sunt bolnavi, suferă sau mor deoarece tatăl sau mama lor a păcătuit cândva. În plus, se spune că Dumnezeu pedepsește pentru păcate până la a treia, a patra generație, iar păcatele mult mai grave sunt pedepsite până la a zecea generație.

În Vechiul Testament citim ce a spus Cel de Sus: „închei un legământ (un contract) cu voi, cu poporul Israelului”. Este foarte important cu ce începe acest legământ (contract), iar acesta începe cu faptul că Dumnezeu a poruncit: „în a 8-a zi trebuie să se facă circumcizia”. De ce trebuia făcută o circumcizie? Sensul acestei proceduri este reducerea poftelor trupesti ale omului, ceea ce se aseamănă cu un sacrificiu al energiei sexuale, al plăcerii și al senzualității. Dacă un om nu-și poate stăpâni dorințele animalice, instinctele, uitând de Creator, atunci sufletul său începe să-și piardă treptat forțele. Deoarece sufletul este primordial, având legătură directă cu sănătatea fizică a omului, spiritul și corpul încep apoi să-și piardă forțele.

Așadar, în Biblie se spune că sufletul este primordial, în timp ce știința modernă afirmă că trupul este primordial. Mai mult decât atât, în esență, știința ignoră însăși noțiunea de „suflet”. Totuși, aceasta este strâns legată de alte noțiuni ca moralitatea, demnitatea, mila, iubirea, iar toate sunt subînțelese, în ultimă instanță, prin cuvântul „suflet”. În plus, noțiunea religioasă de

suflet nu poate să existe fără iubirea față de Dumnezeu, fără credința în El.

În Biblie este scris că sufletul este creat de Dumnezeu, că Cel de Sus a făcut omul din lut și a suflat în el un suflet nemuritor care, astfel, este primordial față de trup și care a existat chiar înainte de apariția trupului. Tocmai despre acest fapt vorbește și religia care este, în realitate, o știință despre planurile subtile, o știință a sufletului.

Astăzi, noi observăm un paradox, un antagonism foarte serios dintre știință și religie care, dacă nu va fi înlăturat, poate să ducă la pieirea civilizației noastre.

Știința funcționează în mod independent, pierzându-și moralitatea și conducând oamenii și întreaga civilizație spre marginea unei prăpăstii, iar religia - funcționează tot în mod independent, pierzându-și treptat esența, pierzându-și puterea și pierzând atenția oamenilor care, prin urmare, încetează să mai creadă în Dumnezeu.

Este ca și cum acest lucru nu ne amenință cu nimic deosebit. În Anglia circulă autobuze pe care este scris: „Dumnezeu nu există”. Societatea devine atee. Aparent, oare ce este rău cu acest lucru, atâta timp cât oamenii rămân corecți și responsabili, își păstrează familiile, merg la muncă? Asemenea noțiuni precum responsabilitatea și disciplina provin inevitabil de la cele de moralitate, datorie, iar noțiunea de moralitate provine de la prioritatea sufletului care, la rândul său, își are originea în noțiunea de iubire față de Dumnezeu, de credință și

grijă pentru propriul suflet. Din acest motiv, o societate atee își pierde credința, iubirea și, ulterior, moralitatea.

Noțiunile de familie, de iubire față de semenii și de milă încep treptat să se estompeze. Omul începe să mintă, să fie ipocrit, îi apare dorința de a jefui, de a înșela, devine crud, începe să se închine instinctelor sale și decade până la nivelul unui animal.

Acest lucru se întâmplă pe neobservate. La exterior, el continuă să fie om, dar la interior începe să cedeze propriilor patimi, devenind treptat sclavul lor. În Biblie este scris ce se întâmplă cu o societate care și-a pierdut credința și moralitatea - povestea Sodomei și a Gomorei.

Încăpătânându-se să observe prăpastia spre care se îndreaptă, civilizația modernă continuă să-și piardă credința și moralitatea, ceea ce este foarte periculos. De ce acest lucru se petrece în primul rând cu filozofia și cu știința din Occident și, în ultimă instanță, cu religia occidentală? De ce slăbește credința în Dumnezeu? Deoarece a venit vremea când trebuie să aibă loc un anumit salt, o anumită schimbare a percepției asupra lumii. Știința și religia trebuie să se unească. Știința trebuie să ajute religia, iar religia trebuie să ajute știința care va deveni etică, iar religia - flexibilă și nedogmatică.

Unificarea științei cu religia este, din punctul meu de vedere, singura cale de supraviețuire a civilizației moderne. Rămâne să aflăm răspunsul la întrebarea: cum să unim știința cu religia? Cum să înțelegem despre ce vorbește religia și cum pot revelațiile religioase să ajute știința? Cum poate știința deveni etică? Am început să

meditez asupra acestor întrebări încă de acum câteva decenii. Înțelegeam că știința, inclusiv medicina, se află într-o criză serioasă, care se poate dovedi mortală pentru civilizația noastră.

Multe concluzii la care a ajuns știința și despre care am auzit la școală s-au dovedit a fi greșite. Am văzut și am simțit acest lucru și, din acest motiv, doream să aflu cum stau totuși lucrurile în realitate.

Știința contemporană susține că trupul nostru este primordial, iar spiritul și conștiința, sunt secundare. Religia pretinde contrariul. Cine are dreptate? Este deja practic demonstrat despre conștiința noastră că are legătură cu trupul, de care depinde, și că noi definim conștiința ca fiind un produs al creierului.

Astfel, pe de o parte, conștiința și spiritul unui om reprezintă roadele corpului său fizic iar, pe de altă parte, de mai multe ori, în lume s-au văzut cazuri când un om, având creierul înlăturat sau distrus, continua să gândească, să comunice, să vorbească, fără ca absența fizică a creierului să-l împiedice în vreun fel.

Oamenii de știință nu menționează despre aceste precedente deoarece nu sunt în stare să le înțeleagă și să le explice. Totuși, dacă lucrurile stau chiar așa, reiese că omul nu gândește doar cu ajutorul creierului.

Știința afirma mereu (religia afirmă acest lucru încă de la început) că doar oamenii au conștiință, sau minte, pe când animalele nu au conștiință, sau minte, iar plantele cu atât mai puțin. Însă faptele spun contrariul: plantele gândesc. Știința a înregistrat deja asemenea

cazuri și oamenii de știință încep să vorbească deschis despre acest lucru. Animalele gândesc, mai bine zis, pot să gândească, să comunice și chiar să creeze unelte pentru muncă. Mai mult decât atât, și insectele pot gândi: ele analizează, își fac planuri de viitor, se organizează. Să luăm, de exemplu, furnicile: acestea sunt capabile să facă lucruri la care un om încă nu s-a gândit. Atunci cum gândesc animalele, insectele și plantele? Știința nu poate să răspundă deocamdată la această întrebare, dar un răspuns deja există.

Rezultatele cercetărilor, efectuate timp de 25 de ani, îmi permit să răspund la această întrebare care încă este practic închisă pentru știință. În ziua de azi, știința nu știe încă ce reprezintă un gând și un sentiment și nu poate răspunde de ce plantele și animalele gândesc. Știința nu știe ce sunt sufletul și conștiința.

Academiciana Natalia Petrovna Bekhtereva a mărturisit cândva că nicio persoană din lume, niciun om de știință nu poate să răspundă la simpla întrebare: ce este un vis și ce este moartea. Până în prezent, oamenii de știință nu au găsit un răspuns la această întrebare.

Știința nu stă pe loc, ea se dezvoltă în mod activ și totuși nu știe exact ce este omul.

Din punctul de vedere al științei, omul reprezintă o formă de viață proteică și atât. Iar religia spune că omul reprezintă, în primul rând, sufletul său. Ne-am obișnuit să credem că omul este o unitate formată din trei aspecte: corp, spirit și suflet, însă știința definește omul doar ca fiind un corp.

Reiese că, deși atinge culmi înalte în aspectele aplicate, știința contemporană nu se orientează deloc către aspectele strategice.

Ce este sufletul? Ce este destinul? Oare există vreo legătură între părinți și copii? Cum apare boala și ce o cauzează? Ce este păcatul și există oare o plată pentru păcate? Ce este personalitatea? Ce sunt conștiința și subconștiința? Până acum, știința nu a putut să răspundă la aceste întrebări, dar totuși va veni o vreme când, pur și simplu, noi nu vom putea supraviețui fără a avea răspunsurile la aceste întrebări, deoarece divizarea științei și a religiei nu este doar o problemă, ci și o amenințare foarte serioasă la adresa civilizației moderne.

Deși există din nou dovezi științifice ale faptului că omul își păstrează conștiința după moarte unde se percepe pe sine ca o persoană la fel ca înainte iar apoi, la reîntoarcerea în învelișul fizic, povestește ce era *dincolo*, pur și simplu, noi nu vom avea nicio șansă să supraviețuim dacă știința nu va înțelege ce reprezintă omul, dacă nu va începe să caute răspunsul la întrebarea despre ce este sufletul, dacă nu va înțelege că sufletul este primordial, iar învelișul fizic este secundar.

Astfel, conștiința continuă să existe în momentul în care corpul încetează să mai funcționeze. Acesta este un fapt științific, pe care însă știința nu poate să îl explice.

Rezultatele cercetărilor, efectuate timp de 25 de ani, îmi permit să răspund la toate aceste întrebări, însă mai întâi este extrem de important să clarificăm noțiunile de bază. Așadar, noi trebuie să știm ce este omul, ce este

boala, de ce omul este bolnav, cum să învingi problemele, ce este caracterul, ce este destinul, există oare păcate și există oare noțiunile de „karmă personală” și „karmă părintească”.

În prima mea carte, eu am descris ce mi s-a întâmplat pe când lucram ca ghid la începutul anilor 70. Am găsit atunci un șarpe în munți, pe lacul Rița. Acesta era rănit - probabil cineva aruncase cu o piatră în el. Am decis să pun șarpele într-o pungă și să-l eliberez în alt loc.

După cum s-a dovedit ulterior, acesta era cel mai periculos șarpe din Caucaz și mușcătura lui ar fi putut fi mortală, dar pe atunci eu încă nu știam despre acest lucru și duceam punga liniștit, urmărind șarpele care, făcut ghem, se uita la mine. Am devenit curios. M-am gândit că șarpele nu se simte prea bine și, pentru a-l mișca, l-am atins cu degetul prin pungă de câteva ori. Șarpele și-a ridicat capul și s-a uitat la mine. Atunci eu l-am atins din nou prin pungă.

După o fracțiune de secundă, șarpele s-a agățat de punga de polietilenă și a străpuns-o complet. Au început să curgă picături de venin pe pungă.

Mi-am dat seama că șarpele m-a făcut să înțeleg: „Nu trebuie să mă enervezi” - demonstrându-și propriile capacități. Apoi am început să-l respect. În acel moment, am înțeles că este o reptilă care, deși nu are creier, înțelege de minune că în fața ei se află un tânăr prostuț care nici măcar nu-și dă seama cât este de periculos să te joci cu ea și, prin urmare, mi-a arătat ce întorsătură pot lua asemenea jocuri.

Pe drum, am întâlnit niște copii care mi-au propus să le dau șarpele, însă eu am refuzat. Le-am spus că acesta mi-a salvat viața, că nu le voi da șarpele și că mai bine o să-l eliberez în pădure.

Ajungând acolo, am pus punga pe pământ și, fiind rănit, șarpele a început să se îndepărteze lent. Am hotărât să-mi iau rămas bun de la el... mai bine zis, am început iar să-l enervez și l-am apucat de coadă, fără să-i dau voie să se târască. Șarpele a întors capul, s-a uitat la mine și a încercat iar să se îndepărteze, însă eu continuam să îl țin de coadă. Într-o fracțiune de secundă - ceea ce nu putea fi sesizat cu ochii - capul lui a ajuns aproape de mâna mea. Astfel, șarpele mi-a arătat din nou că poate să mă muște.

Însă nu m-a mușcat. În cele din urmă, l-am eliberat și s-a îndepărtat. Mai târziu, am aflat ce fel de șarpe era și că, din neștiință, eu îmi riscasem viața. Atunci am înțeles că această ființă vie nu se deosebește prin nimic de mine: și ea gândește, are noțiunea de mărinimie, recunoștință, de compasiune și chiar de milă, iar șarpele înțelegea clar că în fața lui se afla un om destul de naiv. De fapt, de unde știe el toate acestea? Chiar atunci am înțeles că imaginea științifică despre lume nu este tocmai corectă, că ceva nu este în ordine cu ea.

A doua transformare revoluționară, semnificativă, în conștiința mea, a avut loc aproximativ în aceeași perioadă, în anii '70. Am crescut în Uniunea Sovietică, unde pretutindeni se afirma că Dumnezeu nu există, că întreaga lume este un haos, că doar omul poate să o

organizeze și că proletariatul era sursa cea mai importantă a tuturor bunurilor și a fericirii, inclusiv a eticii.

În acea perioadă, conduceam excursii în Munții Caucazului, inclusiv în Noul Athos. Acolo era o biserică iar eu trebuia să conduc grupul de turiști, să le demonstrez triumful socialismului și totodată să le arăt biserica, spunându-le că aceasta era o catedrală funcțională și că acum este, pur și simplu, un muzeu.

Deoarece toți pereții bisericii erau pictați cu imagini pe diverse teme, trebuia să le explic oamenilor în câteva cuvinte ceea ce era pictat. De exemplu, oamenii mă întrebau: „Cine este acel om, înfășurat în fașe albe?” și eu eram nevoit să le răspund. Mă simțeam în- confortabil să le explic conform elaborării metodice, așa că am decis să citesc Biblia.

Pe timpul Uniunii Sovietice, Biblia nu se tipărea, dar am făcut rost de o carte, tipărită în străinătate. Am început să o citesc, doar pentru a înțelege picturile de pe pereții bisericii, însă am trecut prin ceva de genul unui șoc ușor. Nu înțelegeam despre ce se vorbea în Biblie, însă simțeam că în ea este cuprinsă o cantitate incredibilă de informație. În plus, eu înțelegeam această informație nu cu ajutorul minții, ci oarecum într-un mod imperceptibil, la nivelul sentimentelor. Simțeam o forță colosală și o profunzime extraordinară a acestei cărți.

Recitind Biblia de mai multe ori, am încercat să o înțeleg, dar nu o înțelegeam, simțind că adevăruri mari sunt ascunse în interiorul ei. Pe urmă, am citit lucrările

doctorilor în știință pe diverse teme religioase și am văzut că acestea sunt lipsite de conținut: în spatele beției de cuvinte, în spatele frazelor aparent inteligente nu era nimic, dar fiecare frază din Biblie conținea un rezervor uriaș de informație, pe care nu o înțelegeam. Cunoașterea acestei cărți a devenit un eveniment plin de semnificație, care mi-a schimbat viața. Ulterior, cu aproximativ 30 de ani în urmă, am început să tratez oamenii și am obținut rezultate fantastice: era suficient să doresc ca un om să se vindece și acesta se însănătoșea cu adevărat.

Și mi-a fost clar faptul că totul este oarecum conectat în viață, că sentimentele noastre nu sunt ceva iluzoriu și nematerial, așa cum ne-a comunicat știința, ci ceva real, dar diferit.

Tot pe atunci, am început să mă interesez mai serios de filozofia orientală. Începusem deja, de foarte multă vreme, să citesc filozofie orientală, iar în prezent abordez acest subiect mai aprofundat. Puțin mai târziu, am început să mă ocup de tratarea oamenilor la modul practic, dar deja la modul profesional. Aveam un scop: să demonstrez că boala nu apare doar la nivel fizic.

Eram sigur că, într-adevăr, cronicile Akașe există și că acestea reprezintă anumite structuri de câmp care conțin în interiorul lor informația despre trecutul unui om, în ele fiind înregistrate genealogia, comportamentul, sentimentele și gândurile sale. Aveam nevoie să văd aceste structuri, să simt această informație. Mi-au trebuit aproape cinci ani de căutări și, în cele din urmă, în anul 1990, am simțit și am văzut structurile de câmp pe care,

ulterior, le-am numit karmice. Cercetând aceste structuri, am ajuns la concluzia că știința și religia pot fi unificate, fiind nevoie doar să se găsească terenul unde ele pot fi unificate. Acest teritoriu s-a dovedit a fi ceea ce noi numim *biocâmp*.

Într-o zi, eu am auzit la radio un interviu foarte interesant cu bucătarul-șef de la Kremlin, care povestea cât de responsabilă este munca lui, cu care se ocupa deja de 20 de ani, vorbind și despre o anumită particularitate a muncii sale. La întrebarea „Spuneți-mi, oare vi s-a întâmplat să aveți eșecuri atunci când, de exemplu, oaspeților li se făcea rău după mâncărurile preparate de dumneavoastră?”, el a răspuns: «Ferească Dumnezeu, nu mi s-a întâmplat așa ceva niciodată. Vă pot spune un singur lucru: starea bucătarului acționează asupra mâncării și, dacă omul are o dispoziție proastă, dacă este nervos, se înfurie sau este nemulțumit de ceva, atunci acesta nu are voie să gătească. Dacă vedeam pe unul dintre bucătari că are o stare proastă, eu îi spuneam: „Pleacă, fă ceva, curăță niște nuci, dar nu ai voie să gătești. Starea ta, pur și simplu, va fi transmisă oamenilor, pentru că energia acționează asupra mâncării”».

Apoi, bucătarului-șef i s-a mai pus încă o întrebare interesantă: „Uneori, atunci când se întâlnesc primele persoane ale statului, de exemplu, președinții, aceștia nu reușesc să aibă un dialog și ambele părți sunt nervoase și nemulțumite. Ce urmări poate avea ulterior acest lucru asupra mâncării?” „Știți, a răspuns el, mi-ați pus o

întrebare foarte interesantă. Chiar atunci când încep să existe neînțelegeri, un conducător inteligent nu va încărca atmosfera cu negativitate, nu va permite emoțiilor negative să ia amploare. El va spune: „Haideți să facem o pauză de masă”. Iar mâncarea armonioasă, pregătită de către bucătarul aflat într-o stare de echilibru sufletesc, îi va ajuta să se domolească, să se calmeze, să reia dialogul și chiar să ajungă la un anumit consens”.

După cum puteți vedea, mâncarea gătită în mod corect poate face un om mai bun, poate să-i îmbunătățească starea de spirit sau, dimpotrivă: mâncarea gătită în mod incorect poate să ducă la probleme, dacă omul se află într-o stare nervoasă, agresivă.

Într-una din primele mele cărți, eu am dat ca exemplu o întâmplare petrecută în America, cu 22-23 de ani în urmă. În această carte, era vorba despre o bucătăreasă excepțională, al cărei nivel de măiestrie era atât de înalt, încât oamenii erau dispuși să-și aștepte rândul chiar și o lună, și două luni, doar pentru ca tocmai ea să gătească. Oamenii spuneau că felurile ei de mâncare erau cu adevărat unice. Însă această femeie a gătit odată mai multe feluri de mâncare pentru un banchet de 60 de oameni și mulți s-au otrăvit. S-a căutat cauza, dar nu a fost găsită niciun fel de otrăvă în mâncare. Singura concluzie la care au ajuns investigatorii americani meticuloși a fost: dimineata, înainte de a începe munca, femeia s-a certat cu soțul ei, s-a supărat foarte tare pe el și, prin urmare, au avut de

suferit oamenii care au gustat mâncărurile pregătite de ea.

Din povestea de mai sus, se poate trage următoarea concluzie: sentimentele noastre ne influențează trecutul, prezentul și viitorul. Starea noastră interioară se reflectă asupra a tot ceea ce facem: și asupra mâncării și asupra celorlalte lucruri. Dacă veți începe vreo afacere serioasă, de exemplu, un anumit proiect de afaceri, dar vă aflați într-o stare proastă, aceasta va eșua cu siguranță. Dacă vă propuneți să vă ocupați cu ceva, dar nu aveți iubire și bucurie în suflet, dacă acționați de nevoie sau doar din dorința de a câștiga bani - nu veți reuși nimic.

Profesia mea de bază este cea de pictor. În perioada în care pictam tablouri, acestea erau vândute de proprietarii de galerii.

Ei veneau și întrebau dacă există lucrări de-ale lui Lazarev. Dar, în momentul în care am pictat o copie a unui alt autor, nimeni nu a cumpărat-o. Nu înțelegeam de ce, doar copia era expusă în altă galerie și în alt moment. Este vorba despre faptul că eu am pictat copia ca să câștig bani și, prin urmare, tabloul și-a pierdut întreaga sa valoare.

În aparență, acesta nu se deosebea cu nimic de original, însă conținutul său murea, dispărea.

Energia unui lucru, a unui produs, este un aspect foarte serios, reprezintă chiar sentimentele noastre care acționează asupra lumii înconjurătoare. Pentru știință, sentimentele sunt abstracte, căci ce este un gând? Este ceva nematerial.

Dar ce sunt sentimentele? Ceva ușor și efemer. Cu toate acestea, în realitate, sentimentele sunt mult mai importante decât întreaga lume materială, vizibilă. Tocmai sentimentele guvernează lumea. Iubirea este un sentiment, căci din ea a apărut Universul.

Vă amintiți că bucătarul-șef de la Kremlin spunea că, pur și simplu, nu este voie să gătești fără să ai o stare bună de spirit? Cu câteva zile în urmă, eu mergeam cu taxiul și am intrat în vorbă cu șoferul, care era musulman. El mi-a spus că, înainte de a începe să gătești, trebuie să te rogi și să-i închini mâncarea lui Dumnezeu pentru că, dacă o femeie îi va închina mâncarea lui Dumnezeu, aceasta nu va putea să o gătească prost. Astfel, și în acest caz, avem de-a face cu sentimentele.

După rugăciune, sentimentele devin frumoase, sufletul se purifică. Când omul prepară mâncarea pentru slava Celui de Sus, atunci aduce un fel de jertfă, deoarece energia nu este oferită stomacului, ci Creatorului care l-a făcut pe om și sufletul său.

Drept rezultat, apare o armonie, care este transmisă mâncării.

Recent, am avut prilejul să văd un film despre apă.

Cred că acesta a fost difuzat în toate țările lumii. În acest film, un cercetător japonez făcea un experiment: apa era turnată în vase, iar apoi, erau rostite anumite cuvinte asupra lor sau, pur și simplu, vasele erau incipționate. Apa, care se afla în vasele pe care erau inscripții negative ca „ură” sau „supărare”, s-a deformat.

Este vorba despre faptul că, asemenea oricărei structuri de câmp, apa are o memorie care stochează informația. În momentul în care citim inscripția de pe vas, sentimentele noastre interactionează cu această informație. În consecință, structura lumii înconjurătoare pe care o privim, inclusiv cea a apei, se schimbă. Din acest motiv, dacă veți bea apa din vasul pe care este scris „ură” sau „supărare”, riscați să vă intoxicați. De fapt, are loc un impact informațional pe care noi nu îl sesizăm.

Mai departe, în film, apa a fost înghețată și oamenii de știință au studiat cu atenție cristalele de gheață rezultate.

Este uimitor însă, după forma cristalelor, devenea imediat clar ce inscripție era pe vas.

Cele mai frumoase și armonioase cristale au rezultat din apa care se afla în vasele inscripționate cu cuvintele „iubire” și „recunoștință”. De ce tocmai cuvintele iubire și recunoștință? Deoarece iubirea este un sentiment de unitate absolută, iar recunoștința reprezintă o jertfă. Și iată ce mai este interesant: combinarea cuvintelor „iubire” și „recunoștință” oglindește codul principal al Universului.

În ceea ce privește Universul, acesta are un algoritm universal. Am ajuns la o astfel de concluzie și nu o singură dată m-am convins de acest lucru. Esența acestui algoritm se reduce la faptul că totul este trinitar în Univers, cu alte cuvinte, multiplicat de trei ori. Să luăm, de exemplu, legea unității și a luptei contrariilor: există un contrariu, există celălalt și există ceea ce le

unește. Dacă nu există unitate, atunci contrariile intră în luptă, iar ulterior se destramă și pier.

Astfel, tot ceea ce se dezvoltă, tot ceea ce există este întotdeauna trinitar. De ce? De-a lungul a zeci de ani de cercetări, am ajuns la concluzia că Universul este imaginea lui Dumnezeu, acesta repetându-l pe Dumnezeu în toate. Universul este rezultatul creației Celui de Sus, ca și cum ar copia primul impuls inițial, trimis de Creator.

În Bhagavad-Gita este scris despre Creator că este stăpânul a trei lumi. În literatura creștină există o astfel de noțiune ca Sfânta Treime. Deci de ce noi îl percepem pe Cel de Sus chiar ca pe o trinitate? Deoarece există o lume vizibilă, generată de Cauza Primară, dar și o lume invizibilă care se află dincolo de orice limită, existând și cea de-a treia lume care le unește pe amândouă, pe cea vizibilă și pe cea invizibilă.

Întregul Univers este aranjat conform acestei scheme. Există un contrariu - o realitate vizibilă, dar și un alt contrariu - o realitate invizibilă și există ceva transcendent, mai presus de aceste realități, care le unește într-un plan superior, iar în acel plan suprem, ele sunt unitare.

Legea trinității se manifestă în toate. Cum se manifestă această lege în conceptele de „iubire” și „recunoștință”? Așa cum am menționat deja, iubirea înseamnă unitate, iar recunoștința înseamnă, în primul rând, fericirea din faptul că eu primesc iubire și, în al doilea rând, aceasta înseamnă o jertfă - eu îmi dăruiesc o

parte din propria fericire pentru că sunt recunoscător, pentru că iubirea presupune nu doar să primești, ci și să oferi.

În lume totul este dialectic, totul are o dreaptă și o stângă. Orice mișcare musculară reprezintă o combinație între inhibare și excitare: dacă va exista doar excitare, atunci se va produce un spasm, iar dacă va exista doar frânare - oprire. În acest mod, orice mișcare are un aspect trinitar: un sentiment activ, un sentiment pasiv și un început unificator. Dacă am vorbi despre aceasta din punct de vedere Vedic, atunci există un sentiment inert - *tamas*, un sentiment activ - agresiv - *rajaz* și un sentiment unificator și echilibrator - *sattva*. În momentul în care oamenii își pierd sentimentul de trinitate, aceștia nu pot uni contrariile și le apar probleme.

Cuvintele „iubire” și „recunoștință” reflectă codul trinitar al Universului, cu alte cuvinte, unitatea și lupta contrariilor, care înseamnă capacitatea unui om de a fi fericit, de a face un sacrificiu și de a simți unitatea cu Creatorul, de a simți unitatea pierderii și a dobândirii.

Recitind Biblia, am făcut o descoperire extraordinară. În Noul Testament se descrie cum Iisus Hristos este întrebat despre cele mai importante porunci și El răspunde că cea mai importantă poruncă este „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta...” După cum vedeți, pe primul loc se află iubirea totală, absolută, pentru Cel de Sus. A doua poruncă esențială -

„Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”. Toți prorocii respectă aceste porunci, ele conținând sensul religiei.

Oamenii s-au obișnuit să înțeleagă în mod superficial ceea ce se spune în cărțile Sfinte. Și eu eram sigur că există doar două porunci: „Iubește-l pe Dumnezeu” și „Iubește-ți aproapele”. Pornind de la aceste două porunci, am încercat să-mi aranjez propria viață. Însă, chiar dacă eu respectam aceste porunci, am început să am probleme și nu puteam înțelege ce se întâmplă.

Doar înțelegând că toată materia trebuie să fie trinitară, am început să caut a treia poruncă în cuvintele lui Hristos.

Așadar, prima poruncă - iubește-l pe Dumnezeu mai presus de orice, a doua - iubește-ți aproapele, dar unde este a treia? De fapt, există și cea de-a treia: iubește-ți aproapele ca pe tine însuți. Cu alte cuvinte, un om trebuie să se iubească pe el însuși. Prin urmare, cea mai importantă poruncă a Universului sună astfel: în primul rând, iubește-l pe Dumnezeu mai presus de orice, în al doilea rând, iubește-te pe sine (iubește-te pe tine și ai grijă de tine însuți) și, în al treilea rând, iubește-ți aproapele ca pe tine însuți.

Iată ce rezultă în cele din urmă: iubește-l pe Dumnezeu, iubește-te pe tine însuți și iubește-ți aproapele. Conform acestor porunci, poți să-ți construiești propria linie de comportament. Omul trebuie să se iubească pe sine, trebuie să aibă grijă de el însuși, dar poate să uite de sine într-un moment critic și să se sacrifice pe sine de dragul altui om.

În Univers, totul este trinitar. Legile dialecticii sunt trinitare. Orice mișcare, orice proces este, de asemenea, trinitar. Ce se întâmplă când un om nu înțelege acest lucru? Să ne amintim poruncile - „iubește-l pe Dumnezeu mai presus de orice” și „iubește-ți aproapele”. Un om încetează să se mai iubească și, în cele din urmă, aversiunea față de sine se transformă în aversiune față de cei apropiați și față de Dumnezeu.

Un om armonios este, de asemenea, trinitar: acesta are trup, spirit și suflet. Și sufletul său se dezvoltă armonios, și spiritul îi este armonios, la fel și trupul, care este sănătos și armonios. Dacă unul dintre acestea este prejudiciat, omul începe să sufere, să se îmbolnăvească și începe să aibă multe probleme.

Sănătatea omului este sănătatea sufletului și a spiritului (adică a conștientului, a viziunii sale asupra lumii) și a corpului său. Tocmai acest amalgam creează ceea ce noi numim fericire.

Omul, al cărui suflet este prejudiciat, poate fi perfect sănătos fizic, poate avea mulți bani, dar acesta nu are viitor deoarece, atunci când omul are probleme cu sufletul, pierde energia viitorului. Omul sufletist, bun, dar naiv, care nu dorește să se dezvolte și să facă ceva, de asemenea, poate să întâmpine probleme. La rândul său, un om bolnav din punct de vedere fizic nu acordă atenție niciunui fel de plăceri în viață. Iată de ce este necesar să conștientizăm faptul că armonia corespunde legilor Universului.

Ce remarcăm astăzi? Religia ne învață să-i iubim pe alții și să ne reprimăm pe noi înșine. Știința, dimpotrivă, ne învață să ne iubim pe sine. Doar atunci când știința și religia se vor uni, noi vom înțelege că trebuie să ne iubim pe noi înșine și, totodată, să conștientizăm foarte bine ce este „eu-l” și ce reprezintă personalitatea.

„Eu-l” nostru este, în primul rând, suflet și abia apoi spirit și trup. A se iubi pe sine înseamnă, în primul rând, a avea grijă de propriul suflet, de moralitate, de bunătate, de sentimentele înalte, de îmbunătățirea caracterului. Iată, aceasta este iubirea de sine. Însă este necesar, de asemenea, să ai grijă de propriul destin și de propriul corp fizic, ceea ce este normal și firesc pentru orice om. Mai întâi, trebuie să simți iubirea pentru Dumnezeu ca iubire față de Cauza Primară, ca iubire față de un Creator, pe urmă - să te iubești pe tine însuși, iar apoi - pe toți ceilalți oameni.

Când există acel aspect suprem care unește cele două contrarii, mie îmi este ușor să simt că mă pot sacrifica pentru altul într-un moment critic. Dar, dacă acest aspect suprem nu există, dacă eu îl iubesc doar pe altul sau doar pe mine însumi, atunci încep problemele. Din acest motiv, când suntem învățați să-i iubim pe alții, să ne sacrificăm pentru ei dar nu suntem învățați și să ne iubim pe noi înșine, atunci acest fapt duce la rezultatul contrar: noi încetăm să-i mai iubim pe alții și începem să ne iubim doar pe noi înșine.

Disprețul față de sine duce la un egoism intensificat. Un om se calcă în picioare pe sine, își reprimă propriul

„eu” și, în cele din urmă, acest lucru duce la un protest interior. Cu cât un om se reprimă mai mult pe sine, cu atât el devine mai agresiv. Ambițiile sale cresc, devenind mai crud, iar „eu-l” său - exagerat de mare.

Pentru a fi un om armonios trebuie, în primul rând, să-L iubești pe Cel de Sus, în al doilea rând, trebuie să-L iubești pe Cel de Sus din sine iar, în al treilea rând, trebuie să-L iubești pe Cel de Sus din alți oameni - aceasta este legea trinității. Dacă noi înțelegem acest lucru, atunci ne dezvoltăm în mod armonios.

Deoarece tendința generală era de așa natură încât religia te îndemna mereu să te gândești la alții și să ai grijă de ei, să te sacrifici pentru ei, fără să amintească de faptul că este necesar și să te iubești pe sine și să ai grijă de tine însuși (acest lucru înțelegându-se de la sine), atunci oamenii credincioși trăiau doar pentru alții, sacrificându-se pe ei înșiși în mod permanent în timp ce, din contră, copiii acestora deveneau atei, trăind doar pentru sine și nedorind să ajute pe nimeni. Prin urmare, începându-mi cercetările, eu am ajuns la o concluzie: armonia apare în momentul în care se unesc contrariile.

Atunci când am început să văd structurile de câmp, pe care le-am numit karmice și pe care inițial doar le diagnosticam pur și simplu, observam cum se deformează câmpul unui om din cauza unei boli. Această deformare a câmpului putea să fie văzută și simțită cu ajutorul mâinii. Eu îi tratam pe oameni și prin puterea minții și cu ajutorul mâinilor. Dacă o persoană avea pneumonie, treceam cu mâna pe deasupra câmpului și

simțeam înțepături, de parcă ceva mă jena. Eu treceam iar de câteva ori cu mâna pe deasupra câmpului și, de fiecare dată, senzația neplăcută devenea tot mai slabă, dispărând în cele din urmă, iar omului îi trecea pneumonia.

Am observat că omul bolnav avea câmpul deformat, puteam să simt această deformare cu ajutorul mâinii și eram ferm convins în ceea ce privește câmpul că acesta este secundar față de corp și că mai întâi omul se îmbolnăvește, deformându-se ulterior și structurile de câmp. Credeam că, dacă acționez asupra structurilor de câmp, este posibil să acționez asupra corpului și că, din cauza acestui lucru, omul se însănătoșește. Toate acestea corespundeau unei imagini generale despre lume.

Dar, pe urmă, a avut loc o întâmplare interesantă.

Pe atunci, îmi dezvoltam propriile abilități de diagnosticare și lucram nu doar cu mâinile dar, de asemenea, schițam structurile de câmp și foloseam un pendul în timpul ședințelor.

Îmi amintesc că eram odată într-un cerc de prieteni și una dintre cunoștințele mele, cu care eu învățasem la universitate, la facultatea de arhitectură, mi-a spus: - Ei bine, dacă ești așa un mare diagnostician, spune-mi ce probleme am.

Am luat o coală de hârtie, am făcut o schiță și i-am arătat: - Ai probleme aici, aici și aici.

- Fleacuri, a obiectat ea, eu sunt complet sănătoasă și nu mă doare nimic. Nu am nicio problemă dintre cele pe care le-ai enumerat.

Am răspuns: - Ei bine, ce să zic, înseamnă că m-am înșelat.

Un an mai târziu, cunoștința m-a sunat și mi-a spus: - Știi, am fost recent la medic. Mi-au examinat întregul organism și mi-au găsit tot ceea ce mi-ai spus cu un an în urmă. Totuși, după discuția noastră, m-am dus în mod deliberat la medic și mi-am făcut un control, totul era în ordine, eu eram sănătoasă atunci. Cum ai putut vedea toate acestea? Nu știam. Abia, ulterior, mi-am dat seama că văzusem un alt gen de câmpuri. S-a dovedit că nu există doar o structură de câmp, care depinde de corpul care se deformează atunci când o persoană se îmbolnăvește, ci și o altă structură de câmp care nu depinde de corp ci, din contră, corpul depinde de structura de câmp iar, dacă această structură se deformează, atunci corpul se îmbolnăvește după un anumit timp.

Astfel, s-a dovedit că omul are două genuri de bio-câmpuri: un câmp care este secundar față de corp și un câmp primordial care, se pare, poate să existe până la nașterea omului și tocmai acest câmp primordial influențează starea fizică a unui om. Iată care a fost descoperirea mea și eu am rămas uimit că așa ceva este posibil.

Ulterior, observând pacienții, am ajuns la o concluzie uimitoare: de fapt, câmpul primordial influențează nu doar sănătatea, ci și destinul unui om.

Am văzut că, atunci când se deformează structurile de câmp primordiale față de trup, omului pot să-i apară

nu doar o boală ci și probleme cu destinul, inclusiv moartea. În câmpul unui om, se pot vedea viitoarele boli, viitoarele probleme, necazuri etc., chiar și viitoarea moarte. Astfel, eu am înțeles în ce constă esența fenomenului de clarviziune. De fapt, se poate să treci de la stratul exterior de câmpuri și să pătrunzi în structurile subtile, primordiale, unde este stocată informația despre viitorul nostru și să citești această informație, dobândind cunoștințe despre ce se va întâmpla peste un anumit timp. Acest lucru a fost o descoperire foarte neașteptată pentru mine. Am înțeles că imaginea lumii este dialectică și că omul, personalitatea, nu reprezintă chiar ceea ce noi ne-am imaginat.

Din punctul de vedere al științei, personalitatea reprezintă un „eu” integral și atât. Se pare că nu este așa iar fiecare dintre noi, mai bine zis, fiecare ființă vie are cel puțin trei personalități. Prima este „eu-l” meu, care are legătură cu trupul, a doua - „eu-l” meu care are legătură cu structura de câmp și a treia - „eu-l” meu suprem care le unește pe primele două. Din nou, noi observăm legea trinității.

Cercetând structurile de câmp, am reușit să pătrund în acele straturi ale câmpurilor unde se vede viitorul. În acest mod, am început să cunosc viitorul pacienților, însă în același timp eu am luat o decizie foarte importantă: mi-am interzis să văd viitorul. Este vorba despre faptul că prezentul ne formează viitorul într-o oarecare măsură, dar planurile subtile ne formează viitorul într-o măsură și mai mare. Cu alte cuvinte, viitorul nostru ne formează

prezentul. Din acest motiv, în momentul în care eu mă amestec în viitor, în momentul în care eu îl văd, acționez asupra acestuia (legea mecanicii cuantice spune că observatorul interacționează întotdeauna cu obiectul, astfel că se vorbește despre structurile de câmp și în mecanica cuantică). Dacă nu-mi voi putea controla propriile dorințe și voi începe să conduc viitorul, acest lucru poate să ducă la probleme grave.

În momentul în care omul vede viitorul, acesta îl poate schimba ceea ce, în consecință, poate să provoace un conflict cu voia supremă, universală, a lui Dumnezeu și se va sfârși tragic pentru cel care se ocupă cu așa ceva.

Mi-am dat seama că este foarte periculos să vezi viitorul, adică să pătrunzi în planurile subtile. Toate acestea pot avea o influență negativă asupra unui om, crescându-i nivelul de orgoliu. Pentru a pătrunde în planurile subtile, trebuie să respecti o serie de condiții, să ai un anumit caracter și să înțelegi la ce consecințe poate să ducă acest lucru. Trebuie să fii altruist, blând, un om profund religios. Nu mă voi opri prea mult asupra acestor întrebări, voi spune doar ceea ce am înțeles: viziunea viitorului și a planurilor subtile poate reprezenta un mare pericol.

Vă voi povesti încă un caz interesant, care m-a uimit atunci când, cu ajutorul viziunii interioare, am încercat să intru în contact cu lumea de dincolo. În momentul în care am pătruns în planurile subtile, am fost curios să văd ce se întâmplă cu sufletul după moartea unui om.

S-a dovedit că, după un anumit timp, sufletul se separă de corp, însă nu iese zburând pur și simplu în lumea de dincolo de mormânt, nu, există ceva de genul unui purgatoriu, iar sufletul trece mai întâi printr-o anumită pregătire. Cu cât un om are mai multă agresivitate, cu cât a acumulat mai multe păcate, cu atât este mai grea plecarea sufletului în planurile subtile.

Pe când studiam straturile lumii de dincolo de mormânt, eu am rămas uimit de cât de comprimat este timpul acolo. La nivel fizic, deoarece conștientul meu are legătură cu corpul, eu sunt foarte conștient de prezentul în care mă aflu, de trecut și de viitor. Dar când pătrund în planurile subtile și mă uit la nivel de câmp, atunci eu văd cum trecutul, prezentul și viitorul sunt unite. Cu alte cuvinte, acolo timpul este unitar și se pot vedea dintr-odată trecutul, prezentul și viitorul.

Din acest motiv, atunci când sufletul omului pleacă în lumea de dincolo de mormânt, acesta își vede propriul viitor și ceea ce se poate întâmpla cu rudele sale.

Cred că mulți au auzit despre faptul că rudele, care au decedat, ne previn adesea în vis despre un pericol, în timpul somnului, omul pătrunde în planurile subtile, contactul său cu lumea de dincolo de mormânt se intensifică, această lumea reprezintă un nivel al planurilor subtile, unde se află sufletele celor morți, iar schimbul de informație devine posibil. Însă, deoarece lumea reală și lumea de dincolo sunt antagoniste, omul care intră în contact foarte des cu cei morți, poate să sufere foarte mult și chiar să moară.

Somnul și moartea sunt, de fapt, unul și același lucru - o tranziție într-o stare a câmpului primordial, în zona în care este stocată informația despre trecut și viitor. De ce o persoană are nevoie de somn? Uneori, după un anumit gen de traume, oamenii nu mai dorm, ceea ce înseamnă că se poate să nu dormi timp de mai mulți ani și să nu suferi din această cauză. Un om se poate recupera nu doar în timpul somnului. Cu toate acestea, o persoană lipsită de somn, de obicei, suferă adevărate chinuri și starea i se înrăutățește brusc.

De fapt, somnul este un instrument necesar pentru dezvoltarea unui om. Pentru o existență normală, este necesar ca o persoană să gândească în mod strategic, mai exact să se gândească nu doar la ziua de azi ci și la ziua de mâine, trebuie să simtă ce se va întâmpla peste zeci și sute de ani. Acest lucru este imposibil de realizat la nivel conștient. Iată de ce, pentru o evoluție normală, este necesar ca orice om să pătrundă periodic în planurile subtile și să-și compare propriile scopuri și obiective cu viitoarea realitate. Acest lucru se poate face chiar în timpul somnului, însă nu trebuie să faci exces de acest lucru.

În Univers se aplică legea unității și a luptei contrariilor care, interacționând, dau naștere energiei și stimulează evoluția. Totuși, contrariile unite în plan subtil nu trebuie să se amestece în planul exterior, în caz contrar, evoluția încheindu-se. Din acest motiv, interacționând cu planurile subtile, trebuie să înțelegem

că trebuie să trăim în propria realitate și că pătrunderea în planurile subtile poate să ducă la pieire.

Deoarece omul este, în același timp, și o ființă fizică și una de câmp, atunci el are două tipuri de sentimente: superficiale, care au legătură cu trupul, și profunde, care au legătură cu structura de câmp, dar și două tipuri de gânduri care, de asemenea, au legătură cu trupul și cu structura de câmp. Cum am ajuns la această concluzie paradoxală și neașteptată? Este vorba despre faptul că am văzut cum se deformează structura de câmp și am înțeles că, după câțiva ani, poate să apară o boală.

Eram curios de ce se întâmplă acest lucru.

Eliminam aceste deformații cu mâna și omul se însănătoșea imediat, însă m-am întrebat ce cauzează deformarea, de ce se alterează structura de câmp? Și în plus, nu cea secundară, ci cea primordială. Câmpul se deformează și acest lucru poate însemna o boală gravă sau moartea. Eu pot să elimin deformarea, dar ce se va întâmpla ulterior? Oare această problemă, această boală, nu va trece la mine? Mai târziu, m-am convins că exact așa se întâmplă.

Un vindecător nepriceput și neexperimentat preia asupra sa problemele pacienților săi. Adevărata vindecare constă în abilitatea de a ajuta omul să se schimbe.

Dacă eu lucrez cu structura de câmp a unui om, iar el însuși nu se schimbă, atunci problemele acestuia, pur și simplu, trec la mine sau la urmașii mei. Am înțeles că acest lucru este extrem de periculos și era important

pentru mine să aflu de ce se deformează totuși structurile de câmp.

Cercetând sute de cazuri de deformații, am început să le urmăresc în funcție de timp. Mă uitam când anume s-a produs deformarea, iar apoi petreceam ore întregi încercând să aflu de la oameni ce li se întâmplase la momentul respectiv.

Culegând un material adevărat, am descoperit brusc, cu uimire, că structurile de câmp se deformează în momentul în care apar sentimente agresive în sufletul unui om. Am început să mă gândesc ce anume rezultă: dacă, din cauza unui sentiment agresiv, câmpul se deformează și ulterior se dezvoltă boala, acest lucru înseamnă că emoțiile noastre agresive se transformă cu timpul într-o boală? Dar, dacă deja am încetat să mă mai supăr, atunci de ce eu mă mai îmbolnăvesc? Iată, în acel moment am înțeles ceea ce nu poate să înțeleagă știința modernă.

De fapt, știința modernă nici măcar nu își imaginează ce reprezintă sufletul și subconștientul. Există câteva presupuneri modeste la nivelul lui S. Freud și al lui K. Jung, dar nu mai mult.

Studiind câmpul unei persoane, am văzut structurile karmice care cauzează boala și am înțeles că structurile de câmp se deformează atunci când o persoană are sentimente agresive puternice.

Mi-am dat seama despre câmpul karmic pe care îl vedeam că este primordial față de trup și că, de fapt, reprezintă ceea ce noi numim subconștient, suflet și

sentimente. Diagnosticarea structurilor de câmp - cu alte cuvinte, diagnosticarea karmei pe care o practicam - s-a dovedit a fi diagnosticarea sufletului.

Sentimentele noastre, după cum s-a dovedit, au o natură duală. Există sentimente care servesc corpul și depind de el (de exemplu, m-am scufundat în apă fierbinte și mi s-a făcut cald), însă există și sentimente primordiale.

Știința încă nu poate explica nici până acum ce înseamnă hipnoza. Știința nu înțelege cum de este posibil ca un om, care se scufundă în apă clocotită, să se convingă pe sine că apa este rece și totuși să nu se întâmple nimic cu el? Cu toate acestea, un călugăr budist intră într-un cazan cu apă clocotită, el își induce o anumită stare, fiindu-i oferiți niște creveți congelați pe care îi pune în apă și pe care, fierbându-i, îi împarte oamenilor. Din punctul de vedere al științei, acest lucru este imposibil, călugărul ar trebui să se fiarbă, dar acesta se conectează la emoția primară care guvernează corpul și începe să schimbe lumea. Iată, aceasta este baza tuturor postulatelor religioase.

Gândurile noastre, la fel ca și sentimentele, au o natură duală. Nu doar creierul nostru gândește, ci și câmpul nostru. Atunci când creierul se distruge, un om își pierde conștiința. De obicei, trecerea de la un nivel de conștiință la altul are loc după moarte. Omul moare, creierul nu mai funcționează și conștiința de suprafață, dublată, se deconectează, iar conștiința de bază începe să

funcționeze în mod activ. Astfel, noi gândim întotdeauna în mod paralel, căci totul în Univers este dialectic.

Un om gândește și cu mintea și cu câmpul, simte prin intermediul corpului și prin intermediul câmpului. După moarte, în momentul în care se distruge corpul, inclusiv creierul, omul continuă să simtă și să gândească, însă acum el gândește și simte prin intermediul structurii de câmp.

Capacitatea de a vedea cu ochii închiși, claraudiția și clarviziunea - toate aceste fenomene se explică prin activarea „eu-lui” nostru superior. Acest „eu” superior, care reprezintă în sine o structură de câmp, începe să se activeze și să primească orice informație. Singura problemă este că și creierul și câmpul sunt contrare unul altuia, iar o interacțiune incorectă a celor două contrarii poate să ducă la pieirea unuia dintre acestea.

Dacă vorbim despre ceea ce reprezintă sufletul, atunci probabil că noțiunea de „subconștient” va fi mai apropiată de știința modernă. Interacțiunea conștientului cu subconștientul este chiar procesul dialectic al evoluției oricărei ființe vii. Orice animal, insectă, plantă și orice om are un subconștient, ceea ce înseamnă că noi toți suntem uniți la nivel de subconștient - de câmp. Iată de ce, atunci când un fluture sau un om gândește practic au loc aceleași procese. Ele se deosebesc semnificativ la nivel fizic, dar la nivel de câmp noi toți suntem uniți. Nu întâmplător K. Jung vorbea despre incoștientul colectiv: la nivel subtil, totul este unit - nu doar oamenii, nu doar

întreaga noastră civilizație ci, în general, tot ce este viu. M-am apropiat pas cu pas de înțelegerea acestei realități.

În primele mele cărți, eu am dat ca exemplu modul în care rudele au legătură între ele și cum ceilalți pot să plătească pentru un păcat al unui membru al familiei. Dacă o persoană a comis o anumită crimă la interior, atunci întreaga familie este pusă în pericol. Dacă o persoană nu crede în Dumnezeu având, ceea ce se numește, un suflet slab, atunci acest lucru poate să ducă la mari probleme. Dacă au existat sfinți în neam atunci, mai mult ca sigur, neamul va fi trainic, însă, dacă în neam au existat asasini, infractori, hoți, desfrânați atunci, mai mult ca sigur, acestui neam îi este sortit să piară.

Ereditatea există și aceasta este vizibilă cu ochiul liber, fiind cunoscută oamenilor.

Una dintre descoperiri a fost făcută în momentul în care am văzut în câmpul unui copil deformări care duceau la o boală gravă, iar apoi am descoperit exact aceleași deformări în câmpul mamei. Mi-am dat seama că mama, pur și simplu, i-a transmis copilului propriile emoții. De fapt, sentimentele noastre pot fi transmise ca moștenire și, în plus, nu sentimentele secundare, ci chiar cele primordiale.

Vorbind în termeni simpli, nu doar corpul are capacitatea de a se reproduce, ci și sufletul. În consecință, experiența noastră, modul propriu de comportament, gândurile și sentimentele noastre sunt transmise în mod subconștient urmașilor noștri, cărora

le influențează sănătatea și destinul. Inițial, aceasta era doar o ipoteză, dar eu i-am spus mamei: cineva te-a supărat, mergi la biserică, cere-ți iertare. Femeia s-a dus la biserică, s-a rugat, și-a cerut iertare și copilul s-a însănătoșit. De fapt, poți să te schimbi pe tine însuși și îți poți schimba propria sănătate și soartă prin căință și iertare.

Am văzut personal ceea ce se spunea în Vechiul Testament, în Tora. În Iudaism, Dumnezeu îi pedepsește pe copii pentru păcatele părinților, dar acest lucru este o alegorie, pentru că Cel de Sus ne guvernează prin intermediul legilor cosmice. În trecut, oamenii credeau că Dumnezeu învârte planetele cu mâna, înțelegând ulterior că planetele se rotesc în conformitate cu legile cosmice, și au spus: „Dumnezeu nu există”. Și totuși, Creatorul există și guvernează Universul conform acestor legi cosmice care pot fi oricând schimbate însă totul se întâmplă în conformitate cu noi.

Prin ce se deosebește karma de păcat? Plata pentru păcat este înțeleasă ca o pedeapsă a Celui de Sus - Dumnezeu mă va pedepsi și gata, însă karma nu vorbește doar despre o pedeapsă de Sus ci și despre responsabilitatea pentru propriul comportament, despre legătura lor reciprocă care este deja mai aproape de știință.

Imaginați-vă că o persoană merge cu mașina, cu o viteză de 150 kilometri pe oră, și dintr-odată zboară într-un șanț. Dintre cei care asistă la ceea ce se întâmplă, sunt unii care spun: „Pe el l-a pedepsit Dumnezeu”, iar alții

concluzionează: „Se pare că omul a pierdut controlul volanului și acum are probleme”. Oare, care părere este cea corectă? Și una și cealaltă. Deseori, pedeapsa pentru un păcat reprezintă chiar o consecință a încălcării legii sufletului, pe care noi nu o înțelegem.

În cazul unei persoane, care se urcă într-o mașină fără să cunoască regulile de circulație și care merge pe drum cu viteză, se poate presupune cu o probabilitate foarte mare că va avea probleme și chiar se poate să ne imaginăm cu aproximație ce fel de probleme: el nu va reuși să frâneze, nu se va putea înscrie în curbă etc. În acest caz, se va pune în mișcare legea karmei: în cazul în care încâlci această lege - obții rezultatul firesc. Când un automobilist zboară într-un șanț, se poate spune că a fost pedepsit de Sus sau că, pur și simplu, el nu cunoaște regulile de circulație.

Începând să scriu despre diagnosticarea karmei, am înțeles că și în cazul sufletului unui om există un fel de „reguli de circulație”, anumite legi ale evoluției sufletului. Una dintre primele legi pe care le-am văzut era faptul că agresivitatea noastră este capabilă să ne deformeze structurile de câmp - sufletul, și că aceasta poate să pătrundă în subconștientul nostru, devenind cauza unei boli.

Am descoperit că un om are două niveluri de sentimente. La exterior, el poate să fie bun, amabil și deloc agresiv dar, la nivel subconștient, eu pot să văd uneori un nivel înalt de agresivitate. Iată de ce un om bun este bolnav și întâmpină diverse probleme. În astfel de

cazuri eu spun: „Amintește-ți propria viață, iartă-i pe oameni, eliberează supărările, înlătură ura” și mă uit la ce se va întâmpla mai departe. De obicei, procedând astfel, agresivitatea, pe care omul nu o percepea și nu o simțea, începe să dispară din subconștient.

Oamenii nu au putere asupra propriului subconștient, nu simt ce se întâmplă în interiorul acestuia, percepându-se pe sine doar la exterior. Dar un om, așa cum îl vedem noi, reprezintă doar vârful unui aisberg, iar acea parte uriașă, ascunsă, este chiar subconștientul său, care este complet diferit, fără ca omul să bănuiască acest lucru. De aceea, urmând sfatul meu, atunci când o persoană elimină ura, supărarea și judecata din subconștient, aceasta se vindecă.

După cum s-a dovedit, sentimentele, pe care le avem adesea și asupra cărora ne concentrăm în mod pregnant, trec din conștient, de la nivelul superior, în stratul subconștient, profund, și ne influențează sănătatea și soarta, atât a noastră cât și pe cea a copiilor, a nepoților și a strănepoților noștri.

Observând structurile de câmp, am înțeles că am în fața mea un mecanism karmic și că văd legile evoluției sufletului. Aceste legi au fost prezentate în Biblie, în Vedele, dar ele nu erau simplu de explicat cu mii de ani în urmă și, de aceea, se spunea că există o pedeapsă de Sus: dacă ai furat pe cineva, dacă urăști sau disprețuiești pe cineva - Dumnezeu te va pedepsi. Acest lucru era suficient pentru început. În realitate, un om se pedepsea pe sine prin propria sa ură, prin supărări, prin lăcomie și

invidie. Cu alte cuvinte, din punct de vedere științific, cauza problemelor de sănătate era caracterul său imperfect.

Structurile de câmp, sau subconștientul unui om, reprezintă acea zonă unde sufletul și corpul, Divinul și umanul, se unesc într-un singur loc. Așadar, putem vorbi despre unirea științei cu religia, iar acest moment este foarte important.

Mulți oameni cred că, dacă Dumnezeu nu există, atunci nu există nici pedepse pentru păcate și poți să faci tot ce îți trece prin minte, poți să fii imoral sau zgârcit, poți jefui sau ucide și nu vei mai fi pedepsit. Acesta este modul în care începe degradarea deoarece, după cum s-a dovedit, sentimentele noastre sunt transmise urmașilor noștri iar un om, care și-a pierdut iubirea și moralitatea, distruge în mod involuntar sufletele propriilor urmași și neamul său piere.

Trebuie să înțelegem că pilda despre Adam și Eva reprezintă un mod de a transmite informații despre faptul că structura de câmp, cu alte cuvinte, principiul masculin, dă naștere unei structuri materiale, și anume principiul feminin. Această știință i-a fost oferită umanității sub forma unei alegorii frumoase, a unei povești.

Același lucru este valabil și pentru pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcate. Da, Dumnezeu ne pedepsește, acest lucru este absolut corect. Cum ne pedepsește?

Conform anumitor legi ale psihicului și ale subconștientului nostru. Ura, pătrunsă în subconștient,

se va întoarce întotdeauna sub formă de boală, care va fi considerată o pedeapsă de Sus, dar acest lucru se va întâmpla în conformitate cu legile după care se dezvoltă sufletul nostru.

Așadar, subconștientul nostru reprezintă o structură de câmp. Așa cum am mai spus, câmpul este primordial și subconștientul conduce omul în proporție de 93-97%. Am văzut cum se întâmplă toate acestea. La început, mulți oameni primeau această informație, în cel mai bun caz, cu un zâmbet ironic, dar acum oamenii de știință vorbesc despre acest lucru. Da, subconștientul este primordial și conduce omul, deoarece stochează informația despre trecutul, prezentul și viitorul nostru, și anume, chiar informația completă.

Deoarece subconștientul nostru reprezintă o structură de câmp, acesta stochează informația despre începutul Universului, despre ceea ce se întâmplă acum în fiecare colțișor al Universului și despre ce se va mai întâmpla. Cu alte cuvinte, subconștientul nostru știe și poate totul, dar trebuie să înțelegem faptul că omnipotența absolută a subconștientului nostru trebuie să fie îndreptată, în primul rând, către voia Divină.

În momentul în care ego-ul uman încearcă să pătrundă în subconștient și să extragă de acolo anumite bunuri pentru sine, acest fapt poate să se termine în mod jalnic. Pătrunzând în subconștient, conștientul interesat încearcă să-l distrugă. În momentul în care o parte din ceva încearcă să distrugă întregul, se petrece doar un singur lucru - partea piere, lată de ce un om interesat,

invidios și zgârcit nu are acces la subconștient și are o intuiție slabă, iar pentru accesul la subconștient, la viitor, este nevoie de o intuiție bine dezvoltată.

În Vechiul Testament se spune: „Căci cel ce face răul n-are nici un viitor, și lumina celor răi se stinge”. Aceasta înseamnă că omul care are un conflict cu sufletul său, treptat, pierde legătura cu planurile subtile, agățându-se tot mai puternic de trup, de bunăstarea fizică. Pe măsura ce sufletul lui se degradează, acestuia îi dispare viitorul, mai bine zis, energia viitorului și perspectivele.

În consecință, o persoană începe să se îmbolnăvească și să moară puțin câte puțin.

În prima mea carte, eu am lăsat un avertisment: dacă vă macină supărarea, dacă nu sunteți pregătiți să vă schimbați, este mai bine să nu citiți această carte. Doar revizuindu-vă propriul trecut, iertându-i pe toți cei care v-au jignit, eliminând ura, furia și tristețea, noi putem să învingem problemele de sănătate și situațiile dificile ale vieții pentru că, într-adevăr, orice încercare a sorții ne duce spre vindecare.

Este necesar să înțelegem clar despre căință că aceasta nu înseamnă să cerșești sănătate prin rugăciuni, așa cum cred mulți credincioși, ci înseamnă primul pas către schimbarea caracterului.

Eu îmi schimb părerea în ceea ce privește trecutul, înțeleg că voia Divină este primordială și că nimic nu este întâmplător. Accept totul ca fiind dat de Sus, fără ură, judecată și supărări, accept totul ca fiind o oportunitate

pentru dezvoltare și nu ca o modalitate de distrugere a ceea ce nu-mi place.

Eu trebuie să-mi orientez energia nu către distrugerea cuiva sau a ceva, spre ceea ce mie nu-mi place, ci către evoluția mea. Din această cauză, un om credincios este mereu blând și energic, iar înrăirea, judecata, nemulțumirea sunt caracteristicile unui ateu.

Omul, pregătit să se schimbe, pregătit să-și schimbe propriul caracter și propria viziune asupra trecutului, începe să se vindece. Cel care nu dorește să se schimbe dar care, în schimb, se căiește și cerșește, pur și simplu, sănătate prin rugăciuni sau în alt mod, este puțin probabil că va putea să se vindece.

Voi sublinia din nou: dacă sunteți pregătiți să vă schimbați și să vă revizuiți propria atitudine față de lume, dacă sunteți pregătiți să lucrați asupra propriului caracter, atunci aveți toate șansele să învingeți orice boală și să vă schimbați destinul în bine. Însă, dacă nu sunteți pregătiți, dacă sunteți de părere că dreptatea voastră este mai importantă decât orice, atunci poate că, deocamdată, este prea devreme să-mi citiți cărțile și este nevoie să așteptați până când soarta vă va învăța sau vă va obliga să vă schimbați.

Cap. 2 - Legile Universului

Dezvoltarea normală a oricărui om, fie evoluția, fie rezolvarea unei anumite probleme, are loc cu succes atunci când aceasta se supune legii trinității, despre care am scris în primul capitol.

Orice dezvoltare este dialectică și are legătură cu transformarea energiei: atunci când există o diferență de potențiale, energia latentă se materializează la nivelul exterior. Acolo unde există două potențiale sau două contrarii care interacționează, ia naștere o energie și are loc evoluția.

Însă, în cazul în care există doar două contrarii, dar nu există aspectul principal care le unește, apare un conflict, contrariile încep să se distrugă reciproc și, în cele din urmă, pier sau decad. Acesta este motivul pentru care legea trinității constituie legea existenței, sau legea dezvoltării. În Univers, totul se subordonează acestei legi. Toate cele trei legi ale dialecticii reprezintă legile trinității.

Legea unității și a luptei contrariilor. Există două contrarii și ceea ce le unește. Există o forță, un potențial, există și o altă forță, un alt potențial, care încep să lupte reciproc, formând totodată o energie. Și există ceea ce le unește, pentru ca ele să se dezvolte, completându-se, în loc să se distrugă reciproc.

Legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative. Există două contrarii, care se extind în timp. Legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative înseamnă că ziua de ieri se

transformă în ziua de azi. În momentul în care numărul de conexiuni crește, se schimbă structura materiei, ceea ce vorbește despre faptul că are loc trecerea la o nouă calitate.

Observăm două contrarii: unul - în trecut, altul - în prezent. Acestea sunt unite de un aspect comun, datorită căruia vechiul se transformă în nou, în timp ce noul păstrează în sine tot ce era vechi și continuă să evolueze. De exemplu, copiii reprezintă chintesența a ceea ce părinții le transmit pe viitor. În acest caz, de asemenea acționează legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative: deoarece părinții și copiii sunt în același timp uniți, energia părintească se transformă, se modifică și se convertește în energia copiilor.

Legea negării negației. Ceea ce este nou trebuie să lupte cu ceea ce este vechi, ceea ce este vechi trebuie să lupte cu ceea ce este nou - acest lucru este un proces firesc și necesar.

Legea Universului reprezintă, în același timp, legea unității și a separării. În acest caz, observăm din nou o dialectică și o trinitate: există o unitate absolută, există o separare la nivel exterior, există o unitate la nivel interior și există ceea ce unește două procese contrare.

Conform legii negării negației, noul calitativ se deosebește de vechi la nivel exterior după formă și, prin urmare, apare inevitabil un conflict între ele. Dar, dacă noul și vechiul sunt unitare, acest lucru înseamnă că ele interacționează reciproc, ceea ce reprezintă chiar evoluția. Dar, dacă nu există unitate, atunci contrariile

intră în conflict și concurează. Prin urmare, evoluția se oprește și totul se poate încheia prin distrugerea reciprocă a contrariilor.

A înțelege legea trinității înseamnă să înțelegem legile Universului. Creatorul, de asemenea, este trinitar în esența Sa, iar Universul este imaginea lui Dumnezeu. Cu cât noi putem să vedem contrariile în fiecare proces cât și ceea ce le unește, cu atât mai corect putem să înțelegem ceea ce se întâmplă în lume și ce se va întâmpla cu noi.

Am spus în mod repetat că oamenii moderni nu știu cum să gândească în mod corect. Gândirii noastre îi lipsește dialectica sau, cu alte cuvinte, binele și răul sunt două fețe ale aceleiași monede. Atunci când gândim doar în termeni de bine sau de rău, evoluția încetează.

Astăzi vedem o criză foarte serioasă a civilizației occidentale care se autodistruge efectiv. Pe fondul prosperității economice are loc o decădere morală, destrămarea familiilor, năruirea instituțiilor sociale, în lipsa cărora nu poate să existe o societate normală.

În opinia mea, oamenii de știință încearcă să înțeleagă toate aceste probleme dar nu am văzut niciun punct de vedere mai mult sau mai puțin profund cu privire la aceste probleme în ultimile decenii. Însă, dacă acestea nu sunt rezolvate, atunci civilizația va pieri, pur și simplu. Pentru a înțelege situația creată, este necesar să vedem algoritmul existenței civilizației actuale, să fim conștienți de ce ea pierde și să răspundem la această întrebare nu prin mii de volume, ci indicând cel mai important principiu.

A răspunde la întrebarea privind cauzele pieirii iminente a civilizației moderne este destul de simplu. Criza civilizației este o consecință a crizei legată de concepția asupra lumii. Orice ființă vie trebuie să aibă un plan operativ, tactic și strategic pentru o existență normală.

Un om, care a plecat în munți, poate să fie perfect echipat și să se simtă foarte bine dar, dacă nu vede vârful muntelui, atunci el va muri pentru că nu știe încotro să meargă iar, în cele din urmă, fie va cădea într-o crevasă, fie se va abate de la traseu și va pieri. Dispoziția excelentă de astăzi nu vă garantează supraviețuirea de mâine. Dacă un om se simte minunat, este bine echipat și cunoaște traseul pe care trebuie să meargă, atunci viitorul său se află sub protecție. El nu va mai cădea în prăpastie, deoarece și-a construit un traseu și știe unde și care este pericolul: unde există o crevasă, unde există o pantă periculoasă, iar acest lucru îl ajută să supraviețuiască.

Dacă omul nu are o gândire strategică, atunci acesta poate să meargă pe traseu și, în cele din urmă, să se abată de la piscul muntelui. Omul va supraviețui, dar nici așa nu va reuși să atingă vârful muntelui. Din această cauză, pentru a rezolva orice problemă, este necesar să îmbinăm gândirea operațională cu tactica și cu strategia.

Ce reprezintă în sine civilizația occidentală de astăzi? Este o civilizație lipsită de gândire strategică. Noțiunea de „gândire strategică” include astfel de noțiuni ca „religie”, „moralitate”, „suflet”, „credință”, precum și o înțelegere a ceea ce se va întâmpla cu noi în viitor și cum ar trebui să

fie copiii noștri. Astfel, gândirea strategică presupune, în primul rând, îngrijirea copiilor, creșterea și moralitatea acestora - pe scurt, grija pentru sufletele lor.

Pierzându-și gândirea strategică, civilizația poate să se bazeze doar pentru o perioadă de timp pe politică, economie și pe ceea ce noi numim cultură dar, în lipsa strategiei, toate aceste domenii ajung inevitabil în declin. În concluzie, omul, care trăiește cu ziua de azi, este interesat doar de bani, de plăcerile senzuale - în special de sex - și, într-o anumită măsură, de putere. Dar, în linii mari, toate acestea reprezintă o goană după plăcere și confort.

Acesta este un mod de viață caracteristic animalelor. Prin urmare, omul nu poate să existe atât de mult timp, deoarece îngăduirea plăcerii și a satisfacerii instinctelor duce la faptul că dependența de ele crește tot mai mult, iar omul decade treptat până atinge nivelul unui animal.

Ulterior, începe degradarea sufletului și, în cele din urmă, goana după plăceri duce la faptul că nevoile noastre ajung să fie împotriva naturii. După cum s-a mai spus, exact așa s-au desfășurat evenimentele în Sodoma și Gomora, despre care este scris în Biblie.

Totuși, de ce pierde civilizația contemporană? Aceasta pierde pentru că religia, care stă la baza civilizației, pierde și pentru că învățătura creștină este dialectică și trinitară, interpretarea Creștinismului fiind privată de această trinitate.

Ce este boala, ce este viața, ce este moartea - sunt întrebări globale ale existenței și, de regulă, știința nu a

putut răspunde niciodată la aceste întrebări, însă religia a răspuns întotdeauna la ele. Ce ne spune religia despre boală? Boala este trimisă de Dumnezeu pentru păcate. Cu alte cuvinte, în termeni grosolani, o boală este un dușman care îi face rău omului și poate să ducă la moarte, însă acest dușman îi este trimis de Sus.

Dacă vorbim despre planul subtil, atunci acest dușman este un executant al voii supreme Divine, iar întrucât Cel de Sus iubește oamenii și are grijă de ei, rezultă că orice boală, orice problemă, este asemenea bisturiului unui chirurg: acesta provoacă durere, dar te și salvează totodată. Gândirea dialectică trinitară presupune faptul că orice problemă, orice conflict, este o oportunitate de a cunoaște, o posibilitate de unificare a celor două contrarii, nu de separare sau de distrugere a lor.

Așadar, în Creștinism se distinge o dialectică clară în momentul în care contrariile se echilibrează, atunci când Iisus Hristos vorbea despre faptul că este necesar să iertăm dar, în același timp, îi alunga cu biciul pe negustorii din templu. Deoarece noi suntem uniți în interior, dar separați la exterior, în interiorul nostru nu este permis să existe agresivitate, însă aceasta este permisă la exterior. Iisus spunea că nu trebuie să aruncăm mărgăritarele înaintea porcilor. Sensul acestei fraze este acela că trebuie să avem grijă de cei care sunt pregătiți să fie recunoscători, care sunt pregătiți să se schimbe în bine. Dacă un om nu dorește să se schimbe și răspunde binelui cu rău, atunci ajutorul îi poate veni sub

formă de pedeapsă. Așa cum se spune, celui inteligent dă-i cuvântul, iar prostului dă-i bățul.

Învățătura lui Hristos este dialectică, lucru pe care oamenii din acele timpuri nu îl puteau înțelege. Din acest motiv, au interpretat destul de simplist ceea ce le-a spus Iisus. Orice lucru era declarat ca fiind bun sau rău. Când întregul Univers este împărțit în bine și răul care trebuie distrus, atunci această schemă de a percepe lumea nu este trinitară ci duală, cu alte cuvinte, nu este dialectică și monoteistă. Ea este caracteristică pentru popoarele primitive și primitivă în esența sa, fiind o schemă de percepere a lumii de către un păgân, pentru care sensul vieții este căutarea plăcerii.

Cel mai important lucru pentru un păgân este el însuși, „eu-l” său uman. Un păgân se teme de rău și se închină binelui. El visează ca răul care îi creează probleme să fie distrus și ca totul în jur să fie luminat de bine. Din acest motiv, conform cu viziunea păgână asupra lumii, undeva trebuie să fie un rai în care domnește fericirea și nu există niciun fel de probleme. Viața pământească pentru un păgân constituie un iad, chinuri și suferințe, care nu vor exista în rai.

Viziunea păgână a trecut în religiile monoteiste, de care ar trebui să se dezică în timp dar dacă, dimpotrivă, aceasta va continua să fie consolidată, atunci poate să producă o criză a religiei, extrem de periculoasă.

În prezent, asistăm la o criză severă a lumii post-creștine și, dacă ne gândim de ce dispare religia, atunci un răspuns va fi găsit destul de repede.

Gândirea religioasă contemporană este complet lipsită de dialectică, în ea manifestându-se clar atitudinea păgână - în lume există ori bine, ori rău; Dumnezeu este un bine, iar diavolul - un rău. Și o asemenea viziune este aplicată tuturor lucrurilor.

Să luăm, de exemplu, boala. În Creștinism și în Iudaism, o boală este simultan un rău și un bine.

Acest lucru reprezintă un rău pentru corpul nostru, pentru destinul nostru, însă este un bine pentru sufletul nostru, deoarece sufletul se purifică prin suferințe, în momentul în care trupul își pierde sau își stăpânește propriile instincte animalice. Și în Biblie, de asemenea, se spune că boala nu le permite oamenilor să păcătuiască. Apostolul Petru a vorbit despre acest lucru, dacă nu mă înșel. Prin urmare, în Creștinism era prezentă o înțelegere corectă a ceea ce reprezintă boala.

În zilele noastre, observăm o delimitare clară în religie: boala este un rău, iar sănătatea - un bine, ceea ce înseamnă că, dacă o boală este dușmanul nostru, atunci acesta trebuie distrus. De fapt, și medicina modernă gândește la fel dar, întrucât punctele de vedere și conceptele științifice se bazează pe cele religioase, educația noastră spirituală se face astfel simțită. Codul religios, format cu mii de ani în urmă, ne determină conștiința, sentimentele și modul de gândire. Astfel, religia vorbește despre ceea ce este bine și rău, există un Dumnezeu bun și un diavol rău, principala noastră sarcină fiind aceea de a nimici răul și atunci toată lumea va fi fericită.

Acest lucru constituie o greșeală foarte periculoasă și naivă, care duce la mari probleme. Omul, care are o asemenea viziune, privește boala doar ca pe un rău, iar medicina modernă, considerând boala doar ca pe un rău, luptă împotriva acestuia și încearcă să îl distrugă, neînțelegând că o boală reprezintă doar o protecție și un indiciu al faptului că avem probleme.

Așadar, este necesar nu să luptăm împotriva bolii, ci împotriva cauzei care o generează. Această cauză poate fi un deficit de iubire în suflet, o dezvoltare greșită, o atitudine greșită față de lume, față de oameni și față de sine. Astfel, lipsa de înțelegere și o atitudine greșită față de lume naște probleme, boli și nenorociri și, oricât am încerca să nimicim o boală, oricât ne-am strădui să scăpăm de probleme, acestea vor fi tot mai multe, deoarece noi nu înțelegem cauzele apariției lor.

Oamenii se întrebau foarte des: de ce reprezentanții celei mai umane religii care spune că Dumnezeu este iubire, că trebuie să-ți iubești aproapele, că trebuie să manifesti milă și compasiune, să ai grijă de aproapele tău, s-au dovedit a fi cei mai sângeroși? De ce a fost nevoie de un număr foarte mare de războaie, de ce a existat Inchiziția și de ce mila consta în faptul că un om trebuia executat fără vărsare de sânge, adică să fie ars de viu pe rug? De ce au existat torturi barbare în epoca Inchiziției și în secolele următoare? De ce opoziția era nimicită în masă? Se pare că motivul pentru toate acestea era o gândire complet păgână și incorectă, care nu admitea trinitatea existenței, funcționând doar prin intermediul a

două categorii: a răului care trebuia distrus și a binelui care, în cele din urmă, trebuie să biruie. Dar ce este răul și ce este binele? Haideți să aruncăm o privire la situațiile de zi cu zi, din punctul de vedere al trinității. Să presupunem că o persoană se duce la saună, face o baie de aburi, apoi se scufundă într-o apă rece ca gheața, iar după aceea revine în camera cu aburi. Drept rezultat, sănătatea omului se consolidează, organele funcționează mai bine, imunitatea crește și multe boli se retrag.

Cu alte cuvinte, sauna este unul dintre cele mai bune mijloace de prevenire a bolilor, iar temperatura ridicată - un bine.

În cazul analizat, apa rece ca gheața este tot un bine, deoarece o persoană se însănătoșește cu ajutorul ei.

Acum, să ne imaginăm că omului, care intră într-o cameră cu aburi nu timp de 5 minute, ci timp de o jumătate de oră, i se va opri inima, acesta murind după 10-15 minute. Astfel, binele se va transforma în rău. Dacă, după ce a stat 5 minute în saună, omul se va scufunda în apă rece și va sta acolo timp de o jumătate de oră, organismul lui se va răci peste măsură și el poate să moară de pneumonie sau de insuficiență renală.

Astfel, binele va deveni din nou un rău.

Totul depinde de raportul dintre ceea ce noi numim a fi bine și rău. În momentul în care acest raport este armonios, atunci asistăm la evoluție și armonie. Nu este vorba despre faptul că un potențial este bun, iar celălalt este rău, ci că acestea trebuie să se îmbine în mod armonios. Trebuie să înțelegem că noi nu trebuie să

luptăm cu răul, ci trebuie să ne străduim să fim armonioși, iar armonia înseamnă o îmbinare a contrariilor: stângul cu dreptul, rece cu cald, o îmbinare a diverselor elemente în raportul lor optim.

Dacă vorbim despre un om care, după cum se știe, reprezintă în sine un ansamblu dintre corp, spirit și suflet, atunci armonioasă este acea persoană pentru care sufletul se află pe primul loc, pentru că sufletul unește două contrarii - spiritualul și materialul, iar atunci când oamenii trăiesc doar prin intermediul aspectului material sau doar prin aspectul spiritual, încep să aibă probleme.

În ceea ce privește aspectul material și spiritual... Mai întâi, eu acționez conform concepției spirituale. Cu alte cuvinte, când vedeam că o persoană are multă agresivitate în suflet și că aceasta duce la boli, înțelegeam că era un lucru rău și că agresivitatea trebuia să fie eliminată, iar atunci totul va fi în ordine și bine.

Am văzut că atașamentul față de aspectele materiale era motivul agresivității și am ajuns la concluzia că închinarea la aspectul material, fizic, pământesc cauzează boala, dar închinarea la aspectul spiritual reprezintă un bine, deoarece religia spunea: trebuie să fii un om spiritual, căci un om trupesc, fizic, este un om imperfect și păcătos.

Eram sigur de dreptatea mea, întrucât nu citisem niciodată nicăieri despre faptul că și spiritualitatea, de asemenea, poate fi periculoasă și credeam sincer că tot ce este spiritual este doar spre binele nostru. Am împărțit tot ce există în aspect material, ca fiind ceva rău și la care

este interzis să te închini, și aspect spiritual prin care trebuie să trăim.

Înțelegerea mea despre lume a început să se schimbe treptat atunci când am văzut că un om este dual în esența sa, că el este dialectic, că este simultan și un om fizic și un om al planului subtil, spiritual. Spiritul este veriga de legătură dintre suflet și trup. Conștiința noastră are două aspecte: cel extern, asociat trupului, și cel intern, asociat sufletului și subconștientului. Aceste două aspecte lucrează în paralel, în mod sincron, și din acest motiv ni se creează impresia de unitate și de luptă a contrariilor. Nouă ni se pare că „eu-l” nostru înseamnă doar conștientul dar, în realitate, noi gândim simultan prin intermediul a două regimuri contrare unul altuia: prin intermediul conștientului și al subconștientului care, în ultimă instanță, ne creează imaginea de ansamblu despre lume.

Învățând să văd planurile subtile și văzând că există două tipuri de câmpuri, dintre care unul este primordial, iar celălalt - secundar în raport cu trupul, am înțeles că omul reprezintă în sine o unitate dialectică a două contrarii. Tot atunci, cercetând mai serios conștientul și subconștientul, am fost surprins să aflu că un om are două niveluri de agresivitate: extern, care depinde de mediu (o persoană s-a enervat, a simțit o nemulțumire sau o supărare și agresivitatea i-a trecut) și intern, subconștient. La acest nivel, agresivitatea vine din conștient și, dacă va reuși să pătrundă în subconștient,

atunci aceasta poate să rămână acolo mulți ani, chiar timp de zeci de ani.

Agresivitatea subconștientă se poate acumula deoarece, spre deosebire de conștient, subconștientul, fiind asociat câmpului, nu uită nimic. Agresivitatea, pătrunsă în subconștient, nu dispare nicăieri. Ea se acumulează și, în consecință, duce la cele mai grave boli, la probleme și nenorociri. Această agresivitate iese tocmai prin boli, suferințe și neazuri, prin iertare, căință și rugăciune - fie în mod forțat, fie în mod voluntar.

Atunci când am văzut că oamenii au două niveluri de agresivitate, iar boala are legătură chiar cu nivelul subconștient, m-am gândit că pot proceda într-un mod simplu: agresivitatea a deformat câmpul, iar eu îl nivelam cu ajutorul mâinilor și omul se vindeca.

Ulterior, am observat că poți să te rogi pentru un om iar câmpul, de asemenea, se nivelează. Cu alte cuvinte, acționând asupra subconștientului, noi acționăm asupra sufletului unui om, însă la început eliminam deformările cu ajutorul mâinilor.

La un moment dat, am simțit un sentiment puternic de neliniște și am înțeles că nu îmi este permis să elimin astfel deformările și că acest lucru este foarte periculos. În momentul în care m-am uitat mai detaliat la ce se întâmplă totuși, am fost surprins să văd că deformările curățate de mine se întorceau ulterior. La început, eu acționez după schema obișnuită: în cazul în care constatam la un om deformări (pe care vrăjitoarele le numesc deochi, blestem), le curățăm și omul se vindeca.

Dar, după o lună, eu vedeam că deformările se refăceau, de parcă cineva ar fi trimis un nou blestem asupra omului.

Eu am scris deja că, o lungă perioadă de timp, am fost pasionat de misticism. Aș fi putut consacra câteva cărți acestui subiect. Am întâlnit o mulțime de cazuri interesante și doream să le înțeleg.

La babele-vrăjitoare există o astfel de noțiune precum „un vrăjitor foarte puternic”. Când vine la ea un om, căruia nu reușește să-i elimine blestemul, vrăjitoarea spune ceva de genul: „Nu se poate, este un vrăjitor foarte puternic, mi-a fost atât de rău, încât aș fi putut chiar să mor. Nu am putere să fac asta, nu pot să fac față acestui lucru, pleacă”. Ele cred că cineva foarte puternic i-a făcut farmece omului.

Fiind hotărât să aflu cine este acest vrăjitor puternic și în ce fel de cazuri se pot face farmece, mi-am dat seama cu uimire că acest „puternic” este Dumnezeu.

În momentul în care omul încalcă legile morale și legile supreme ale existenței, când acesta se dezice de iubire, în câmpul său apare o mare problemă, o boală în plan subtil. În cazul în care boala este îndepărtată, sufletul său va face și mai multe greșeli și, prin urmare, se va activa sistemul autoreglării câmpurilor iar încercările de a opri boala sunt drastic blocate. În același timp, o boală gravă se va abate asupra celui care va încerca să elimine așa-numitul blestem.

Conform unei statistici triste, durata medie de viață a unui chirurg este de 42 de ani, iar cea a altor medici

specialiști - 56 de ani. Cu alte cuvinte, cei care lucrează în domeniul sănătății trăiesc în medie mai puțin decât alți oameni. De ce? Este vorba despre faptul că ei nu încearcă doar să-și facă datoria ca medici ci și doresc din răspunderi să salveze oamenii de la boli, fără să-și dea seama că acest fapt va dăuna astfel sufletului unui om. Sufletul se purifică printr-o boală, ceea ce înseamnă că trebuie ca toate forțele să fie orientate nu spre lupta cu boala, ci spre lupta pentru armonia și dezvoltarea sufletului. Din păcate, deocamdată medicina nu are nicio idee despre acest lucru.

Când am început să-mi efectuez cercetările, vedeam deformările câmpului unei persoane, le eliminam și omul se vindeca. Tot atunci am descoperit că la baza lumii se află un câmp electromagnetic. M-am gândit că este posibil să fie construit un dispozitiv și, dacă se acționează asupra omului prin intermediul câmpului electromagnetic, structurile sale pot fi nivelate, pentru a-i asigura sănătatea într-un mod bioenergetic. Imaginați-vă: omul intră odată pe an în acest aparat, care îi curăță și îi nivelează câmpul și, drept rezultat, el este sănătos și totul este minunat. Pe atunci credeam că acest lucru este chiar un panaceu și, dacă asemenea dispozitive vor fi create, atunci întreaga omenire va trăi bine.

Cel mai trist lucru este faptul că, într-adevăr, astfel de aparate încep să apară. De ce este trist? Am studiat mult timp această problemă și pot să vă spun la ce va duce utilizarea unor asemenea dispozitive. Într-adevăr, corpul se poate vindeca, însă problema nu va fi rezolvată.

Agresivitatea nu va dispărea nicăieri și, dacă înainte aceasta ieșea la suprafață prin bolile corpului sau ale minții, iar omul, îmbolnăvinduse-se, suferind și chinuindu-se, își salva sufletul și își curăța câmpul atunci, după zguduirea structurilor de câmp și după vindecarea fizică, toate problemele vor pătrunde profund în planurile subtile.

În primul rând, învingând cu succes multe boli, medicina modernă generează boli tot mai grave, incurabile, care se explică tocmai prin stratificările foarte profunde ale agresivității subconștiente. În al doilea rând, păcatul și agresivitatea pătrund în planurile profund subtile, care au legătură cu urmașii noștri. Concluzia este simplă: cu cât mai multe succese va obține medicina modernă, cu atât sufletele oamenilor se vor murdări mai mult și cu atât mai puține șanse să nască vor avea femeile.

Acest proces periculos începe deja să fie observat în multe țări. Acolo se remarcă un procent mare de cupluri tinere infertile, de scădere a potenței la bărbați și de infertilitate la femei. În plus, infertilitatea poate fi diferită: fizică, hormonală, energetică (atunci când o femeie sănătoasă din punct de vedere fizic nu poate să conceapă un copil). De asemenea, chiar și reticența femeilor de a avea copii și ura față de ei reprezintă tot o formă de infertilitate.

Toate problemele enumerate apar din cauza faptului că oamenii nu știu cum să gândească în mod corect. La rândul său, acest lucru s-a întâmplat deoarece

Creștinismul modern și-a pierdut dialectica și principiul trinității iar toată lumea se împarte acum în bine și rău, Dumnezeu și diavol, toți dorind să nimicească răul pentru ca binele să învingă. Din acest motiv, eu încerc să le explic oamenilor că, fără o înțelegere corectă a ceea ce se întâmplă, vindecarea este imposibilă. Dacă noi nu cunoaștem legile Universului și ne comportăm în mod incorect, atunci boala ne va semnala acest lucru. Dar dacă noi vom elimina pur și simplu boala, atunci doar vom agrava situația și șansele noastre de supraviețuire se vor reduce foarte mult.

Am observat că există o agresivitate conștientă și subconștientă și credeam că, dacă agresivitatea subconștientă era eliminată, atunci omul se putea vindeca. Eu înlăturam agresivitatea, acționând mai întâi doar cu mâinile, apoi începeam să mă rog pentru om pe care îl puneam sub icoane, acționez în gând și, într-adevăr, acesta se vindeca. Dar la un moment dat am înțeles că, pătrunzând forțat în structurile de câmp, nu ajungeam doar în subconștient, ci și în sufletul omului, iar acolo este periculos să pătrunzi, deoarece doar omul însuși are dreptul să-și purifice propriul suflet. El poate fi ajutat, dar să pătrunzi în sufletul lui și să îndepărtezi sau să schimbi ceva asemenea unui chirurg este extrem de periculos. Iar eu am simțit acest lucru.

În lumea de astăzi, oamenii încearcă din ce în ce mai des să acționeze asupra unui alt suflet cu ajutorul diferitelor tehnici psihice, ceea ce duce la probleme și urmări foarte grave, atât pentru cei care se ocupă cu așa

ceva, cât și pentru cei care se expun la o astfel de influență.

Imitând Creștinismul, S. Freud și-a construit propria psihanaliză, doar că la el revizuirea trecutului nu are loc prin căință, ci prin scăparea de complexe. Iar dacă, în Creștinism, păcatul principal este renunțarea la iubire sau reprimarea acesteia, atunci la S. Freud iubirea este înlocuită de dorințele sexuale. Iisus Hristos L-a revelat pe Dumnezeu în om, pe când S. Freud a văzut în om un animal și a început să-l îndemne spre libertatea sexuală.

În curentul pseudoștiințific al dianeticii, rezolvarea problemelor presupune intruziunea pur mecanică în suflet și în subconștient. Așa-numiții „chirurghi” încearcă să pătrundă în trecutul omului și să îi elimine emoțiile agresive subconștiente. O astfel de intervenție „chirurgicală” asupra sufletului poate avea un efect pozitiv la început dar consecințe negative mai târziu. Sufletul nu este un dispozitiv, în care se poate săpa și din care să se înlăture ceva, deoarece sufletul este teritoriul lui Dumnezeu. Din acest motiv, încercarea de a conduce sufletul altei persoane duce la o decădere morală.

Eu însumi am trecut prin așa ceva și m-am convins prin propria experiență că invadarea mecanică a sufletului altei persoane reprezintă un pericol atât pentru ea, cât și pentru persoana care pătrunde cu forța în sufletul acesteia. Nu întâmplător, fondatorul dianeticii și al scientologiei, Ron Hubbard, care a câștigat mai mult de 600 de milioane de \$, a murit în circumstanțe extrem de ciudate. Omul, care pătrunde în sufletele altor oameni

unde începe să îi domine, este predispus spre diavolism, iar diavolismul reprezintă chiar închinarea la lumea exterioară în detrimentul iubirii: la capacități, la energie, la conștient.

Pe omul predispus spre diavolism, îl așteaptă demența, pierderea energiei, a înțelegerii, a voinței, etc. Din această cauză, omul predispus spre diavolism are parte de un rezultat firesc: fie nu are copii, fie copiii săi sunt retardați mintal sau au probleme foarte grave. În lume, se nasc astăzi foarte mulți copii cu tulburări mintale, tocmai din cauza faptului că oamenilor le crește predispoziția spre diavolism.

Să revenim la tema agresivității. Am observat că oamenii au o agresivitate conștientă și subconștientă. Inițial, eu înlăturam această agresivitate subconștientă. Odată, la mine a venit o familie: mama, tatăl și fiica, bolnavă de cancer, iar situația era extrem de gravă.

Am început să lucrez conform schemei obișnuite și am descoperit că ambii părinți aveau o agresivitate subconștientă foarte gravă. Erau prezente și supărări, și ură, și tristețe.

I-am sfătuit să-și reexamineze viața, să se căiască, să scape de agresivitate și apoi fiica lor se va însănătoși.

Următoarea dată, când au venit toți la mine, am observat că agresivitatea subconștientă a părinților se redusese efectiv la minimum, ceea ce însemna că fiica lor trebuia să fi fost deja sănătoasă, însă starea ei nu se schimbase și acest lucru era ciudat. Atunci am început să cercetez mai profund și am înțeles despre ce era vorba.

I-am spus tatălui că fiica lui are un caracter foarte agresiv, ceea ce el a și confirmat. „Atâta timp cât nu i se va schimba caracterul, le-am spus părinților fetei, este puțin probabil ca ea să se vindece, deoarece boala blochează acum nu agresivitatea subconștientă, ci caracterul agresiv”.

Ca să spun drept, am fost uimit când mi-am dat seama despre ce era vorba, acest lucru fiind cu totul neașteptat pentru mine, dar apoi mi-am amintit cum Iisus Hristos, fiind întrebat odată de ce un om nu are picioare, a răspuns: „Dacă ar fi avut picioare, atunci el ar fi trecut peste tot pământul cu focul și cu sabia în mână”.

O boală, o problemă de sănătate, împiedică un om, îl oprește de la comiterea faptelor rele și îi permite să-și îmbunătățească propriul caracter. În acest mod, boala face o persoană mai bună, înfrânându-i agresivitatea și instinctele animalice. Am înțeles că este imposibil să învingi o boală gravă, fără să-ți schimbi caracterul. Un alt lucru important: atunci când am descoperit agresivitatea de la nivel subconștient, m-am întrebat de ce aceasta nu apare doar la omul care a simțit sau care simte ură sau tristețe, dar apare și la cel care nu simte nimic asemănător? În acel moment nu am putut găsi răspunsul la întrebare. Oricât aș fi încercat, nu puteam să înțeleg care este cauza agresivității subconștiente, dar totul mi-a devenit clar într-o zi.

A venit la mine, la consultație, un om cu o boală foarte gravă, în al cărui subconștient se acumulase multă agresivitate. Până la acel moment, eu învățasem deja să

simt nu doar amploarea agresivității și profunzimea stratificării acesteia, dar și cu ce avea ea legătură și spre ce era direcționată. M-am uitat în câmpul bărbatului care a venit la consultație și i-am spus că el are o ură subconștientă foarte mare față de muncă și, tocmai din acest motiv, este bolnav. Dar fiica bărbatului, care era cu el, a obiectat: „Greșiți foarte tare. Este exact opusul: tatăl meu își iubește munca la nebunie”. Și atunci mi-am dat seama! Eram, pur și simplu, uimit. S-a dovedit că iubirea (inițial, eu numisem acest lucru iubire, iar apoi l-am numit un atașament crescut) creează tocmai această agresivitate.

Ulterior, am analizat sute de pacienți și am văzut aceeași imagine: atașamentul puternic al omului față de ceva s-a transformat inevitabil în agresivitate și a pătruns în subconștient, cauzând astfel boala. În concluzie, m-am convins că motivul unei boli poate fi atașamentul față de ceva.

Inițial, credeam că doar atașamentul față de aspectele materiale duce la agresivitate dar, după o perioadă, când era cât pe ce să mor, mi-am dat seama că destinul mă avertiza despre o anumită problemă foarte gravă.

Am început să caut cauza și, brusc, mi-am dat seama că interpretam în mod greșit legile Universului. De fapt, este periculos să te atașezi nu doar de valorile materiale, dar și de cele spirituale. Cu alte cuvinte, lumea materială și lumea spirituală sunt două fețe ale aceleiași monede,

iar sufletul le unește. Iată de ce nu este voie să te închini nici la valorile materiale, nici la cele spirituale.

Ce înseamnă valorile spirituale? Acestea sunt abilitățile, inteligența, puterea, controlul asupra unei situații, cunoștințele în cele mai diverse domenii. Și atunci am înțeles care este sensul legendei lui Prometeu și pentru ce a fost el pedepsit. Prometeu le-a dat focul oamenilor care nu erau însă pregătiți pentru bunăstare, din punct de vedere spiritual și moral.

Focul a devenit un simbol al prosperității, al cunoașterii, al evoluției, iar legenda lui Prometeu ilustrează foarte bine legile supreme ale Universului. Omul, al cărui suflet nu este încă dezvoltat, nu are dreptul la bunăstare, fericire și împlinirea dorințelor. Ceea ce noi numim fericire exterioară reprezintă pereții unei case care trebuie să se sprijine pe o fundație invizibilă, aceasta fiind tocmai starea subconștientului nostru, a sufletului nostru.

Dacă iubirea și armonia domnesc în sufletul omului, înseamnă că acesta are dreptul la bunăstarea exterioară.

Tot atunci am înțeles porunca biblică „Să nu-ți faci chip cioplit”. De fapt, atunci când o persoană începe să se închine la cineva sau la ceva, iubirea lui se transformă într-un atașament care, la rândul său, se transformă în agresivitate, ceea ce duce în cele din urmă la apariția bolilor. În momentul în care sufletul se atașează de ceva, omul începe să aibă probleme de ordin spiritual sau fizic. Într-o astfel de situație poate începe decăderea sufletului

și omul va deveni invidios, răutăcios, meschin, supărăcios etc.

Dacă nu se va ajunge la decăderea sufletului, dar omul se va îmbolnăvi, atunci acest lucru se va dovedi a fi un bine pentru el: boala îl va salva de la ură, de la dispreț față de oameni, de la tristețe, depresie, îl va ajuta să-și salveze caracterul. Iată de ce, atunci când o persoană lucrează asupra caracterului propriu, concepția sa despre lume se schimbă și boala se retrage.

Cercetând sute de pacienți care s-au vindecat, mi-am dat seama că este imposibil să te vindeci fără să-ți schimbi propriul caracter și atitudinea față de lume. În momentul în care, în interiorul omului, au loc schimbări cu adevărat profunde, atunci boala devine inutilă și atunci va dispărea complet fără niciun fel de medicamente.

Sunt adesea întrebat ce rol mai au medicii, pastilele. În astfel de cazuri, răspund: medicii tratează consecința, iar eu vorbesc despre cauze. Vă puteți trata corpul, puteți asculta recomandările doctorilor dar, dacă doriți să vă vindecați cu adevărat, atunci trebuie să vă tratați nu doar corpul, ci și spiritul și sufletul, cât și percepția asupra lumii. Dacă nu veți reuși să vă vindecați propriul suflet, atunci este puțin probabil ca cineva să vă vindece.

De fapt, medicina modernă, fie transformă o boală în alta, fie transformă o formă acută a unei boli într-o formă cronică. Drept rezultat, omul nu are parte de mari suferințe, însă boala nu dispăre nicăieri. Concluziile trase

s-au dovedit a fi foarte neașteptate pentru mine: am înțeles că boala poate fi vindecată ușor.

I-am spus într-o zi unei femei, care avea niște deformări de câmp foarte puternice: „Acum voi trece cu mâinile pe deasupra câmpului și totul se va nivela la dumneavoastră, vă veți însănătoși, însă știu deja că, apoi, totul va reveni. De aceea, doresc să vă explic de ce aveți probleme, de ce sunteți bolnavă”. Și am început să îi spun la ce duc ura, supărarea, tristețea și nemulțumirea de propriul destin. Explicându-i totul, i-am spus că acum poate să înceapă să lucreze cu sine și să spera că problemele nu vor reveni. Pe neașteptate, uitându-mă în câmpul femeii și fără să-l influențez în niciun fel, am văzut că începe să strălucească, dispărându-i toate deformările. Încă îmi amintesc cum m-a șocat acest lucru.

Mi-a devenit clar că un om poate fi tratat cu ajutorul înțelegerii. În momentul în care un om începe să înțeleagă legile existenței, ce este bine și ce este rău, atunci boala dispare de la sine. Înțelegerea vindecă mai bine decât medicamentele însă, pentru prima dată, am fost uimit pentru că nu m-am așteptat la un asemenea rezultat. Astăzi, apar tot mai multe științe legate de activarea subconștientului nostru, cum ar fi psihoterapia. Perspectivile noastre sunt în creștere dar noi începem să depindem din ce în ce mai tare de sentimentele și emoțiile noastre, deoarece păcatele acumulate de civilizația noastră au devenit prea numeroase.

Subconștientul nostru, sufletul nostru, se protejează de faptul ca doar trupul să se trateze și ca sufletul să continue să se murdărească deoarece medicamentele nu mai au niciun efect iar probabilitatea vindecării începe să depindă din ce în ce mai tare de omul însuși, care se poate vindeca prin cuvânt, prin viziunea asupra lumii, prin îmbunătățirea caracterului.

Am înțeles că acțiunea asupra unui om cu ajutorul mâinilor sau al mantrelor, al rugăciunilor și al farmecelor era inutilă, fiind nevoie doar să i se explice legile existenței, să fie ajutat să-și schimbe propriul caracter. Ulterior, am observat că procesul de vindecare începe atât în momentul în care îi explicam unei persoane legile existenței cât și în momentul în care aceasta se ruga.

Un om se poate vindeca atunci când are loc procedura de căință, mai bine zis, atunci când îi pare rău pentru faptul că s-a comportat greșit. Căința reprezintă etapa inițială de transformare a caracterului. Omul, pregătit să se schimbe, care înțelege că nu se poate vindeca, fără să se schimbe pe sine, va putea să se vindece, deoarece cuvântul „căință” înseamnă în sine schimbare. Cel care este pregătit să se schimbe, care este pregătit să-și schimbe propria atitudine față de trecut și față de cel care l-a jignit, are șansa de a se vindeca. Cel care crede că are dreptate în mod categoric, nu va putea să învingă boala, rămânându-i doar să ia medicamente.

Ieri am intrat într-o florărie să cumpăr semințe de plante și am intrat în vorbă cu vânzătoarea. I-a sunat telefonul și am auzit cum îi povestea cuiva despre nivelul

ridicat de zahăr din sânge care continuă să crească, cum intestinalele nu-i funcționează și că trebuie să cheme „salvarea”.

În mod involuntar, am intervenit în discuție și am spus:

- Știți de ce vi s-a ridicat nivelul de zahăr din sânge? Deoarece intestinalele nu funcționează. În cazul intestinelor care funcționează prost, o consecință este și un nivel ridicat de colesterol și de zahăr, fiindcă toate acestea sunt interconectate. În momentul în care embrionul abia începe să se dezvolte, acestuia i se formează un tub intestinal și, drept urmare, activitatea tuturor organelor va depinde de activitatea intestinelor. Acesta este motivul pentru care dieta și înfometarea corectă pot ajuta radical în orice probleme de sănătate.

Am început să-i explic femeii toate aceste lucruri, dar ea m-a oprit:

- Ei, nu mai spuneți, nu este vorba despre mine, ci despre mama mea. Ea are, bineînțeles, un nivel ridicat de zahăr în sânge și intestinalele nu îi funcționează, dar încercă să-i spui ceva! Mama are un asemenea caracter încât nu vrea să audă nimic.

Atunci am spus:

- În acest caz, sunt de acord cu dumneavoastră. Dacă o persoană are un caracter dificil, atunci destinul său sunt medicamentele, secția de reanimare, „salvarea” - la alegere, deoarece dacă aceasta nu dorește să-și schimbe viziunea asupra lumii, atunci toată speranța este în medicina modernă.

Omul, care este pregătit să se schimbe, care înțelege că sufletul este primordial și că iubirea poate să vindece orice boală, este capabil să învingă multe lucruri.

Dar când va avea loc vindecarea, este doar o chestiune de timp. Cel mai important lucru este să mergi în această direcție și să nu te oprești. Este necesar de înțeles că tratarea sufletului diferă de tratarea corpului, iar psihologia unui medic diferă de psihologia celui care dorește să ajute la vindecarea sufletului. Medicul poate să intre în corpul omului, să facă o operație, să prescrie pastile și, cu toate acestea, pacientul poate să nu participe.

Dar când este vorba despre suflet, lucrurile stau invers: omul trebuie să facă totul de unul singur, iar dacă cineva va dori să-l ajute, atunci poate să-i explice, să-l sfătuiască, să-l compătimească, înțelegând clar că doar omul singur răspunde pentru propriile probleme și propriile boli în fața lui Dumnezeu.

Dacă o persoană nu dorește să se schimbe, nu vrea să lucreze asupra armoniei din propriul suflet, atunci este inutil să fie ajutată. Cel care va încerca să o ajute pentru a elimina boala, mai mult ca sigur, doar o va lua asupra sa. În acest mod, poți transmite problemele și nenorocirile altor oameni, păcatele străine și urmările acestor păcate. Iată că și medicii primesc adeseori probleme de sănătate, deoarece ei nu sunt conștienți că, prin boli și nenorociri, Cel de Sus poartă un dialog cu omul.

Trebuie să înțelegem că există astfel de zone în care un om nu are dreptul să pătrundă. Eu pot ajuta în planul

exterior dar, în planul interior, doar omul însuși are dreptul să se ocupe de problemele propriului suflet și de armonizarea lui.

În opinia mea, medicii se împart în trei categorii. Cei din prima categorie, care sunt în mod spontan armonioși, înțeleg că boala nu este întâmplătoare și că omul însuși trebuie să-și clarifice problemele, că el poate fi ajutat, poate fi compătimit, dar este necesar să se oprească la timp, deoarece doar omul singur are dreptul să se ocupe de acest lucru.

Un medic armonios manifestă compasiune la exterior și, totodată, acceptă situația cu smerenie la interior.

Asemenea medici sunt puțini. Cei din a doua categorie au prea multă compasiune la exterior și la interior iar, din acest motiv, încep să se îmbolnăvească. Simțind că pot urma probleme, cei din a treia categorie nu doresc să compătimească și, prin urmare, devin cinici, se gândesc doar la bani și se comportă cu indiferență sau chiar cu cruzime cu pacienții. Astfel de medici - oameni de afaceri, indiferenți, care și-au pierdut compasiunea - sunt din ce în ce mai mulți. Este vorba despre faptul că o atitudine greșită față de lume duce la extreme: fie ai compasiune și, prin urmare, începi să fii bolnav și să mori pentru altul, fie desconsideri omul, văzând în el doar oportunitatea de a câștiga bani.

Criza lumii occidentale moderne este chiar o criză a capitalismului care reprezintă viața conform cu legile pieței, iar piața reprezintă lupta contrariilor. Socialismul a încercat să scape de lupta contrariilor, a încercat să

facă totul unitar. Una dintre cele mai importante idei ale socialismului a fost să scape de conflicte și, din acest motiv, nu a putut progresa.

Economia planificată nu se putea dezvolta normal, pierea și toată lumea observa acest lucru în mod limpede. Însă și concurența este condamnată totodată. Lupta contrariilor care nu sunt unite prin nimic nu va duce la ceva bun. Atunci când există concurență, fără respectarea aspectelor morale care conduc afacerile, aceasta începe să se degradeze.

Corporațiile moderne ale lumii concurează unele cu altele, mergând atât de departe încât au început să distrugă populația și statul. Deja apar alimente și băuturi imposibil de mâncat și de băut, iar acest lucru reprezintă otrăvirea ecologiei civilizației de astăzi și un produs al societății capitaliste, care și-a pierdut noțiunea de unitate și de moralitate, de care vorbea și K. Marx.

Incapacitatea de a percepe corect lumea și legile Universului duce la degradarea treptată și la pieirea religiei și a civilizației. În cele din urmă, pe întreaga omenire o așteaptă un sfârșit trist. Legile evoluției sunt legea unității și a luptei contrariilor, legea negării negației și legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative sau, mai bine zis, legile dialecticii.

După cum am mai scris deja, în momentul în care două potențiale interacționează, acestea vor ajunge în cele din urmă la un consens sau, așa cum spun filozofii, la reconcilierea contrariilor. Deci, acestea fie vor fuziona, fie vor găsi un compromis. Două părți care luptă, trebuie

să lupte și, cunoscându-se reciproc, să ajungă la un nivel nou, la care vor fuziona, păstrându-și totodată individualitatea și unicitatea.

În acest mod, are loc dezvoltarea în Univers.

Dar, în cazul în care contrariile nu se unesc, atunci fie unul dintre ele este distrus, iar celălalt se stinge, fie se sting treptat deoarece în momentul în care nu există nicio interacțiune între ele, atunci nu există nici energie, iar acest lucru poate să ducă la degradare și la încetarea evoluției. Doar atunci când lupta contrariilor se echilibrează prin intensificarea unității, dezvoltarea și progresul devin posibile.

În momentul în care oamenii, intrând în competiție sau concurând unul cu celălalt, ajung la o înțelegere reciprocă, atunci are loc evoluția. Imaginați-vă o astfel de situație: având niște bastoane în mână, doi oameni încep să „concureze” unul cu celălalt. La ce va duce acest fapt? Doar la un singur lucru: la moartea unuia dintre ei. Acesta este un nivel primitiv urmat de un nivel mai ridicat, în care există anumite limitări: de exemplu, puteți lupta unul cu celălalt până când începeți să sângerați sau puteți să-l iertați pe inamicul învins. Cu alte cuvinte, apare niște restricții morale care îți permit să convertești o crimă banală într-un aspect al concurenței, unde există anumite reguli.

La nivelul următor, regulile se înăspresc: acolo crima și mutilarea sunt interzise. Acest lucru se apropie deja de artele marțiale, de sport. Dacă am trece la un nivel mai înalt, atunci putem să ne convingem de o umanitate și

mai mare a acestuia: în acest caz, nu este voie nici măcar să-l traumatizăm pe celălalt din întâmplare, nu este voie să-l disprețuim, fiind interzis să abuzăm de propria putere. Astfel, cel mai important lucru nu este victoria asupra adversarului, nici distrugerea lui, ci propria dumneavoastră dezvoltare și posibilitatea de a vă manifesta flexibilitatea și inteligența. Cu alte cuvinte, principala sarcină a unui om nu este nici conflictul, nici distrugerea unui rival, a contrariilor, ci autodezvoltarea. Aceasta este legea existenței.

Nu demult, am aflat că oamenii au atins cele mai înalte niveluri de arte marțiale în China, în Templul Shaolin unde, conform cu regulile de bază, lupta este învățată fără ajutorul partenerilor de luptă. Cu alte cuvinte, o persoană lupta cu un adversar imaginar și, prin urmare, atingea cel mai înalt nivel de dezvoltare pentru că nu se străduia să distrugă pe cineva, ci își dezvolta propriile capacități. Iar, în schimb, după cum observăm astăzi, în loc să ducă la întrecere și la adoptarea unor decizii comune, concurența modernă este orientată spre exterminare, distrugere și înlăturarea adversarului.

Tot ceea ce spun are legătură cu psihologia. În lipsa unei înțelegeri corecte a lumii, suntem condamnați la stagnare și o lipsă a evoluției. Rezultatele cercetărilor efectuate permit înțelegerea ambiguităților din cărțile religioase. Astfel, unind știința și religia, se poate înțelege aproape tot ceea ce este scris în textele Sfinte.

Mulți oameni, care mi-au citit cărțile, mi-au spus și mi-au scris că au început să înțeleagă în sfârșit ceea ce se spune în Biblie, Bhagavad-Gita, Tora și Coran, iar musulmanii îmi scriu adesea că tot ceea ce spun eu corespunde cu învățăturile profetului Mohamed. Totuși, acest lucru nu înseamnă că eu extrag informația din Coran, Biblie sau Tora ci, pornind de la viziunea planurilor subtile, înțeleg legile Universului care, în fond, chiar sunt reflectate în toate religiile.

Legile Universului sunt similare legilor dezvoltării sufletului nostru, iar orice religie se ocupă chiar de tema sufletului, adică a subconștientului. Știința, la rândul său, se interesează de problemele corpului și ale conștientului. Rezultatele cercetărilor mele permit înțelegerea atât a aspectelor fizice ale existenței, cât și ale celor spirituale, cu alte cuvinte, ale celor subconștiente.

Unificarea științei și a religiei reprezintă tocmai o viziune nouă asupra lumii în lipsa căreia, pur și simplu, noi nu vom putea supraviețui.

Cercetările pe care le-am efectuat permit unificarea științei și a religiei, înțelegerea a ceea ce vorbește orice religie și a ceea ce se întâmplă cu un om, cu destinul și sănătatea lui. În peste 25 de ani de cercetare, am descoperit cu surprindere că toate concluziile la care eu am ajuns sunt deja bine cunoscute, că toate descoperirile mele sunt expuse în cărțile religioase Sfinte de foarte multă vreme.

Rezultatele cercetărilor mele sunt confirmate în totalitate de revelațiile Divine.

Și tot ceea ce este scris în Coran, Tora, Noul Testament și Bhagavad-Gita, mi-a devenit clar. Acesta este un moment foarte important, pentru că sistemele religioase de astăzi se opun unul altuia, iar cel mai dur conflict nu este nici cel politic și nici cel economic, ci tocmai cel religios.

Înțelegerea faptului că toate religiile vorbesc despre unul și același lucru permite nu doar unificarea științei și a religiei, nu doar să se demonstreze că toate religiile se aseamănă în ceea ce privește esențialul dar și unificarea tuturor acestora, deoarece toate se ocupă cu studiul sufletului omenesc.

Știința nu trebuie să pătrundă în suflet în mod grosolan. Acest lucru trebuie făcut cu mare atenție, înțelegând că pătrunderea în aspectele cele mai înalte ale sufletului poate să aibă urmări, prin urmare, această cale fiindu-i deschisă acolo doar omului deosebit de etic și iubitor. Acesta este motivul pentru care, spre deosebire de medicina occidentală, în medicina orientală personalitatea medicului are o importanță mult mai mare decât medicamentele pe care le prescrie. Când este vorba de suflet, o importanță și mai mare o are personalitatea celui care este tratat, nivelul său înalt de moralitate, fără acest lucru fiind imposibil să vorbim despre ajutor, tratament și despre evoluție ulterioară.

Astăzi, apar tot mai multe tehnici, școli, cărți, cu ajutorul cărora oamenii sunt învățați să pătrundă în subconștient și să-l controleze. Din acest motiv, noi trebuie să recunoaștem că această tendință este extrem

de periculoasă și fatală în esența sa. Dimensiunea subconștientului este colosală, acesta cunoaște totul: trecutul, prezentul și viitorul. Conștientul, dimpotrivă, este foarte limitat.

În momentul în care conștientul nostru primitiv, copilăros și destul de limitat, încearcă să controleze subconștientul, atunci când partea încearcă să conducă întregul, atunci când o celulă încearcă să conducă organismul - acest lucru este asemănător cu activitatea unei celule canceroase, iar asemenea celule sunt distruse.

Din acest motiv, civilizațiile piereau în mod inevitabil iar locuitorii, care au încercat să-și descopere superputeri, ajungeau la niște realizări științifice foarte serioase, uitând de moralitate. Oamenii de știință confirmă faptul că, așa cum se spunea în cărțile de filozofie indiene, civilizația noastră a fost precedată de alte șase civilizații. În plus, toate acestea au pierit tocmai în perioada de progres: tehnologic, energetic, intelectual, dar nu și în perioada celui moral, lată de ce este atât de important să înțelegem că noi nu vom supraviețui fără să avem grijă de suflet, fără dezvoltarea moralității, fără iubire și credință.

* * *

Dacă nu avem o gândire strategică și nu înțelegem încotro ne mișcăm atunci, cu cât avem mai multe forțe, cu atât mai repede vor apărea problemele. De obicei, trasez următoarea paralelă: o persoană, care merge pe bicicletă, are o anumită psihologie, iar când se așează

într-o mașină, aceasta ar trebui să aibă o psihologie diferită, trebuind să fie altfel pregătită și mai responsabilă, și să calculeze în mod clar potențialele probleme; în momentul în care omul se așează la volanul unei mașini rapide, nivelul său de responsabilitate și de moralitate trebuie să fie și mai înalt.

Civilizația modernă s-a așezat într-o mașină rapidă, având psihologia și gândirea unui biciclist. În astfel de cazuri, de regulă, accidentul este inevitabil. Dacă noi ne dăm seama de acest lucru, dacă înțelegem despre ce vorbesc religiile, dacă suntem conștienți de faptul că nu vom putea supraviețui în cazul în care nu ne schimbăm caracterul, dacă nu scăpăm de agresivitatea exterioară și interioară, atunci începe un proces de schimbare destul de serios.

Când oamenii mă întreabă cu ce trebuie să înceapă, eu le răspund că trebuie să recitească Biblia pentru a simți despre ce se vorbește acolo. Începeți cu lucrurile cele mai simple. Revizuiți-vă trecutul, cățiți-vă, conștientizați că ura, supărarea, judecata, regretul, greșeala, nemulțumirea față de destin - toate acestea reprezintă o agresivitate îndreptată către Dumnezeu, deoarece emoțiile agresive ajung în suflet, acolo unde are loc comunicarea cu Dumnezeu. În momentul în care o persoană își revizuieste propria viață, în momentul în care au loc primele schimbări cu el, începe calea spre mântuire. Fiți atenți la trăsăturile negative ale propriului caracter și încercați să scăpați de ele.

Gândiți-vă la ce calități pozitive trebuie să aveți și străduiți-vă să le dobândiți și să le dezvoltați. Pentru început încetați să vă revoltați și să fiți mânioși deoarece revolta și mânia înseamnă neacceptarea interioară a ceea ce se întâmplă, lucru care este, de fapt, o luptă cu Dumnezeu în planul subtil. De asemenea, nu muștrați, nu judecați și nu acuzați pe nimeni.

Încercați să simțiți că tot ceea ce se întâmplă este firesc și, în mod rațional, să simțiți că nu aveți dus-mani, ci doar probleme care trebuie rezolvate. Dacă o persoană v-a jignit, atunci acest lucru se datorează doar faptului că aceasta, ca și dumneavoastră, nu este perfectă. Ajutați-vă pe sine și pe acea persoană. Dacă nu vă place o situație, îmbunătățiți-o. Dacă nu vă place destinul dumneavoastră, schimbați-vă propriul caracter, deoarece caracterul dumneavoastră este chiar destinul dumneavoastră. Scăpați de enervare, nemulțumire, de dorința de a reproșa și de a învinui pe cineva, de revoltă, de mânie, învingeți teama, ura, regretul și tristețea. Dacă veți reuși să faceți acest lucru măcar într-o anumită măsură, înseamnă că sunteți pe calea cea dreaptă.

Începeți cu lucrurile elementare, deoarece caracterul nu se schimbă imediat. Este necesar să scăpați treptat de propriile defecte și să depuneți eforturi să deveniți mai bun. Trăsăturile bune de caracter au legătură cu sufletul, iar trăsăturile negative, problematice - cu trupul. Atunci când trupul devine mai important decât sufletul, apar lăcomia, invidia, agresivitatea, ura, supărarea, judecata, frica, tristețea, regretul, sentimentul de superioritate și

omul începe să se închine propriilor dorințe și instincte. Toate acestea se întâmplă atunci când forma ajunge pe primul plan.

Dar, în momentul în care simțiți că iubirea trece prin dumneavoastră, atunci deveniți mai milos, mai blajin, puteți să iertați, încetați să vă mai grăbiți, să vă mai enervați, să reproșați și să învinuiți pe cineva, dumneavoastră ajutați situația, ameliorând-o. În loc să aveți pică pe cineva, începeți să acționați, străduiți-vă să schimbați situația. Dacă aveți pretenții, nu le acumulați în interior, ci vorbiți despre ele cu sinceritate și cu onestitate. Și atunci lumea începe să se schimbe împreună cu dumneavoastră, deoarece starea interioară este ceea ce vi se întâmplă și acest lucru este ceea ce trebuie să înțelegeți în primul rând.

Cap. 3 - Bolile corpului, ale spiritului și ale sufletului

Scopul principal al multor oameni, care îmi citesc cărțile și care vin la seminarii, este să își rezolve anumite probleme. Adesea, chiar suferințele grave sau problemele îndeamnă un om să înțeleagă ce este viața, dacă există o legătură între trecut și viitor, care este sensul vieții, dacă există o astfel de noțiune precum karma, dacă este permis să păcătuiești și dacă se poate să-ți ispășești propriile păcate. Însă nu toți oamenii se pot orienta într-un volum de informație destul de mare, care vine din toate părțile.

După apariția cărților mele, cuvântul „karma” a devenit acum faimos, mai ales în Rusia. Au apărut mulți „specialiști” care se oferă să purifice karma, să îmbunătățească destinul, să îndepărteze farmecele și așa mai departe. Disperați, oamenii, plătesc mulți bani, încercând să-și rezolve problemele, însă întotdeauna rezultatul este practic unul și același, cauza fiind simplă: dacă nu vă schimbați, dacă nu vă perfecționați propria viziune despre lume, caracterul și modul de viață, atunci niciun fel de ghicitoare, niciun fel de vrăjitoare nu va putea să vă ajute cu nimic și nu vă va rezolva niciun fel de probleme.

Ce înseamnă noțiunea de „karmă pură”? Karma reprezintă un cumul de fapte săvârșite în trecut, care determină destinul unui om. Comportamentul dumneavoastră din trecut și comportamentul strămoșilor - toate acestea vă determină, în cele din urmă,

comportamentul din prezent, cu alte cuvinte, de trecutul dumneavoastră depinde modul în care vă comportați și vă simțiți în prezent. Caracterul dumneavoastră este, de asemenea, rezultatul vieților trecute, al propriului comportament și al comportamentului părinților dumneavoastră. Pe scurt, karma este un rezultat comun a ceea ce ați făcut, ați simțit și ați gândit.

Acesta este motivul pentru care este imposibil să-ți schimbi destinul, fără să-ți schimbi caracterul și percepția asupra vieții și, oricât v-ar asigura „specialiștii” că destinul dumneavoastră s-a schimbat, că acum vă veți vindeca și că totul va fi bine, să știți că acest lucru este doar o altă variantă de a scoate bani de la voi și nimic altceva.

Știința modernă nu înțelege cu adevărat ce înseamnă religia și nu știe ce înseamnă în realitate omul, conștientul și subconștientul, căci tocmai în zona subconștientului au loc toate minunile despre care noi vorbim. Din acest motiv, apar mulți șarlatani și adevărul este alterat, motiv pentru care oamenii se pierd în numărul mare de cărți, sfaturi și tot felul de informații care nu pot fi cu adevărat de încredere și care seamănă mai mult cu o poveste și o fantezie.

Am abordat această problemă foarte serios și pot spune că orice vindecare, orice schimbare a destinului este un proces destul de greu, uneori dureros, fiind întotdeauna asociat cu capacitatea de a face un sacrificiu, cu disponibilitatea unui om de a se schimba, de a deveni

moral, de a dobândi credință, de a avea grijă de propriul suflet.

Un om cu sufletul murdar, care nu vrea să aibă grijă de purificarea acestuia, nu se poate vindeca în totalitate, deoarece starea sufletului influențează sănătatea trupului. Boala sufletului este transferată treptat către spirit, destin și corp. Din această cauză, oricât am încerca să ne vindecăm din punct de vedere fizic, dacă sufletul nostru nu se vindecă, atunci nu există perspective de vindecare. Mai mult decât atât, noi ne putem vindeca fizic dar transferăm problema asupra altui organ. În cazul unui așa-zis tratament reușit, noi putem transfera problema chiar în straturile mai profunde ale sufletului, transmițând-o astfel și la proprii urmași. Într-adevăr, ameliorându-ne starea fizică prin mijloace magice, putem să ne îmbunătățim destinul într-o anumită măsură însă, deoarece suntem uniți, copiii și nepoții noștri vor fi nevoiți să plătească pentru acest lucru.

Există o vreme pentru a împrăști pietrele și o vreme pentru a le strânge. Tentativa de a înșela soarta, de regulă, nu se termină cu ceva bun. Noi putem să câștigăm astăzi, dar mâine sau poimâine va urma o răsplată iminentă. Din acest motiv, eu le explic tuturor că, dacă doriți să obțineți un rezultat, atunci pregătiți-vă pentru o muncă serioasă, dificilă și grea, pregătiți-vă pentru o transformare destul de dureroasă a caracterului și a personalității dumneavoastră. Învățați să vă învingeți dorințele și instinctele, învățând să le stăpâniți. Dorințele și instinctele noastre reprezintă un bine și este necesar

să le urmăm, dar trebuie să ne punem în ordine prioritățile în mod corect: pe primul loc trebuie să fie interesele sufletului, și apoi cele ale spiritului și ale corpului.

Pentru a ne orienta cum să procedăm atunci când ne confruntăm cu o problemă, este necesar să înțelegem esențialul: Dumnezeu ne iubește, Dumnezeu este iubire și atâta timp cât suntem uniți cu Creatorul, noi putem să învingem orice probleme. Dar, imediat ce sufletul nostru se îndepărtează de Dumnezeu, problemele devin de nerezolvat, iar bolile - incurabile. Înseamnă că, în orice situație, orice ce s-ar întâmpla, nu este voie să pierdem sentimentul de iubire, sentimentul de recunoștință față de Cel de Sus, sentimentul că totul este logic și nu întâmplător. Boala este un îndemn pentru schimbare, problemele sunt sarcini care pot fi rezolvate. Rețineți, ce trebuie să faceți în primul rând. Trebuie să începeți cu propriul caracter, trebuie să învățați să nu vă atașați de această lume.

Iubirea este întotdeauna un sacrificiu. Dacă iubiți, înseamnă că sunteți pregătiți să sacrificați ceva, să dăruiți ceva.

Iubirea se purifică printr-o jertfă. Fără noțiunea de „jertfă” orice religie este imposibilă. Religia înseamnă legătura cu Dumnezeu, iar cel mai înalt nivel de legătură este iubirea. Din acest motiv, orice religie trebuie să ajungă în cele din urmă la înțelegerea faptului că iubirea față de Dumnezeu este o valoare absolută. În Iudaism, prima poruncă prevede chiar acest lucru. Astfel, religia îl

unește pe om cu Dumnezeu, iar omul simte unitatea cu Creatorul și simte iubire pentru El.

Pentru a ne schimba, noi nu trebuie să pierdem în niciun caz iubirea. Trebuie să înțelegem foarte bine că o boală, fie că este a trupului, a spiritului sau a sufletului, ne este dată pentru dezvoltarea noastră, că aceasta este o încercare, o oportunitate și un îndemn să ne schimbăm.

Bolile spiritului sunt diverse boli psihice și probleme, cum ar fi pierderea memoriei, retard mintal, etc. Sufletul se vindecă prin bolile spiritului și ale trupului. Un om poate să devină un delicvent sau un dement și astfel boala îl salvează de la păcat sau de la infracțiune. Atunci când sufletul se îndreaptă într-o direcție greșită, atunci când acesta începe să fie bolnav, cu alte cuvinte, atunci când un om își pierde moralitatea, credința și iubirea, apar bolile spiritului și ale corpului pentru salvarea sufletului său.

Bolile sufletului sunt lăcomia, invidia, ura, supărarea, judecarea, tristețea, regretul și teama, iar ele apar atunci când noi transformăm mai întâi iubirea în atașament și apoi în patimă. În momentul în care înțelegem că Dumnezeu este în toate, că El este prezent pretutindeni, atunci noi îl iubim pe Dumnezeu din interiorul nostru, din celălalt om și din întreaga lume înconjurătoare și astfel îl iubim fără atașamente, înțelegând că trupul nostru se va transforma în pulbere, „eu-l” fizic va muri, persoana iubită va îmbătrâni și, de asemenea, va muri, rămânând doar sufletul, care este etern.

Toată această lume se va schimba, se va nărui și va fi creată din nou. Din acest motiv, atașamentul față de aspectele exterioare ale vieții duce la boli și la probleme mari. Iată de ce noi trebuie să iubim, fără să ne atașăm, cu alte cuvinte, să iubim jertfind. În momentul în care omul dorește doar să primească, el devine dependent și, dacă devine dependent de ceva, atunci nu poate accepta nici cea mai mică pierdere, ceea ce îi provoacă un protest, indignare, supărare, ură, tristețe. Capacitatea de a iubi fără să ne atașăm este o mare artă, pe care noi trebuie să o învățăm în fiecare zi. În plus, este necesar să înțelegem, mai mult sau mai puțin clar, ce este omul, ce este conștiința, ce înseamnă un sentiment și care este sensul vieții.

*

De curând am primit o astfel de scrisoare: „*Bună ziua, stimate Serghey Nikolaevici! Ți mulțumesc lui Dumnezeu pentru că existați, pentru cercetările și pentru cărțile Dumneavoastră. Visez să Vă văd și să stau, pur și simplu, alături să Vă ascult. Vă citesc cărțile și ascult seminariile, Vă mulțumesc foarte mult. În ultimele șase luni nu pot ieși dintr-o situație: am suferit o traumă, am fost internată în spital, am fost concediată de la locul de muncă, mi-am pierdut casa (am locuit în- tr-un apartament închiriat), timp de două luni m-am recuperat și, în sfârșit, în luna august mi-am găsit un loc de muncă dar, după o lună, am început să am probleme din nou. Nu am un loc de muncă, merg iar la interviuri, însă nu am rezultate. Am obosit să mă învârt într-un cerc vicios și am decis să apelez*

la Dumnezeu voastră. Vă rog să nu mă ignorați, Vă rog foarte mult”.

Primesc multe asemenea scrisori.

Oamenii îmi scriu că sunt pierduți în propria lor viață, nu-și pot rezolva problemele de sănătate sau nu pot să învingă greutățile vieții, simțindu-se disperați și neștiind ce să facă. De ce se întâmplă așa? Deoarece ne-am obișnuit să-L percepem pe Cel de Sus prin logica noastră umană limitată, însă Dumnezeu nu este om iar atitudinea față de El trebuie să fie oarecum diferită. Este naiv să ne imaginăm despre Creator că este cineva de genul unui bunic care ne tratează cu bomboane, care ne iubește, are grijă de noi și de la care noi începem să cerem, iar apoi să pretindem, și ne mirăm de ce pretențiile și dorințele noastre nu se îndeplinesc.

Imaginați-vă un organism uman compus din zeci de miliarde de celule. Fiecare celulă constituie o parte a organismului și este unită cu sufletul nostru. Eu sunt om și sunt compus din miliarde de celule, iar fiecare celulă este o parte din mine, dar dacă aceasta se va adresa organismului cu pretenția de a avea grijă de ea, atunci acest lucru va fi amuzant.

Organismul are oricum grijă de propriile celule și face totul pentru ele, iar sarcina lor este să funcționeze în mod corect și să trăiască în armonie cu acesta. Partea trebuie să fie tot timpul în armonie cu întregul. Adresându-se lui Dumnezeu, omul trebuie să înțeleagă că, pur și simplu, el își depășește limitele propriului „eu” și că se adresează

Creatorului și „eu-lui” său suprem, care se află în subconștient, dincolo de orice limită.

Dorințele se pot îndeplini, dar este necesar să știi ce dorință să-ți pui, întrucât dorința cea mai importantă trebuie să corespundă cu sensul vieții, iar sensul vieții oricărui om este amplificarea iubirii din suflet și asemănarea cu Cel de Sus deoarece, dacă Dumnezeu este iubire atunci, cu cât avem mai multă iubire în suflet, cu atât noi ne asemănăm mai mult cu Creatorul.

Iată de ce Hristos a spus: „...fiți desăvârșiți, așa cum Tatăl vostru din ceruri este desăvârșit”. Astfel, sensul vieții fiecărui om este autodezvoltarea: dezvoltarea propriului corp, conștient, spirit și suflet. Cu cât noi avem mai multă iubire în sufletul nostru, cu atât suntem mai apropiați de Creator.

Celula trebuie să trăiască în armonie cu organismul, să i se asemeze, aceasta fiind una dintre legile Universului.

Universul este holografic, în orice punct al său aflându-se informația despre geneza întregului Univers. La această concluzie a ajuns, de asemenea, și știința. Totuși, Universul este holografic nu doar în spațiu, ci și în timp. Cu alte cuvinte, orice punct al acestuia conține informația despre trecut și viitor. Holografia Universului înseamnă faptul că acesta se extinde, se mărește, crește în dimensiuni dar, în același timp, rămâne un punct, o personalitate, în plan subtil.

Da, Universul este o ființă vie și are suflet. Mai mult decât atât, oamenii de știință au descoperit că, în Univers,

informația se răspândește cu o viteză care depășește viteza luminii de miliarde de ori mai mult. Acest lucru înseamnă că, în plan subtil, Universul este unitar în timp și spațiu, că este holografic conform structurii sale și se dezvoltă după legea trinității sau, cu alte cuvinte, în conformitate cu legea unității și a luptei contrariilor.

Se poate vedea fără un efort deosebit modul în care legea unității și a luptei contrariilor funcționează. Să presupunem că primesc o scrisoare de la o femeie care are multe probleme. Ea încearcă să facă ceva, se străduie să-și rezolve problemele, dar nu reușește nimic. De ce depinde acest lucru? De ceea ce au făcut tatăl, mama, bunicile și bunicii ei, de modul în care ea însăși și-a petrecut propria tinerețe, de atitudinea sa față de lume. După starea dumneavoastră se poate presupune cu o oarecare aproximație ce moștenire aveți, deoarece toate acestea sunt strâns legate între ele, iar dumneavoastră nu vi se întâmplă ceea ce este sădit în minte, ci în interior, adânc în suflet, în subconștient. Subconștientul este un câmp, iar la nivel de câmp, noi suntem uniți cu Universul. Din acest motiv, starea noastră interioară și procesele sunt practic identice cu procesele care au loc în jurul nostru. Astfel, dacă un om are o puternică lipsă de armonie în interiorul său, atunci lui i se vor întâmpla evenimente lipsite de armonie. Înseamnă că, dacă doriți să influențați evenimentele care au loc cu dumneavoastră, trebuie să vă schimbați la interior.

Este important de știut că schimbările nu au loc imediat și trebuie să treacă o anumită perioadă de timp

pentru ca informația să treacă din conștient în subconștient. Acest lucru se întâmplă atunci când omul transferă în permanență informația din conștient în subconștient și face acest lucru având emoții pozitive, înțelegând că acest lucru este foarte important și necesar în momentul în care simte iubire și dorința de a se schimba. Subconștientul se deschide, de asemenea, în timpul rugăciunii și atunci crește probabilitatea de îndeplinire a dorințelor. Așa cum am mai scris deja, trebuie să știți ce și cum să vă doriți.

Eu am povestit odată despre o femeie care s-a rugat pentru un apartament cu două camere, fără să facă nimic pentru a-l obține. Pur și simplu, ea se ruga și continua să ceară. Doi ani mai târziu, femeia a obținut apartamentul, dar peste o lună sau două, singurul său fiu a murit. Atunci când dorim să obținem ceva și ne rugăm la Dumnezeu, atunci când ne dorim ceva cu înflăcărare, dorința noastră se poate îndeplini dar, dacă noi nu vom fi pregătiți pentru acest lucru, atunci nouă ni se va lua altceva cu forța.

În prezent, filmul „Secretul” este foarte faimos și în el se vorbește despre cum să pătrunzi în subconștient, pentru ca datorită acestui lucru să dobândești succes, bogăție, faimă - orice.

Într-adevăr, în momentul în care pătrundem în subconștient cu ajutorul rugăciunii, al incantației, al cererii sau al concentrării pe ceva, dorințele noastre se pot îndeplini dar, dacă noi nu suntem demni, dacă nu

suntem pregătiți, atunci - voi mai sublinia încă o dată - nouă ni se va da ceva dar ni se va lua altceva.

Din acest motiv, mai întâi trebuie să devenim demni de dorințele noastre. Și cu cât un om este mai puternic atașat de lume, cu atât îndeplinirea dorințelor sale este mai periculoasă.

Imaginați-vă că o anumită persoană spune: „Eu vreau să devin un mare comandant, vreau să conduc oamenii și lumea”. Acesta este un vis foarte ambițios și, de aceea, instinctul de autoconservare începe să acționeze.

Pentru a fi un mare comandant, trebuie să te pricepi să conduci lumea din jur și totodată să nu lupți cu Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că sufletul trebuie să fie curat, în caz contrar, începând să conducă lumea, omul va începe să lupte la interior cu Cel de Sus, ceea ce se va sfârși prost. Acest lucru înseamnă că un om trebuie ajutat să devină cine dorește el să fie.

Procesul de îndeplinire a dorinței este lansat, însă acest om imaginar are un atașament foarte puternic față de un destin fericit. Acest fapt înseamnă că, în momentul în care va începe să conducă oamenii (ceea ce presupune să controlezi destinul și să primești beneficii), atunci el va muri, pur și simplu.

Pentru salvarea unui om, trebuie ca atașamentul față de un destin fericit să îi fie redus iar, din acest motiv, după o săptămână, omul este lovit de o mașină, fi- indu- i amputate picioarele - acesta este începutul pregătirii pentru îndeplinirea dorinței, astfel atașamentul față de

soartă se micșorează. Pe urmă, omul începe să se îmbolnăvească pentru că bolile, de asemenea, sunt necesare pentru purificarea sufletului. Apoi, el este trădat de cei apropiați ceea ce, de asemenea, reprezintă una dintre etapele de purificare a sufletului - reducerea atașamentului nu doar față de bunăstare, ci și față de oamenii apropiați. Mai departe, asupra omului se abate următoarea porție de nenorociri, iar el trebuie să le accepte pe toate, păstrând iubirea în suflet.

Dacă omul va accepta purificarea, atunci va putea obține ceea ce dorește dar, dacă nu o va accepta, atunci nu va primi nimic.

Să presupunem că omul nu acceptă purificarea, acesta își blesteamă soarta, este nemulțumit, supărat și, în cele din urmă, se îmbolnăvește și moare. Cu toate acestea, dorința lui, care este păstrată în subconștient, continuă să trăiască și să se îndeplinească.

Omul se naște din nou și, în mod subconștient, dorește să fie comandant. Din nou, asupra lui se abat nenorociri, din nou el se revoltă și, după un anumit timp, acesta este călcat de o mașină, din nou picioarele îi sunt amputate și începe să aibă parte de o nouă perioadă de ghinion. Cu toate acestea, omul are acum o atitudine mai calmă față de situație, el nu mai blesteamă destinul și învață să trăiască acceptând ceea ce i se întâmplă, iar sufletul său începe să se îndrepte.

Născându-se a treia oară, omul se confruntă cu multe probleme și nenorociri, dar își păstrează picioarele. În acest mod, un om poate să se pregătească pentru

îndeplinirea unei dorințe arzătoare timp de două, trei sau cinci vieți, iar atunci când el va fi cu adevărat pregătit, va primi ceea ce a visat.

Când un om dorește ceva cu foarte multă înflăcărare, acesta trebuie să știe că o dorință puternică trebuie să se sprijine pe un fundament la fel de puternic, iar acest fundament este chiar sufletul nostru, armonia și seninătatea interioară. Un indiciu al faptului că suntem atașați de lume este agresivitatea exterioară și interioară, problemele cu care ne confruntăm și, cu cât este mai puternic atașamentul, cu atât este mai puternică agresivitatea subconștientă și, prin urmare, cu atât mai tare noi ne atragem nenorocirile, bolile și problemele.

Fata, care mi-a trimis scrisoarea, nu înțelege de ce are atât de multe probleme. Este suficient ca ea să se examineze pe sine cu atenție, să-și evalueze propriul caracter și percepția asupra lumii. Trecutul nostru și noi înșine - holografici, întreaga experiență a strămoșilor și a vieților anterioare se păstrează în sufletul nostru, în subconștient, ieșind la suprafață printr-un sentiment. Dacă noi facem un pas înapoi și ne uităm la noi înșine dintr-o parte, dacă suntem capabili să facem un sacrificiu, să iertăm, să nu regretăm ceea ce am pierdut, să ne îndreptăm către un scop, fără teamă, invidie și mâhnire, dacă suntem capabili să fim buni și să ne simțim fericiți în orice situație, dacă iubirea noastră este dezinteresată, dacă știm cum să legăm prietenii și să simțim prezența lui Dumnezeu în toate, cu alte cuvinte,

prezența iubirii, atunci vom învinge orice obstacole, mai devreme sau mai târziu.

Vă reamintesc că un om, așa cum îl vedem, reprezintă doar vârful unui aisberg. De aceea, el poate fi în- tr-un fel la exterior și complet altul la interior. Dacă aveți anumite probleme, acestea trebuie să fie rezolvate dar, dacă dumneavoastră nu vă veți schimba în mod voit, atunci această perfecționare poate dura mai multe vieți. Astfel, cu cât mai repede vă veți schimba, cu atât mai repede veți învinge situațiile negative și veți putea ajunge la un nou nivel.

Una dintre problemele cu care se confruntă adesea oamenii este problema urmașilor cu probleme. Analizați-vă istoria propriului neam. Ați avut în familie oameni imorali, alcoolici, hoți, ucigași etc.; a suferit cineva de boli incurabile grave; au făcut femeile avorturi; au murit copii? Toate aceste lucruri sunt semne dacă neamul este viabil sau nu.

Dacă veți avea urmași cu probleme atunci, cu 3-5 ani înainte de nașterea lor, va începe procesul de purificare: brusc apar probleme, boli, au loc nenorociri, iar dacă omul acceptă toate acestea, își păstrează iubirea și armonia, își schimbă atitudinea față de lume, schimbându-se la interior și îmbunătățindu-și caracterul, atunci el se purifică pe sine și pe viitorii săi copii.

Dar, dacă omul nu acceptă situația, atunci procesul de purificare este întârziat, întreaga problemă constând

în faptul că noi continuăm să fim într-un fel la exterior și complet diferiți la interior.

Subconștientul nostru reprezintă simultan experiența trecutului, sentimentele noastre animalice și memoria, însă totodată reprezintă și viitorul nostru. Psihologii au încetat practic să folosească termenul „subconștient”, numindu-l din ce în ce mai des „inconștient” deoarece, dacă la început era vorba despre un subconștient de nedefinit, iar ulterior - despre supraconștient, acum se vorbește despre inconștient. Acest inconștient este chiar memoria noastră absolută cu privire la trecut, prezent și viitor.

Am mai scris deja că subconștientul știe tot: ne cunoaște viitorul, știe când ne vom îmbolnăvi, când vom avea probleme, când vom muri, însă acest lucru este la fel ca „o informație de uz oficial”, care nu este comunicată omului, „eu-lui” său de la exterior deoarece, în caz contrar, acesta va începe să sufere, să se teamă și nu va putea să-și mai îndeplinească funcțiile. Doar oamenii buni, lipsiți de agresivitate, de zgârcenie și de invidie pot să citească informația din subconștient.

La nivel de conștient ura, supărarea, judecata împreună cu alte gânduri și sentimente agresive nu sunt periculoase pentru lume, pentru cei din jur, dar imediat ce acestea pătrund în subconștient, unde noi toți suntem uniți la nivel de câmp, supărarea noastră poate să ducă la moartea altei persoane.

Judecata noastră îl distruge pe cel pe care noi îl blamăm, iar propria tristețe ne omoară, iată de ce

subconștientul se împotrivește puternic la pătrunderea cu forța a formelor-gând din conștient. Totuși, dacă aceste forme-gând se repetă des și pentru o lungă perioadă de timp pe fondul emoțiilor pozitive, atunci ele pătrund în subconștientul care le percepe ca pe o îndrumare la acțiune și începe să le înfăptuiască în mod automat.

Subconștientul este „eu-l” nostru suprem. Acesta știe totul, ne conduce și, în același timp, poate să funcționeze ca un mecanism, ca o mașină care ne execută ordinele.

De exemplu, o femeie a fost supărată mult timp pe tatăl ei și a format un program de agresivitate față de bărbați.

Am văzut cum supărările pe soț au pătruns adânc în subconștient și, după 5-10 ani, încep să o omoare. Priviți cum se întâmplă acest lucru: supărarea puternică și profundă pe tatăl ei, pătrunsă în subconștient, începe să-i ucidă soțul, iar supărarea pe soț, care este de fapt un fel de supărare la adresa tatălui, începe să-i ucidă și copilul, dacă acesta este băiat.

Astfel, la nivel exterior va exista o ură față de tată, la un nivel puțin mai adânc - ură față de tată și soț, apoi la un nivel și mai adânc - ură față de tată, soț și fiu, iar la un nivel mult mai adânc - ură față de orice bărbat și totul se sfârșește cu ura față de sine, care declanșează un program de autodistrugere.

În consecință, apar probleme de sănătate, apar situații dificile de viață, are loc destrămarea vieții, însă femeia nu-și amintește de propria sa ură față de tatăl ei,

fără să înțeleagă nimic și fără să vadă legătura. Dar subconștientul nostru nu uită nimic, cunoscând totul, inclusiv viitorul.

Conform estimărilor cercetătorilor francezi, cu 14% mai mulți oameni decât în mod obișnuit au renunțat la zborurile încheiate cu catastrofe. Acest lucru înseamnă că subconștientul îi înștiințează pe oameni despre o nenorocire viitoare, protejându-i de un pericol mortal și, pe deasupra, chiar foarte bine! Cei care au trebuit să zboare cu avionul, prăbușit ulterior, ar fi putut să nu se trezească la timp, să se îmbolnăvească, să-și rupă un picior sau ar fi putut să li se întâmple anumite nenorociri ca, de exemplu, să fie jefuiți sau să le ia foc apartamentul. Iată cum, prin urmare, o astfel de nenorocire i-a salvat de la moarte. Deci, de unde vine boala? Răspunsul este evident - din subconștientul nostru. „Eu-l” nostru suprem generează o boală pentru a ne salva de la moarte sau de la degradare, cât și de la o boală a sufletului.

Când un om începe să aibă o atitudine greșită față de lume și sufletul lui se atașează de ceva, „eu-l” nostru suprem știe deja ce se va întâmpla mai departe. Sufletul va începe să se atașeze de ceva, iubirea se va transforma în pasiune, iar pasiunea - într-un atașament foarte puternic și ură, omul începând să aibă pretenții față de persoana sau față de lucrul de care este atașat, toate acestea trecând ulterior la el însuși. Acolo, sus, în plan subtil, aceste lucruri sunt vizibile.

Oare ce poate să facă subconștientul? Să presupunem că un bărbat începe să se îndrăgostească de

o femeie însă, conform cu caracterul său, el este un om care se atașează foarte tare și, cu cât femeia este mai frumoasă, cu atât mai puternic va fi atașamentul lui, ca urmare, el poate fie să o ucidă pe ea, fie pe sine. Așadar, un bărbat vede o femeie, se îndrăgostește de ea, o curtează. Deși îl place, aceasta îl refuză, însă îi dă numărul ei de telefon. Bărbatul se pregătește să o sune, dar în acel moment el începe să aibă probleme de sănătate. Mai întâi unele probleme, apoi altele, pe urmă ajunge la spital unde stă timp de câteva luni. Medicii nu-l pot vindeca deoarece, de fapt, nu este voie să fie tratat. Când bărbatul iese în cele din urmă din spital, relația cu acea femeie rămâne departe în trecut și el nici măcar nu înțelege că boala i-a salvat viața.

Dacă noi dorim să ne vindecăm, atunci trebuie să dobândim armonie sufletească și să ne învingem propria agresivitate conștientă și subconștientă interioară; trebuie să ne controlăm dorințele și instinctele și să nu ne închinăm acestora; trebuie să învățăm să iubim, fără să ne atașăm, trebuie să înțelegem că iubirea înseamnă întotdeauna o jertfă; trebuie să încetăm să mai fim consumatori. Dacă vom învăța toate aceste lucruri, atunci vom avea un alt destin, mai bun.

Oamenii îmi pun adesea întrebări serioase ca, de exemplu, unde se află sufletul unui om? întrebarea este simplă, însă nici religia, nici știința nu pot să răspundă. Totuși unde se află sufletul? Cu douăzeci, douăzeci și cinci de ani în urmă, eu am spus că un om gândește cu ajutorul intestinelor. Am văzut în plan subtil că, în timpul

procesului de gândire, oricât ar fi de ciudat, mai întâi se activau intestinalele și acceptau toată informația de bază, care era ulterior trimisă către creier. Am fost surprins, deoarece știam că intestinalele nu au cu ce să gândească. Cu toate acestea, am descris în carte ceea ce am văzut și mulți m-au ridiculizat atunci. Dar oamenii de știință au descoperit recent că există foarte multe terminații nervoase în zona intestinelor și acum spun că noi gândim prin intermediul intestinelor.

Să revenim la întrebarea unde se află sufletul.

În prezent, se poate deja să răspundem la această întrebare. Ceea ce noi numim suflet: sentimentele noastre, sau subconștientul nostru, constituie un câmp. Sufletul există în afara corpului și, de aceea, oricât de mult l-am căuta, noi nu îl vom găsi în corpul omului deși, în Orient, se considera că sufletul se află în stomac.

De asemenea, se credea că sufletul se află undeva în regiunea pieptului și, din acest motiv, atunci când sufletul unui om moare, îi tresare inima.

Cu timpul, am ajuns la concluzia că sufletul se află atât în corpul omului cât și în afara lui. Cu alte cuvinte, în corp se află o parte a ceea ce noi numim suflet, iar această parte are legătură cu corpul fizic, sistemul nervos, glandele, creierul. Legătura reciprocă a celor două contrarii - a câmpului cu materia fizică - este chiar procesul gândirii și al simțirii.

Acum, să revenim la întrebarea de ce oamenii gândesc prin intermediul abdomenului. Există o asemenea expresie „a simți cu măruntaiele”. Cu alte

cuvinte, un om simte ce se va întâmpla în viitor, însă el simte acest lucru cu ajutorul abdomenului. Orientându-se după aceste senzații, mulți oameni pot presupune destul de exact ce trebuie să se întâmple. Oare cum este posibil așa ceva? Este vorba despre faptul că, în cazul în care conștientul gândește prin cuvinte, atunci subconștientul gândește prin imagini. Mai bine zis, noi gândim prin sentimente, imagini, procesul gândirii având loc la nivelul sentimentelor. Subconștientul gândește doar prin imagini, poze, iar dacă un gând poate avea doar o singură interpretare, atunci o imagine poate avea zeci de interpretări. Uneori, un singur cuvânt poate avea zeci de înțelesuri, fiindcă la baza cuvântului se află o imagine care poate fi descifrată prin zeci de cuvinte. Iată că și procesul gândirii are loc la nivelul sentimentelor prin imagine.

Oare ce se întâmplă cu intestinele atunci când omul începe să gândească? Intestinele percep aceste imagini. Nu gânduri, nu cuvinte, ci imagini care sunt transmise ulterior către creier. Vorbind într-un limbaj simplu, intestinele gândesc prin intermediul sentimentelor. Unde se află totuși sufletul? De fapt, sufletul se află în afara omului și, în același timp, în interiorul lui, iar intestinele sunt chiar punctul de legătură dintre suflet și subconștient cu trupul, cu ego-ul exterior. Intestinul este cel mai vechi organ, care a apărut chiar de la bun început atunci când omul încă nu avea creierul dezvoltat, acesta prelucrând toată informația. Treptat, la om s-a dezvoltat creierul, dar cea mai importantă informație despre viitor,

despre ce urmează să se întâmple, este și acum percepută, în primul rând, chiar de intestine.

Activitatea ficatului și a intestinelor are legătură cu viitorul, activitatea pancreasului - cu prezentul. Oricât ar fi de ciudat, în momentul în care un om își pierde orientarea în viață, atunci intestinele, rinichii și ficatul, situate în apropiere, reacționează primele și apoi toate celelalte organe.

Datorită intestinelor, noi simțim viitorul, ficatul având legătură cu intestinele în mod direct. De aceea, atunci când un om începe să aibă probleme cu viitorul, când energia viitorului începe să secătuiască, de obicei, ficatul se îmbolnăvește, deoarece organele noastre au o legătură strânsă cu structurile de câmp. În plus, această unitate a organelor și a structurilor de câmp constituie o unitate și simultan o luptă a contrariilor.

Câmpul și materia fizică sunt opuse reciproc, însă ele există împreună, iar această afirmație este valabilă pentru tot ce există în Univers. De exemplu, mai întâi, oamenii de știință erau siguri că electronul este o particulă, dar mai târziu s-a dovedit că, trecând prin fisuri înguste, acesta se comportă ca o undă. Oamenii de știință au fost nevoiți să recunoască faptul că un electron este în același timp și o undă, și o particulă, cu alte cuvinte, acesta este în același timp și o substanță și un câmp. De aici reiese că substanța reprezintă un câmp structurat.

Un om, ca și un electron, este în același timp și substanță și câmp, iar unul îl întrepătrunde pe celălalt.

Înainte, oamenii de știință dezbăteau ce este primordial: spiritul, mai bine zis, câmpul sau materia, adică substanța, iar ulterior au descoperit despre câmp că acesta poate da naștere unor particule care există o anumită perioadă de timp în mod independent, dizolvându-se apoi în câmp sau, cum se mai spune, în vid. Inițial, oamenii de știință credeau că vidul este un gol, că principala energie a Universului este materie dar, pe neașteptate, s-a dovedit că energia vidului depășește de miliarde de ori energia materiei care, prin comparație cu vidul, este ceva iluzoriu. De aici reiese că realitatea obiectivă este un vid, o lipsă de conținut, nimic; iar un lucru iluzoriu, foarte slab, fin, trecător, este chiar substanța, acea materie, la care noi ne-am închinat dintotdeauna, considerând-o ca fiind de bază și primordială.

Concluzia la care a ajuns știința este cunoscută religiei de foarte multă vreme, aceasta din urmă susținând că totul a apărut din nimic, că întregul Univers a apărut din nimic.

Creatorul a făcut tot ce este vizibil din invizibil. Din acest motiv, revelația religioasă mai veche de o mie de ani descrie de fapt procesele fizice pe care știința de abia ajunge să le cunoască.

Așa cum am mai scris deja, la nivel de câmp, noi toți suntem uniți, deosebindu-ne doar la nivel exterior. Cu alte cuvinte, la nivel subtil, toți oamenii sunt uniți, însă rudele apropiate sunt foarte strâns legate între ele, mai ales părinții și copiii. La unul dintre seminarii, eu am

povestit cum a venit un bărbat la mine și mi-a spus următoarele:

- Nu pot face bani. Aceștia parcă ajung în mâinile mele, dar brusc se întâmplă ceva și, în cele din urmă, contractele și înțelegerile sunt reziliate iar eu pierd banii. Pe scurt, este ceva fantastic, am niște neplăceri continue. Sunt un om inteligent, talentat, energic, aș putea câștiga de o sută de ori mai mult decât acum dar, din cine știe ce motive, nu reușesc! Probabil că am fost deocheat sau acest lucru este un fel de blestem, căci eu văd că se întâmplă ceva!

M-am uitat în câmpul lui și am spus:

- Acum eu vă voi spune ce se întâmplă. Cauza problemelor dumneavoastră cu banii - caracterul soției. Aceasta este o persoană lacomă, zgârcită, de aceea, nu are voie să aibă mulți bani pentru că, într-un asemenea caz, ea va deveni și mai zgârcită și lacomă, iar acest lucru va lăsa urme asupra caracterului și sufletului ei și, în consecință, va lovi în copiii dumneavoastră, care pot să se îmbolnăvească sau chiar să moară. Pentru a salva copiii, caracterul mamei lor trebuie îmbunătățit, iar sufletul ei purificat. Din acest motiv, este necesar ca ea să simtă lipsa banilor și, iată de ce, dumneavoastră nu câștigați atât cât ați putea să câștigați.

După cum ați înțeles, în acest exemplu este vorba despre acea unitate la nivel de câmp. Înseamnă că, dacă noi vrem să fim fericiți și prosperi, atunci trebuie să avem grijă nu doar de noi înșine și de propriul caracter, ci și de caracterul celor apropiați. Conform legilor dialecticii,

îmbunătățirea caracterului se realizează pe două căi: a biciului sau a turtei dulci. Dacă noi dorim să oferim unei persoane dragi doar bomboane, doar având grijă de ea, să ne sacrificăm de dragul său și să nu pretindem nimic în schimb, atunci nu o vom îmbunătăți, ci o vom perverti. Pe de altă parte, dacă suntem despotici și doar pretindem, nu vrem să lăudăm și să avem grijă de o persoană dragă, nici în acest caz nu vom vedea vreun rezultat. Un om nu se educă nici prin reproșuri sau acuzații, nici prin lingușire sau complimente - într-un cuvânt, doar prin emoții pozitive. Iubirea este dialectică, iubirea dăruiește dar și ia. În momentul în care înțelegem acest lucru, atunci începem să ne schimbăm dar, dacă noi dorim doar să primim, atunci doar vom pierde.

Încă o dată repet: noi toți suntem uniți în plan subtil. Modul în care ne-am comportat în copilărie, în adolescență, în tinerețe, va avea urmări în mod negreșit asupra urmașilor noștri. Noi toți trebuie să trecem prin suferințe pentru ceea ce am făcut cândva. Psihologii nu se orientează întotdeauna către acest subiect, pentru că psihologia modernă este orientată către conștientul omului, către corpul său. Știința modernă spune despre conștientul nostru că este secundar și are legătură doar cu trupul. De aceea, psihologia modernă pleacă de la premiza că și conștientul este un produs al corpului.

Printr-o astfel de abordare este imposibil să găsim răspunsuri la întrebări serioase, deoarece există două tipuri de conștiință: primordială și secundară. Dacă noi dorim să ne ocupăm la modul serios de psihologie, atunci

trebuie să înțelegem că sufletul este conștiința principală, primordială, că aceasta a existat până la apariția omului și va exista după moartea sa, și nu degeaba cuvântul „psihologie” este derivat de la cuvintele grecești *psyche* (suflet) și *logos* (știință).

Psihologia modernă nu poate să înțeleagă de ce omul care, după ce a fost promovat la muncă și a primit un salariu de două ori mai mare decât cel anterior, se spânzură brusc. În opinia psihologilor, emoțiile pozitive vindecă, ceea ce înseamnă că omul care a fost promovat ar trebui să se vindece de toate bolile, ar trebui să fie fericit și totul ar trebui să fie bine cu el dar, în schimb, acesta se sinucide. Din punctul de vedere al psihologiei clasice, această faptă nu poate fi explicată, dar haideți să încercăm să clarificăm ce se întâmplă cu un om în asemenea momente.

La nivel exterior, omul are numai emoții pozitive însă, dacă el a simțit tristețe, depresie, o lipsă a dorinței de a trăi în momentul în care a avut neplăceri la locul de muncă, atunci toată această negativitate s-a acumulat și a ieșit la suprafață nu atunci când se simțea rău ci, oricât ar fi de ciudat, în momentul în care se simțea bine. Dacă, atâta timp cât nu ați avut bani, dumneavoastră ați urât oamenii, v-ați lăcomit, v-ați mâhnit și nu ați mai dorit să trăiți, atunci toate aceste emoții și sentimente negative s-au acumulat în subconștient și, de îndată ce veți primi o sumă mare de bani și veți simți fericire, acestea se activează și va trebui să lucrați asupra lor.

De asemenea, ați observat probabil că, de multe ori, la scurt timp după ce au primit o sumă mare de bani sau au avut parte de un mare succes, oamenii s-au îmbolnăvit grav sau asupra lor s-au abătut nenorociri, inclusiv moartea. Pentru a înțelege cum se poate ca un om, care a fost foarte norocos, care ar trebui să fie aparent fericit, să nu vrea să mai trăiască și să intre în depresie, trebuie să se știe că, în afară de conștient, omul are și suflet cu ajutorul căruia acesta gândește. Dacă sufletul unui om este atașat de această lume, atunci fericirea exterioară intensifică atașamentul. Prin urmare, crește agresivitatea care se transformă ulterior în depresie. Priviți ce rezultă: un val de fericire este urmat de un val subconștient de ură față de oameni și față de lume, apoi - față de tine însuși iar, în cele din urmă, omul se sinucide.

Psihologii încă nu pot să răspundă la întrebarea cum și de ce teatrul poate să existe. Jocul de teatru este un fenomen care contrazice în totalitate psihologia modernă deoarece, conform acesteia, un om nu poate simți două emoții în același timp, mai ales dacă acestea sunt sentimente contrare. Totuși, în teatru așa ceva se întâmplă în mod constant și, când un actor joacă în- tr-o tragedie (care este chiar cel mai important gen de teatru al dramaturgiei clasice ce creează cea mai mare intensitate de sentimente), acesta are simultan emoții contrare. Interpretând un rol, actorul poate simți ură, disperare, regret, tristețe și, în același timp, acesta se simte fericit pentru că este ascultat, pentru că oamenii

țin seama de el. Din punctul de vedere al psihologiei moderne, în momentul în care sentimentele contrare încetează să lupte unul cu celălalt și se transformă în- tr-unul singur, atunci teatrul se încheie, jocul actorului devenind lipsit de sens.

Adesea, dacă un actor plânge pe scenă, atunci plânge și personajul, dacă actorul se bucură, și personajul se bucură. În filme, actorii plâng cu lacrimi adevărate, dar la teatru, pe scenă, când personajul plânge, actorul trebuie să simtă, de fapt, fericire. Teatrul nu poate să existe dacă actorul nu simte două emoții simultan opuse. Când grecii antici vedeau un actor care plângea cu adevărat, ei aruncau în el cu ouă stricate și cu roșii deoarece înțelegeau că teatrul moare. Teatrul trăiește atunci când există o deosebire de potențiale, o contradicție între sentimente, atunci când un sentiment îl contrazice pe celălalt și ambele sunt foarte intense - iată, atunci are loc dezvoltarea.

Teatrul există deoarece omul are două „eu-ri”, conform principiului trinității - există trei „eu-ri”: două „eu-ri” contrare și un „eu” suprem care le unește. Omul are un ego extern, legat de trup și un nivel extern, al conștientului dar are și un „eu” subconștient - „eu-l” lui suprem, primordial față de corp și care controlează cel de-al doilea „eu”. Aceste două „eu-ri” pot experimenta emoții contrare.

În teatrul de astăzi este, de asemenea, respectat principiul trinității: există un actor care are o emoție, există un personaj care are o altă emoție și există un actor

care joacă un rol - ceea ce este ca și cum două personalități sunt unite într-una singură.

Principiul trinității este chiar principiul dezvoltării. A nu înțelege faptul că omul este o ființă duală, că acesta are două corpuri - fizic și energetic - și, din acest motiv, omul are și două tipuri de conștiință - una legată de corp și una legată de suflet - duce la concluzia că un om nu poate să simtă două emoții simultan însă, dacă noi vom crede astfel, atunci nu vom înțelege niciodată ce înseamnă teatrul și arta adevărată.

Sunt adesea întrebat ce este boala. Boala este o funcție de protecție a organismului. Înainte, medicii credeau că febra este un simptom rău, care trebuie neapărat să fie scăzută.

Acum medicii scad febra doar dacă este foarte ridicată și dacă inima poate fi afectată, dar deja este bine cunoscut faptul că o creștere a temperaturii este o reacție de apărare a organismului prin care pier microorganismele patogene. Cu alte cuvinte, s-a dovedit că temperatura mare este un lucru bun.

Așadar, este necesar să luptăm cu febra sau nu? Este necesar să luptăm, dar nu cu febra, ci cu problemele ascunse din interior. Creșterea temperaturii are legătură în mod direct cu scăderea energiei organismului și, împreună cu aceasta, scade și imunitatea, ceea ce reprezintă un pericol serios. Acesta este motivul pentru care se activează un mecanism de protecție și crește temperatura, crescând energia exterioară a organismului care, la rândul său, crește energia internă a acestuia.

Astfel, creșterea temperaturii este un mecanism de apărare, cu care nu trebuie să lupți, ci pe care trebuie să-l ajuți, crescând energia internă și înlăturând cauzele scăderii ei. De regulă, cauzele scăderii energiei interne au legătură chiar cu sufletul: dacă un om are o depresie puternică, dacă el este nemulțumit de lumea înconjurătoare sau este foarte supărat, atunci energia sa scade, iar apoi scade și imunitatea.

Mulți cititori, care de abia încep să se familiarizeze cu cărțile mele, au deschis Biblia, au citit Vechiul și Noul Testament însă, dacă îi întrebi care este esența Iudaismului și a Creștinismului, este puțin probabil ca vreunul dintre ei să poată răspunde în mod clar. În- tr-o înțelegere generală, totul se reduce la niște scheme destul de primitive și „egoiste” care corespund cu instinctele umane de bază. Înțelegerea sensului Creștinismului se reduce la faptul că Iisus Hristos a venit pe pământ, noi am crezut în El, ceea ce înseamnă că păcatele noastre vor fi iertate și, dacă ne vom ruga și vom dona bani, atunci noi vom fi mântuiți în ziua Judecății. Majoritatea oamenilor nici măcar nu înțeleg că este vorba despre mântuirea sufletului și își cer iertare pentru păcate prin rugăciuni pentru a nu ajunge pe o tigaie încinsă. O astfel de idee naivă și o neînțelegere evidentă în legătura cu ceea ce spunea Iisus Hristos i-a îndepărtat, într-adevăr, pe mulți oameni de la credință. Religia s-a transformat într-un teatru, iar ulterior a apărut ateismul.

În momentul în care îi spui unui copil că nu are voie să facă ceva, acesta ascultă, dar crescând mai mare, va

întreba negreșit: „De ce nu am voie?” și, dacă nu-i explici de ce, atunci el nu va mai asculta. Oamenii trebuie să înțeleagă sensul principiilor religioase, trebuie să conștientizeze despre ce vorbește religia, trebuie să vadă modul în care este unită gândirea religioasă sau, mai bine zis, revelația Divină cu înțelegerea oamenilor.

Care este esența Iudaismului? Dacă judecăm în mod superficial, atunci esența acestei religii constă în faptul că Dumnezeu iubește un anumit popor, evreii, pe care îl protejează și cu care a încheiat un legământ: dacă oamenii vor respecta poruncile, atunci ei vor fi sănătoși și fericiți. Într-o oarecare măsură, acest lucru are sens, însă nu acesta este sensul Iudaismului. Sensul Iudaismului nu constă în faptul că Dumnezeu ne va mântui dacă vom respecta poruncile, ci în faptul că trebuie să ne desăvârșim, să ne schimbăm în bine.

Care este diferența dintre un păgân, un idolatru și un monoteist - o persoană care crede într-un singur Dumnezeu? Dacă ai putut să jefuiești, înseamnă că ești puternic; dacă ai putut să ucizi, înseamnă că ai învins; dacă ai putut să trădezi și să înșeli, înseamnă că tu ești mai deștept; dacă tu ești pe primul loc, i-ai umilit și i-ai jignit pe toți ceilalți, înseamnă că ai dovedit că ești mai puternic, mai deștept, mai puternic decât ceilalți - iată de ce pentru un idolatru triumful propriului său ego constă în umilirea, disprețuirea și jignirea unei alte persoane. Pentru un păgân, acest lucru este un proces normal, firesc. Dacă ai furat - ești deștept, dacă nu ai fost prins niciodată - ești de două ori mai deștept, dacă ai jefuit -

ești puternic, dacă ai ucis - înseamnă că ai învins, cu alte cuvinte, totul se reduce la individualitate, la ego-ul exterior al omului. Păgânii au zei la care trebuie să se închine, să aducă jertfe, însă individualitatea unui om este întotdeauna pe primul loc.

Despre ce vorbește Iudaismul? Despre faptul că nu este voie să minți, să jefuiești, să ucizi, că furtul este un păcat pe care omul va trebui să-l plătească. De asemenea, Iudaismul vorbește despre faptul că este necesar să-ți respecti părinții, oricum ar fi ei, că nu este voie să te închini nici muncii, nici oamenilor, nici la orice altceva. În Iudaism există 613 porunci care îndeamnă omul să se comporte corect, să-și stăpânească instinctele animalice pentru ca această energie animalică să se transforme într-o energie umană și Divină. Astfel, esența Iudaismului constă în schimbarea caracterului prin îmbunătățirea comportamentului.

Care este sensul Creștinismului? Iisus Hristos a spus: „Să nu credeți că am venit să anulez Legea sau Profeții! Nu am venit să anulez, ci să împlinesc”. Prin urmare, sensul Creștinismului este acela de a îmbunătăți caracterul omului prin schimbarea comportamentului și dezvoltarea calităților sufletești. În Creștinism nu este suficient să te conduci bine, este necesar să fii milostiv, iubitor, să poți face sacrificii și să ierți; trebuie să vezi voia Divină în toate și să fii capabil să trăiești prin intermediul sentimentelor, cu alte cuvinte, cu sufletul, nu cu rațiunea; trebuie să simți că ești de importanță secundară față de voia Divină. În felul acesta, Iisus a

arătat următoarea etapă de dezvoltare a omului - etapa dezvoltării sufletului, pentru care este nevoie de o muncă serioasă asupra caracterului. Scopul lucrului asupra caracterului este asemănarea cu Cel de Sus: „fiți desăvârșiți așa cum este Tatăl vostru Ceresc”.

Omul, care înțelege care este sensul Iudaismului și al Creștinismului, știe că cel mai important lucru nu este doar să viseze la mântuirea sufletului, trebuie să-și salveze propriul suflet în fiecare secundă, trebuie să se poată schimba, să devină mai bun în fiecare zi, iar cel care pășește pe această cale deja nu se mai gândește la faptul că mâine va dori să se însănătoșească, iar poimâine să-și rezolve unele dintre problemele sale. Grija față de suflet este una dintre cele mai importante componente ale fericirii, îmbunătățirea caracterului propriu devenind o nevoie firească pentru el. Dacă înțelegeți acest lucru, înseamnă că sunteți deja pe drumul cel bun.

Cap. 4 - Agresivitatea

După cum am mai scris deja, un om nu reprezintă doar un corp, gânduri și conștient, ci și un subconștient și un suflet. În mod corespunzător, el are cel puțin două niveluri de gândire, două niveluri de sentimente și, din acest motiv, poate să nu aibă o agresivitate externă, însă poate avea o agresivitate internă, subconștientă. Studiind-o, am observat că aceasta nu doar că devine cauza unui comportament agresiv, dar și că, depășind o anumită limită, poate duce și la probleme în viață iar ulterior va afecta sănătatea.

Dacă nu se va scăpa de agresivitatea subconștientă, aceasta se va transforma în depresie. Oamenii agresivi sunt mereu depresivi, iar această depresie poate să devină un program de autodistrugere. Depresia se poate manifesta fizic (durere de cap, durere la nivelul abdomenului inferior, probleme cu intestinele), se poate exprima prin nereușite în destin, atunci când se abat brusc ghinioane asupra unui om. Mai târziu, se dovedește că toate aceste probleme sunt rezultatul unui program de autodistrugere. Cu alte cuvinte, acest program nu creează doar probleme de sănătate, de comportament și de caracter, dar influențează în mod negativ și destinul.

Discutam odată cu o persoană și am remarcat în câmpul său, în subconștient, un program foarte puternic de autodistrugere. El mi s-a plâns: „Nu am noroc deloc în afaceri. Sunt um om destul de inteligent, dobândesc tot mai multă experiență odată cu trecerea anilor, dar toate

proiectele mele se năruie. Spuneți-mi, care este problema?” l-am explicat că, în momentul în care un program de autodistrugere este declanșat, omul alege în mod subconștient cea mai rea variantă din cele posibile și, dacă i s-ar oferi la alegere zece variante, atunci el o va alege pe cea mai rea. Atunci când există un program de autodistrugere adânc în subconștient, un om se poate îmbolnăvi grav sau poate deveni un ghinionist cronic, ceea ce îl va salva de la moarte.

În legătură cu cele spuse mai sus, apare întrebarea: dacă subconștientul ne cunoaște viitorul, atunci de ce nu ne salvează de neplăceri și nenorociri, de ce nu ne salvează de la o moarte iminentă, creându-ne în schimb probleme? Unii oameni simt pericolul mortal și pot să îl evite, de exemplu, să nu zboare cu avionul, însă majoritatea oamenilor se duc totuși către moarte, deși ei știu în mod subconștient că pot muri. De ce subconștientul nu-i protejează? în realitate, subconștientul chiar ne protejează și, tocmai din acest motiv, ne creează probleme, neplăceri, boli și poate duce chiar la moarte deoarece aceasta este, de asemenea, o protecție împotriva unui comportament greșit. Dacă un om se concentrează pe conștient, pe învelișul exterior, pe dorințele și instinctele sale, atunci el începe astfel să-și prejudicieze propriul suflet.

Știm că un electron este simultan și particulă și undă, mai bine zis, structura lui de câmp este una dintre formele sale de existență. Prin urmare, se poate spune că un electron are suflet. Fiecare celulă are suflet, iar când

aceasta devine canceroasă și își întrerupe unitatea cu organismul, începând să funcționeze împotriva lui, atunci ea trebuie să fie distrusă, pentru siguranța structurii de câmp. În organism există celule speciale care controlează procesul de apariție a celulelor canceroase și le distruge în permanență. În mod similar, funcționează și subconștientul: acesta poate să ne aducă moartea pentru a ne salva sufletul.

Subconștientul nostru, „eu-l” nostru suprem, ne atrage neplăceri și boli pentru a ne amâna moartea, pentru ca noi să ne îndepărtăm puțin de ego-ul nostru extern și de instincte, pentru a simți legile existenței pe care subconștientul nostru le cunoaște și pentru a începe să ne comportăm corect. Boala și neplăcerile reprezintă inclusiv o răsplată pentru ceea ce am făcut cândva. Cu alte cuvinte, dacă noi ne-am comportat greșit în trecut, acest lucru ne afectează în prezent.

O atitudine incorectă față de lume dă naștere la probleme și boli, iar o atitudine greșită în prezent generează o atitudine greșită în viitor. Dacă suntem în pericol de moarte atunci, pentru a nu muri, ne sunt trimise boli și noi scăpăm de așa-numitele atașamente, ne îmbunătățim caracterul și astfel ne salvăm.

În Iudaism, boala, nenorocirea și neplăcerea sunt o răsplată pentru ceva cum ar fi, de exemplu, un comportament incorect, trădare, furt. Pentru astfel de păcate, o persoană sau copiii săi sunt pedepsiți prin boală. În Hinduism, de asemenea, orice problemă este percepută ca o răsplată pentru păcatele comise iar, sub

acest aspect, Iudaismul a adoptat astfel multe lucruri din Hinduism.

În Creștinism, boala este înțeleasă mai profund, nu doar ca o pedeapsă pentru păcat, dar și ca un semn pentru om, pentru ca acesta să poată evita noi probleme, cu alte cuvinte, boala fiind dată omului nu din cauza a ceva, ci pentru ceva. Iisus Hristos i-a spus omului pe care l-a vindecat: „...de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva și mai rău”. Astfel, El ne-a arătat clar faptul că există o legătură între un comportament incorect și problemele de sănătate. În momentul în care lui Iisus Hristos i-a fost arătat un om fără picioare și a fost întrebat de ce acela nu are picioare, Hristos a răspuns: „Dacă ar fi avut picioare, atunci el ar fi trecut peste tot pământul cu focul și sabia în mână”. O boală sau o problemă îi este dată unui om pentru ca acesta să nu comită păcate grave, pentru a nu dăuna sufletului, boala îndeplinind astfel o funcție de protecție.

Despre omul orb, Iisus Hristos a spus următoarele: „Nici el, nici părinții lui n-au păcătuit, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”. Cu alte cuvinte, o boală este dată unui om nu doar pentru îmbunătățirea caracterului dar, de asemenea, și pentru ca el să aibă nădejde în Dumnezeu, să aspire către El, pentru ca iubirea sa pentru Cel de Sus să crească. Tocmai acest lucru și reprezintă una dintre misiunile importante ale bolilor, ale neplăcerilor și ale nenorocirilor, chiar și ale morții.

În Bhagavad-Gita se spune că, dacă o persoană muribundă se gândește la Dumnezeu, se roagă și aspiră

spre El, atunci îi sunt iertate multe păcate, deoarece păcatul înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, iar atunci când omul se întoarce la Dumnezeu, păcatele îi sunt îndepărtate. Și în Creștinism este vorba despre același lucru.

*

Frazele „Dumnezeu este iubire” și „Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit”, înseamnă faptul că, dacă un om poate iubi, dacă iubirea lui nu este egoistă, ci necondiționată, dacă iubirea sa strălucește ca soarele, atunci aceasta îl unește cu Dumnezeu, care este iubire. În mod corespunzător, păcatele i se reduc, caracterul i se îmbunătățește, ceea ce permite învingerea multor boli și nenorociri.

Omul, capabil de iubire, este un om fericit, bucuros și optimist. El poate ierta alți oameni, nu va regreta trecutul și nu se va teme de viitor. O persoană, care este capabilă să iubească, are trăsături de caracter corespunzătoare, deoarece iubirea pentru Dumnezeu nu este doar un sentiment, ci este întotdeauna o transformare a personalității și aspirație către Dumnezeu.

Ce este un om? Este o verigă intermediară între ceea ce este animalic și Divinitate. Omul are câteva niveluri de personalitate și, odată cu dezvoltarea sa, el urcă de la o treaptă la alta, mai înaltă. Drept urmare, dependența sa interioară de lume se reduce, iar în momentul în care există mai multă iubire atunci, în mod corespunzător, există și mai puțină agresivitate.

Care poate fi cauza apariției agresivității? În primul rând, după cum am spus deja, agresivitatea reprezintă un atașament. O altă cauză a agresivității poate fi caracterul: dacă un om a păcătuit în trecut, dacă părinții lui s-au comportat greșit, atunci toate acestea s-au reflectat în subconștientul său și astfel a apărut agresivitatea. Cu alte cuvinte, dacă sunt un om ambițios sau invidios, dacă mă tem în permanență pentru viitor și regret trecutul, atunci eu voi vorbi rău despre oameni, îi voi judeca, disprețui și urî și mă voi înfuria din cauză că, în opinia mea, cineva a procedat greșit. Caracterul, la fel ca și atașamentul, poate să ducă la apariția unor probleme serioase de sănătate și de destin.

O atitudine incorectă față de ceva și lipsa de înțelegere a legilor universale pot, de asemenea, să dea naștere problemelor de sănătate. Nouă ni se pare că avem liber arbitru, împlinindu-ne dorințele și ghidându-ne după propriile noastre idei, gânduri și sentimente, însă, în realitate, în subconștientul nostru se află mecanisme strategice, care ne oferă un algoritm pregătit pentru rezolvarea oricăror sarcini sau probleme iar noi ne comportăm conform acestor mecanisme. Cu alte cuvinte, ne comportăm în mod adecvat mecanismelor subconștiente despre bine și rău, ceea ce este bun și ceea ce este rău.

Într-un moment critic, conștiința unui om se oprește, funcționând, ca să spunem așa, pe pilot automat, după reflexele de care sunt responsabile cele mai importante mecanisme strategice subconștiente ale noastre. Însă,

dacă aceste mecanisme sunt alterate, dacă noi înțelegem greșit legile universale, nouă ne apar și agresivitatea și problemele, chiar și acelea foarte grave.

Asa cum am mai scris, în Univers totul este trinitar, inclusiv legea dialecticii, pe Cel de Sus noi îl vedem în trei ipostaze și orice proces este trinitar. Iar principalele porunci sunt trei, de asemenea: 1) iubește-l pe Dumnezeu mai presus de orice, 2) iubește-te pe sine, 3) iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Din cauza unei imagini naive, superficiale, s-ar părea că există doar două porunci: iubește-l pe Dumnezeu mai presus de orice și iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Noi încetăm să ne iubim pe noi înșine și, prin urmare, avem probleme. Comportamentul nostru ne poate deveni fatal și agresivitatea se poate îndrepta spre noi înșine, doar pentru că nu știm că este necesar să ne iubim pe sine și să avem grijă de noi înșine.

Cunosc un cuplu, soț și soție, pensionari, ambii având aproximativ 70 de ani. În provincie, pensia este mică dar, în tinerețe, ei au cumpărat două apartamente și au închiriat unul dintre ele, fiind principala lor sursă de venit.

Fiul, care trăia cu ei, a spus într-o zi că dorește să se mute în alt oraș și le-a cerut părinților să-l ajute.

Din punctul meu de vedere, crescând mare, fiul nu trebuie să ceară nimic. Dimpotrivă, trebuie să-și ajute părinții în vârstă, așa cum am povestit în lecția mea „Educația copiilor”. Eu cred că un adult trebuie să-și găsească singur un cămin sau să-și închirieze un

apartament, trebuie să-și facă singur un drum în viață, deoarece nu există dezvoltare fără greutate. Dar, în acest caz concret, părinții au decis să-și ajute fiul. Ei și-au vândut cel de-al doilea apartament, care era principala lor sursă de venit și i-au cumpărat fiului o garsonieră frumoasă într-un oraș mare. Părinții au rămas fără resurse pentru o existență mai mult sau mai puțin decentă, dar în schimb și-au asigurat fiul.

Mai târziu, fiul s-a căsătorit, a început să-și caute un loc de muncă și totul îi mergea bine. Cu toate acestea, el și-a sunat recent părinții și le-a spus că are nevoie de bani pentru a face afaceri, ca să-și întrețină astfel familia. Mama l-a întrebat:

- Spune-mi, dar tu înțelegi că noi suntem pensionari și nu avem bani?

- Ei bine, nu știu, găsiți bani de undeva, împrumutați-vă, am nevoie de bani! a răspuns fiul.

- Nu avem bani, însă tu trebuie să rezolvi de unul singur, a spus mama.

Atunci fiul a întrebat:

- Dar voi, în general, ați făcut măcar ceva pentru mine?

După această întrebare, mama a spus că nu are bani și că nu îi vor da niciun ban, chiar dacă ar face rost, că el este un bărbat matur și trebuie să se întrețină singur, să aibă grijă de familia și de părinții lui. Iar mie, ea mi-a spus mai târziu că și-a amintit imediat lecția „Educația părinților”:

- Mi-am dat seama că, într-o oarecare măsură, i-am făcut rău fiului, că i-am distrus caracterul, pentru că toată viața am făcut totul pentru el, uitând de mine. Am făcut totul de dragul celor apropiați, iar pe mine m-am pus mereu pe planul al doilea, înăbușindu-mi dorințele, doar pentru ca cei din jurul meu să fie fericiți.

Și iată acum, când am aproape 70 de ani, am înțeles că și eu, de asemenea, trebuia să fiu fericită, că cei care trebuie să aibă grijă de mine sunt copiii, nu doar eu să am grijă de ei. Mi-am dat seama că trebuie să mă iubesc pe mine însămi, așa că m-am dus la magazin și mi-am cumpărat din toată pensia mea o pereche bună de bocanci de iarnă.

Neînțelegerea legii trinității, a faptului că noi trebuie să-L iubim pe Dumnezeu, să ne iubim pe sine și apoi și pe alții poate duce la probleme foarte grave, la un program de autodistrugere. Copiilor, obișnuiți doar să primească, le crește agresivitatea față de părinți, aceștia nu mai cer, ci pretind ceea ce doresc iar, dacă nu primesc, încep să-și urască părinții. Cel care se reprimă pe sine de dragul altuia, se autodistruge, intensificându-și tot timpul agresivitatea externă față de oamenii din jur. Corupându-și rudele, omul se distruge pe sine, iar acest lucru se întâmplă din cauza neînțelegerii legilor universale.

Voi da încă un exemplu despre cum poate să apară agresivitatea. Vă amintiți de Nikolai Ostrovsky, care a scris că „cel mai prețios lucru pe care îl are un om este viața?...” Ulterior, scriitorul s-a îmbolnăvit grav și a avut

o moarte lentă. Eu cred că acest lucru a avut legătură cu ideea principală a cărții sale extrem de faimoase. Când viața este cel mai important lucru pentru un om, acesta i se va închina și, pentru a-și păstra viața, el va fi în stare de orice crimă morală. Din acest motiv, afirmația despre faptul că cea mai importantă valoare a unui om este viața sa, vorbește despre decăderea sufletului și, în mod corespunzător, despre agresivitate.

Un om este mai puțin agresiv atunci când sufletul său este pe primul loc căci, în acest caz, Dumnezeu este cel mai important pentru el.

Iubirea față de Cel de Sus înseamnă chiar învingerea agresivității. Cu cât noi îl iubim mai puțin pe Dumnezeu, cu cât ne închinăm mai mult la idoli, cu atât agresivitatea subconștientă devine mai puternică și, în consecință, aceasta lovește în sănătate și destin.

Prima poruncă biblică spune că Dumnezeu este unic și pe El trebuie să-L iubim mai mult decât orice altceva, pentru că El este tot ceea ce noi vedem, iar iubirea pentru Dumnezeu înseamnă iubirea pentru tot, înseamnă unitatea absolută a tuturor lucrurilor. În acest caz, agresivitatea nu apare, pentru că ea apare atunci când eu protejez ceva de altceva. Prin urmare, agresivitatea înseamnă separare, concurență, lupta contrariilor, dar atunci când există un sentiment, o unitate interioară absolută, nu are loc distrugerea, ci colaborarea și dezvoltarea.

Prima poruncă spune că Dumnezeu este unic și totul vine de la Dumnezeu. Dacă eu știu că Cel de Sus este

unic, atunci eu înțeleg că și binele și răul sunt de la Dumnezeu și atunci nu voi mai simți ură în momentul în care apare o anumită problemă, nu voi mai blama destinul dacă voi începe să am multe neplăceri, nu mă voi urî pe sine dacă voi greși cu ceva, deoarece Dumnezeu este unic și totul vine de la El, ceea ce înseamnă că nu este permis nici să-i urăști pe ceilalți, nici pe sine. Pot să regret, pot să fiu nemulțumit, pot să lupt și să încerc să schimb ceva însă, fără să uit că totul vine de la Dumnezeu, eu trebuie să rămân iubitor, blând, recunoscător și împăcat în suflet.

Înțelegerea corectă a poruncilor reduce agresivitatea. În momentul în care omul uită de prima poruncă, de faptul că iubirea față de Dumnezeu este mai presus de toate, acesta începe să se închine idolilor. Mai întâi, el se închină, de exemplu, la zeei păgâni, apoi la anumite valori și, în cele din urmă, începe să se închine corpului său și dorințelor sale, asemenea unui animal. Iar în momentul în care cineva sau ceva intervine între o persoană și dorințele sale, omul simte ură și dorește cu ardoare să-l rupă în bucăți pe cel care i s-a pus în cale. Din acest moment, începe descompunerea sufletului.

Cu cât o persoană uită mai mult de Dumnezeu, cu cât mai mult se închină la diverși idoli, cu atât mai repede sufletul său se umple de agresivitate și cu atât mai repede încep problemele.

De ce se spune în Vechiul Testament: „Să nu-ți faci chip cioplit”? în momentul în care Dumnezeu este unic pentru mine, atunci El este pe primul loc, iar eu și

conștiința mea suntem pe locul al doilea, iar subconștiința, sufletul - pe primul loc. În acest caz, orgoliul nu mă va înăbuși și nu va naște agresivitate. Însă, dacă există mulți zei, atunci eu încep să mă închin acelora dintre ei care corespund dorințelor mele. Dacă, de exemplu, eu vreau să cumpăr sau să vând ceva, atunci mă închin zeului comerțului; dacă doresc să fiu puternic, atunci mă închin zeului frumuseții și al puterii. Cu alte cuvinte, de fapt, eu nu mă închin zeilor, ci propriilor dorințe, iar rugăciunea mea către acești zei păgâni devine un mijloc de a mă întări și de a fi fericit.

Iată de ce închinarea la idoli este un cult religios, în care omul se află întotdeauna pe primul loc, iar abia apoi zeul căruia el i se închină. În religiile păgâne, omul este primordial, iar zeul este secundar. Deși omul îi recunoaște puterea și influența, el se pune pe sine și propriile sale interese pe primul loc, se roagă și aduce zeilor sacrificii, doar pentru a se îmbunătăți și a se întări pe sine, pentru a căpăta bunăstare, în aceasta fiind chiar esența idolatriei.

*

Elementele păgânismului se întâlnesc și în Iudaism.

În Vechiul Testament se vede clar cum un om își pune adeseori propriul său „eu” pe primul loc, uitând de Dumnezeu, iar acest lucru ducea în mod inevitabil la probleme și nenorociri. Elementele idolatriei există în fiecare religie monoteistă și o foarte mare importanță o are faptul dacă un om este pregătit să le învingă, dacă el îl simte pe unicul Dumnezeu în toate lucrurile.

De exemplu, vedismul este o versiune clasică a unei religii monoteiste. În Vede se afirmă că Dumnezeu este unic și absolut, dar se manifestă în moduri diferite. Cu alte cuvinte, teoretic, legile universale sunt cunoscute, însă oamenii nu le înțeleg, percepându-le superficial, ad litteram. În concluzie, ce observăm astăzi în India? Treizeci și trei de milioane de zei, cărora oamenii li se închină, alegându-și o zeităate pe placul lor. Desigur, este dificil să vorbim despre monoteism și armonie sufletească într-o asemenea situație.

Când am fost în India, cu câțiva ani în urmă, am diagnosticat prin selecție câțiva indieni, uitându-mă în câmpul lor. Credeam că toți acești oameni vor străluci, doar ei au un sistem filozofic atât de uriaș, Vedele, și poartă adevărul în sine, de câteva mii de ani deja. Cu toate acestea, s-a dovedit că indienii nu se deosebesc cu nimic de europeni: la mulți, mai ales la femei, am văzut un nivel ridicat de orgoliu, o agresivitate ridicată față de bărbați, iar la o doctoră am observat și judecarea oamenilor, și nemulțumirea de sine, și autodistrugere, cu alte cuvinte, foarte multă agresivitate. Ulterior, am înțeles că, deși indienii rămân profund monoteiști la interior, la nivel exterior, ei toți au devenit păgâni deja de foarte mult timp.

Cu aproape 40 de ani în urmă, am auzit o poveste interesantă despre cum niște turiste ruse au plecat în India și au decis să se scalde într-un râu. Ele s-au dezbrăcat, au intrat în apă și au început să înoate, să se bălăcească și să se bucure. Uitându-se pe neașteptate

spre țarm, au văzut acolo în jur de 150 de persoane care stăteau în genunchi și se rugau, uitându-se la ele: femeile albe sunt niște zeități. Întregul sat stătea în genunchi și se ruga.

Aceasta a fost reacția oamenilor când au văzut ceva ce depășise limitele a ceea ce era obișnuit pentru ei.

Păgânul crede că trebuie să se închine celui care este mai inteligent sau mai puternic decât el. Neînțelegerea faptului că trebuie să iubești doar un singur Dumnezeu și că iubirea înseamnă chiar unitatea cu Creatorul poate să intensifice atașamentul și agresivitatea.

Ce altceva mai poate să intensifice agresivitatea? Oricât ar fi de ciudat, mâncarea. Mulți oameni, citind Vechiul Testament, nu înțeleg care este sensul unei alimentații cușere și de ce nu este permis să mănânci carne de porc, pește fără solzi și animale care „umblă pe labe moi”, cu excepția iepurelui. Este vorba despre faptul că, oricât ar fi de ciudat, omul primește la început informația cea mai importantă prin intermediul intestinelor, cu alte cuvinte, structurile primordiale continuă să funcționeze și noi percepem informația cu ajutorul mirosului și al gustului mâncării. Din acest motiv, ceea ce noi mâncăm are urmări asupra naturii noastre informaționale și poate atât să ne amelioreze cât și să ne agraveze situația.

Așa cum am mai scris deja, apa are memorie și ea stochează informația. Din această cauză, poți să te intoxifici cu apa care conține informație agresivă, iar cea care conține o informație armonioasă, dimpotrivă - poate

să vindece. Dacă un om dorește să se simtă bine, își poate pregăti acasă apă vindecătoare. Pentru acest lucru, este necesar să turnați apă filtrată într-o sticlă frumoasă sau într-un borcan frumos și să o înghețați pentru a șterge toată informația veche. Pe urmă, trebuie să scrieți „iubire” și „recunoștință” pe vas și abia apoi să beți din el.

Omul care va bea apa preparată în acest mod se va simți mai bine decât dacă ar fi băut apă îmbuteliată dintr-o sursă necunoscută deoarece, dacă apa este îmbuteliată cu dorința de a câștiga, atunci omului care va bea această apă i se va transmite patima pentru bani și, mai târziu, va avea probleme de sănătate și de destin. Apropos, în Iudaism este arătat în mod clar că apa trebuie să fie turnată în vasul în care nu a fost păstrat nimic până atunci - nu poate fi vorba despre puritatea informațională, însă această apă este considerată a fi cușeră.

De ce nu le este permis evreilor să mănânce carne de porc? Deoarece porcul este un animal omnivor care mănâncă chiar și pe cei asemenea lui. De aceea, un astfel de aliment, cum ar fi carnea de porc, intensifică atașamentul omului față de lume și îi crește agresivitatea. Consumul cărnii de porc are urmări negative asupra caracterului omului și asupra sufletului său care, în consecință, se poate confrunta cu probleme. Uitându-mă în planul subtil, am văzut că, de multe ori, consumul cărnii de porc poate duce la greutăți cu urmașii până la a șasea generație. Prin urmare, există carne pură din punct

de vedere informațional, însă există și o astfel de carne care poate provoca probleme serioase.

În Iudaism, se obișnuiește ca sângele unui animal să fie eliminat complet. În Tora se spune că „în sângele unui animal există sufletul său”. Cu alte cuvinte, sângele conține o cantitate uriașă de informație despre animal iar omul, care îi va consuma sângele, se va asemăna acestui animal. Interzicerea consumului de sânge este absolut justificată, deoarece un om trebuie să fie om, nu animal.

În Islam există un asemenea concept ca „halal” - „ceea ce este permis”. Pentru a spune despre carne că este „halal”, este necesară citirea unei rugăciuni înainte de tăiere. Totodată, animalul nu trebuie să simtă frică sau ură, iar omul însuși trebuie să fie detașat. Doar în cazul respectării acestor condiții, carnea va fi curată din punct de vedere energetic și nu va dăuna sufletului.

Apropo, carnea este o mâncare greoaie iar ficatul, care are legătură cu creierul, trebuie să se activeze la maximum pentru a o digera. Din această cauză, activarea ficatului este chiar activarea creierului, adică a conștientului, ceea ce intensifică orgoliul și, în mod corespunzător, și agresivitatea. Iată de ce oamenii, care consumă în exces mâncăruri preparate din carne, pot avea probleme de caracter iar acest lucru poate avea urmări asupra sănătății lor.

În Vechiul Testament se spune că nu este voie să se mănânce pește fără solzi. Pentru mulți oameni, această interdicție sună ciudat. Este vorba despre faptul că, prin pește fără solzi, se aveau în vedere specii foarte vechi de

pești, în această categorie fiind clasificate și moluștele. Rechinul, care are aproximativ 400 de milioane de ani, nu are solzi, la fel ca și moluștele care, de asemenea, au câteva sute de milioane de ani. Unele specii de pești și de moluște trăiesc milioane de ani și, asemenea oamenilor, acestora li se intensifică atașamentul intern energetic față de lume ceea ce le crește agresivitatea subconștientă și le declanșează un program de autodistrugere. Din acest motiv, când o persoană mănâncă în mod constant creveți, moluște sau pește fără solzi, acesteia i se declanșează un program de auto-distrugere și, drept urmare, poate avea probleme cu urmașii, sănătatea, caracterul și altele.

În Iudaism, de asemenea, este interzis să se mănânce animale care „merg pe labele moi”, cu excepția iepurilor. Oare despre cine este vorba? După cum se știe, animalele de pradă au labele moi, pentru a se putea apropia pe furiș de victimă. În momentul în care un om consumă carnea unui animal de pradă sau a unei păsări răpitoare, în caracterul lui încep să se manifeste trăsăturile unui animal de pradă, îi crește agresivitatea ceea ce, de asemenea, îi afectează sufletul. Iată cum o alimentație incorectă ne poate intensifica problemele cu sufletul și, în mod corespunzător, cu trupul.

În ultimii 50-70 de ani, oamenii au început să folosească în mod activ conservanți, amplificatori de gust, care privesc în primul rând zahărul și sarea. Se pare că zahărul acționează asupra unui om asemenea unui drog iar, în cazul în care o persoană consumă zahăr în exces, atunci în organismul său au loc aceleași procese ca și

atunci când se consumă substanțe narcotice, ceea ce duce la o dependență și mai mare de zahăr, care este adăugat acum efectiv în orice. Dacă, în urmă cu 50 de ani, o persoană consuma în jur de 2 kg de zahăr pe an, acum această cifră a crescut cu până la 55 kg! O asemenea patimă pentru zahăr duce la concentrarea omului pe plăcere și satisfacție, intensificându-se totodată atașamentul față de lume, iar acest lucru are urmări asupra funcției de procreare, asupra sănătății și destinului.

O alimentație incorectă poate să genereze o agresivitate subconștientă și să declanșeze un program de autodistrugere a omului, ruinându-i sufletul și sănătatea. Din acest motiv, ar trebui să existe o atitudine foarte serioasă față de mâncare îndeosebi acum când, din motive comerciale, producătorii adaugă în alimente conservanți și ingrediente modificate genetic.

O altă cauză pentru apariția agresivității este lipsa de înțelegere a voii Divine. Dumnezeu este primordial, El a creat tot ceea ce există și totul se întâmplă după voia Lui. Cu alte cuvinte, orice s-ar întâmpla, totul vine de la Dumnezeu. Un om trebuie să înțeleagă în mod corect ce este smerenia. În înțelegerea noastră obișnuită, smerenia înseamnă pasivitate. Întrucât totul depinde de Dumnezeu, noi trebuie să ne smerim și să nu facem nimic, să acceptăm totul ca fiind un dat, să nu judecăm pe nimeni și să nu ne supărăm pe nimeni.

De fapt, smerenia înseamnă reprimarea propriului ego, mai bine zis, a ambițiilor, a urii, a dorinței de

răzbunare, înseamnă înăbușirea firii supărăcioase, a zgârceniei, a invidiei. Noi ne reprimăm ego-ul nostru animalic pentru revelarea eu-lui Divin, iubitor, milostiv, grijuliu, creativ și neînfricat. Smerenia înseamnă în primul rând înăbușirea propriului ego uman, care se luptă cu Divinul, abilitatea de a accepta totul ca venind de la Dumnezeu. La exterior eu pot să fiu activ, să influențez situațiile, să întreprind anumite acțiuni, însă la interior eu trebuie să înțeleg că totul vine de la Dumnezeu și că nu am dreptul să mă împotrivesc Lui sau, cu alte cuvinte, să mă tem, să urăsc, să mă supăr, să regret, să-mi manifest nemulțumirea față de lume.

În înțelegerea mea, smerenia înseamnă activitate fără agresivitate interioară, nemulțumiri, supărări, regrete, teamă, etc., mai bine zis, armonie interioară și, în același timp, activitate exterioară.

Conștientizând acest lucru, eu am înțeles ce a avut în vedere Iisus Hristos atunci când a spus „căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide”. El ne-a învățat că voia Celui de Sus este absolută, că nu va cădea niciun fir de păr din capul unui om fără voia Divină dar, pe de-o parte, El vorbea de o pasivitate totală și, pe de altă parte, El ne îndemna să căutăm, să depunem eforturi, spunând că totul ne va reuși, că toate dorințele se vor îndeplini, dacă vom crede și vom lupta, că omul nu are dreptul să-și îngroape talantul în pământ, în caz contrar, el va fi pedepsit, căci talantul înseamnă energie, înseamnă dorințele noastre.

Iisus ne îndemna la o poziție activă de viață vorbind, în același timp, despre voia Divină absolută. Cum pot fi acestea combinate? într-o concepție religioasă obișnuită sau laică, omul este fie activ, fie pasiv. Cu toate acestea, în realitate, omul trebuie să fie calm la interior, trebuie să accepte pe deplin voia Divină și să simtă că este secundar în raport cu Cel de Sus însă, la exterior, acesta poate să fie activ și deschis către orice posibilități. Îmbinarea acestor două contrarii vorbește despre o dezvoltare normală.

Religia oglindește starea sufletului nostru, a subconștientului nostru, vorbind despre faptul că trebuie să ne smerim, să ne detașăm, să ne stăpânim propriile instincte și să acceptăm pe deplin voia Divină. Știința, la rândul său, vorbește despre o atitudine activă, despre faptul că este necesar să ne îndeplinim propriile dorințe, că omul trebuie să aibă grijă de sine, trebuie să lupte, să învingă, să biruie și atunci el va fi fericit. Cine are totuși dreptate: știința sau religia? în realitate, se pare că amândouă au dreptate și tocmai aceasta este ceea ce a avut în vedere Iisus Hristos, când a spus „dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului, și lui Dumnezeu, cele ale lui Dumnezeu”. Noi trebuie să oferim o mare parte din energia sufletului nostru, a subconștientului nostru, să ascultăm și să urmăm vocea subconștientului și a intuiției dar, de asemenea, noi trebuie să avem grijă de propriul corp, să ne dezvoltăm conștientul și aptitudinile, acest lucru fiind, de asemenea, normal și firesc.

Dialectica a fost dintotdeauna prezentă în Creștinism însă, din păcate, discipolii lui Iisus Hristos au pierdut-o, făcând o alegere în favoarea unui singur lucru: fie a smereniei, fie a unei poziții active de viață; fie a sufletului, fie a corpului. Incapacitatea de a uni în interiorul nostru două contrarii a dus la probleme foarte grave, inclusiv la agresivitate. Legea trinității spune despre contrarii că trebuie să fie unite și că trebuie să simțim această unitate, iar atunci nu va mai apărea dorința de a distruge ceea ce nu ne seamănă. Imediat ce dispare sentimentul de unitate, apare și dorința de a-ți nimici adversarul.

În Evul Mediu, în epoca Inchiziției, oamenii erau arși și uciși, deoarece nu puteau purta un dialog cu adversarul, nu știau cum să fie milostivi. Gândirea era păgână: fie era bine, fie era rău; fie Dumnezeu, fie diavolul; fie eu am dreptate, fie altul. Gândirea unui păgân este o gândire categorică, în care se au în vedere doar extremele, fără să poată exista un compromis - fie eu am dreptate, fie altul.

Ar fi de dorit ca eu să am dreptate iar în acest caz eu nu trebuie să mă schimb și, prin urmare, tot ceea ce nu este pentru mine, trebuie să distrug sau să urăsc. Gândirea categorică este întotdeauna agresivă.

Există o astfel de expresie: „Dumnezeu există în lucrurile mărunte, iar diavolul în extreme”. Calea de mijloc, armonia, este de la Dumnezeu, iar extremele sunt de la diavol. A trăi la extreme, a gândi în termeni de bine și rău, dorind să nimicești răul și să lași doar binele să existe, reprezintă un adevărat păgânism înrăit, care este

întotdeauna agresiv, care caută în mod constant să distrugă pe cineva și care dorește neapărat să capete importanță. Dorința de a se salva pe sine, de a căpăta importanță și de a-i distruge pe ceilalți este indiciul fundamental al unei gândiri păgâne, cu alte cuvinte, este gândirea unui om pentru care trupul se află pe primul loc, iar sufletul pe cel de-al doilea loc.

Din păcate, tendințele păgâne nu doar s-au păstrat în religiile moderne, ci încep să ia amploare iar acest lucru are legătură cu slăbirea credinței în Dumnezeu, cu pierderea înțelegerii a ceea ce Iisus Hristos ne-a învățat.

Tendințele primitive schimbă sufletele pe neobservate, iar oamenii devin tot mai agresivi.

În Rusia, oamenii sunt adesea agresivi la exterior, la nivel existențial, iar în Occident aceștia sunt agresivi la interior, însă cu un aparent calm la exterior și, din această cauză, ei încep să aibă probleme foarte grave.

Agresivitatea poate fi îndreptată către alții, dar și către sine. Agresivitatea față de sine duce la o decădere, o slăbire interioară care, la rândul său, este în stare să genereze diverse perversiuni, închinarea la plăcere fiind exprimată sub formă de pedofilie sau de homosexualitate. Autodistrugerea interioară face ca o persoană să fie lipsită de emoții pozitive și, căutând să le înlocuiască, începe să aibă probleme cu drogurile, alcoolul și altele asemănătoare.

Problema tot mai gravă a abuzului de narcotice și volumul tot mai mare al traficului de droguri din lume vorbesc despre faptul că nu este totul chiar bine în

sufletele oamenilor. Dacă nu există iubire în sufletul unui om, dacă sufletul său este nefericit atunci, oricât s-ar lupta cu drogurile, acestuia îi este sortit să fie bolnav, să moară sau să devină dependent de droguri, antidepresive sau alte medicamente. Acum, chiar și copiii încep să le fie prescrise antidepresive, deoarece copilul care nu are iubire și pace în suflet, este încordat, agresiv și extrem de irascibil. Aceste lucruri sunt niște semne foarte îngrijorătoare, căci totuși o nervozitate crescută la un copil înseamnă o agresivitate accentuată care se transformă întotdeauna în depresie, declanșând un program de autodistrugere, iar pe un astfel de om îl așteaptă fie infertilitate, fie boli, fie distrugerea destinului.

Lipsa de înțelegere a faptului că sufletul este primordial, că de acesta trebuie să avem grijă în primul rând, că este necesar să respectăm poruncile Divine (iar acest lucru reprezintă chiar niște instrucțiuni de înnobilare a sufletului) duce la intensificarea agresivității în suflet. Un comportament incorect naște un caracter incorect ceea ce, de asemenea, mărește agresivitatea din suflet, la fel ca și alimentația greșită și modul de viață.

De asemenea, neînțelegerea legilor Divine și a legilor universale, în funcție de care noi trăim și ne dezvoltăm, amplifică agresivitatea subconștientă. Atunci când un om începe să trăiască conform cu legile lumii moderne, conform cu legile de consum, atunci cel mai important lucru pentru el nu este nici iubirea, nici sacrificiul, ci satisfacția, plăcerea, sexul, mâncarea, banii, ceea ce

înseamnă că sufletul se va atașa din ce în ce mai mult de lume și va deveni tot mai agresiv. Un asemenea program, conform căruia sensul vieții este consumul, amenință în viitor prin a avea copii bolnavi, destine nefericite și probleme cu sufletul.

Noi nu trăim pentru a consuma, ci pentru a fi fericiți, în primul rând, sufletește. Oamenii trebuie nu doar să primească ci, de asemenea, și să dăruiască, chiar mai mult decât primesc, întrucât în momentul în care suntem pregătiți să dăruim mai mult decât să primim, noi evoluăm. Dacă eu primesc mai mult decât dăruiesc, încep să mă liniștesc și trec treptat la un regim de consum, și voi dăruia tot mai puțin. Omul, care vrea să primească chiar puțin mai mult decât poate să dăruiască, este condamnat la o degradare progresivă.

Religia spune că este necesar să facem un sacrificiu, că este necesar să ne gândim la aproapele nostru, că trebuie să-L iubim în primul rând pe Dumnezeu, iar acest lucru înseamnă că trebuie să-i aducem o jertfă lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, să avem grijă de propriul suflet. Noi trebuie să ne gândim la alții, dar totodată să ne iubim pe noi înșine, însă fără să ne punem pe sine pe primul loc în toate. Religia l-a ajutat pe om să-și dezvăluie bogăția sufletului, ajutându-l să-și purifice sufletul.

Păcatul în Creștinism are o strânsă legătură cu lipsa armoniei din suflet. În momentul în care un om își ispășește un păcat, sufletul se purifică și devine armonios. Dar, dacă omul comite fapte greșite, atunci sufletul lui se atașează de această lume, se umple de

agresivitate și apoi vin bolile și nefericirile. Neînțelegerea regulilor elementare de comportament, a regulilor de atitudine față de lume și față de sine generează multe probleme.

O altă cauză a apariției agresivității menționate și în Vedele și în Noul Testament este sistemul greșit al scopurilor. Ce este acesta, mă voi strădui să explic printr-un exemplu.

Capacitatea de luptă a armatei americane este de 25%. Acest lucru înseamnă că, dacă vor muri 25 din 100 de oameni, atunci soldatul american va capitula. Capacitatea de luptă a armatei ruse este de 96%. Cu alte cuvinte, pentru ca soldații ruși să capituleze, trebuie să fie uciși 96 de oameni din 100. Pentru soldatul american viața reprezintă valoarea cea mai importantă iar, dacă acesta simte că este amenințat de un pericol serios, atunci este gata să se predea. Pentru soldatul rus sufletul este mai important decât viața și, din acest motiv, de dragul păstrării sufletului, de dragul salvării cuiva, el este capabil să se sacrifice pe sine.

În momentul în care viața este percepută ca o valoare absolută, ceea ce observăm acum și în Occident, omul începe să se închine mai întâi acesteia, uitând de sufletul care începe să se descompună. Din această cauză, este necesar să înțelegem bine că cel mai important sistem al scopurilor se află dincolo de limitele vieții.

Oricât ar fi de ciudat, negarea unui astfel de concept ca reîncarnarea nu a dus la nimic bun pentru mulți oameni. Reîncarnare înseamnă întruparea unui suflet

într-un corp nou, ceea ce nu se întâmplă doar o singură dată iar noi înțelegem că viața înseamnă o misiune, un joc, un spectacol care trebuie jucat în mod corect. Atunci când un actor joacă pe scenă, cea mai mare greșeală pe care el o poate face este să uite că este actor și să fuzioneze cu personajul, să plângă cu adevărat. În astfel de cazuri, în actori se aruncau cu ouă stricate deoarece, în momentul în care nu există actorul, ci doar personajul, teatrul moare. Arta piere atunci când nu există o luptă a contrariilor. Actorul nu trebuie să fuzioneze niciodată cu propriul personaj, este necesar ca el să-și delimiteze propriile emoții de emoțiile personajului.

La fel se întâmplă și în viață: un om are un „eu” Divin, care se află dincolo de limitele „eu-lui” său omenesc exterior - personajul - și nu. Nu este voie să ne lăsăm conduși niciodată în totalitate de emoțiile personajului, nu putem să permitem ca „eu-l” nostru Divin să se alipească „eu-lui” omenesc. În caz contrar, vom pierde sentimentul de infinitate a vieții, sentimentul propriei eternități. Noi ne agățăm de viață cu dinții, începem să plângem cu adevărat și, uitând că viața este un joc, începem să-l urâm foarte tare pe cel care poate să ne-o răpească. Noi începem să ne facem griji prea mult, ne temem că ne pierdem viața, ne descurajăm dacă ne-am îmbolnăvit iar, prin urmare, viața începe să ne părăsească.

Lipsa de înțelegere a faptului că viața este un joc care se repetă duce la faptul că oamenii încep să se închine vieții, atașându-se de ea. De ce a fost respins ulterior

conceptul de reîncarnare în religia creștină? Este vorba despre faptul că ideea de mântuire a fost înțeleasă în mod greșit. Iisus este Mântuitorul, însă misiunea Lui a fost aceea de a ne arăta calea către Dumnezeu, de a-i învăța pe oameni cum să-și îmbunătățească propriul caracter, cum să-și schimbe propriul „eu” omenesc, ridicându-se pe trepte din ce în ce mai înalte.

Ideea mântuirii a fost percepută într-un mod destul de superficial, de primitiv: Iisus a venit, El ne-a mântuit, ne-a iertat păcatele. O astfel de percepție superficială a dus la faptul că doctrina mântuirii a început să contrazică doctrina reîncarnării. Oamenii au început să gândească în felul următor: dacă Iisus m-a salvat, dacă eu nu mai am păcate atunci, de asemenea, niciun fel de păcate nu mai pot să existe dintr-o viață trecută și nu mai pot primi de la părinți niciun păcat deoarece, dacă un preot îmi iartă păcatele atunci, probabil, acesta trebuie să ierte și păcatele părinților, lată de ce, biserica a început să nege reîncarnarea și karma familială.

Timp de multe secole s-a considerat că păcatele părinților nu sunt transmise copiilor, deși despre acest lucru se vorbește în Vechiul Testament, lucru confirmat în mod clar și de rezultatele cercetărilor mele. Reprezentanții diferitelor religii au început să vorbească în ultimul timp despre faptul că păcatele părinților pot fi transmise copiilor, lucru care era interzis să fie făcut public înainte, din cauza contradicției doctrinei mântuirii și a doctrinei iertării păcatelor. Percepția naivă,

superficială, în legătură cu ceea ce a spus Iisus Hristos duce la faptul că adevărul începe treptat să se piardă.

Omul, care crede că viața îi este dată doar o singură dată, este condamnat să i se închine și să se teamă să o piardă, atașându-se de ea tot mai mult. În mod corespunzător, lui i se vor intensifica și agresivitatea externă, și cea internă. Atât neînțelegerea modului în care există sufletul cât și certitudinea că un om are doar o singură viață conțin deja în sine rădăcinile agresivității.

Eu am povestit mai sus despre o cunoștință, care și-a vândut apartamentul de dragul fiului ei. Dorința de a-ți dedica toată viața copiilor și așteptarea ca ei să îți fie recunoscători provin, de fapt, din ideile religioase.

Printre adepții creștinismului, este foarte răspândită opinia că omul va plăti pentru propriile păcate la Judecata de Apoi care, ce-i drept, nu se știe când anume va avea loc. Prin urmare, omului îi apare sentimentul absolut al lipsei de pedeapsă.

Totuși, rezultatele cercetărilor mele arată că, în realitate, această judecată se desfășoară în mod continuu. Atât comportamentul, cât și faptele noastre sunt înregistrate în câmpul nostru informațional, pentru care vom fi nevoiți să plătim într-o zi.

Oare despre ce vorbea Iisus Hristos în acest caz? El nu avea în vedere Judecata de Apoi, ci venirea împărăției lui Dumnezeu, venirea momentului în care energia Divină va fi activată și se va face bilanțul. Pentru un om imperfect, orgolios, contactul cu împărăția lui Dumnezeu

poate să pară ca boală sau moarte. Ceva similar s-a întâmplat deja cu popoarele și civilizațiile trecute.

În anul 73 e.n. Împărăția lui Dumnezeu a sosit pentru un singur popor. Israelienii, orgolioși, au început un război cu romanii și, prin urmare, Israelul a pierit.

Despre acest lucru ne-a și avertizat Iisus Hristos atunci când vorbea despre venirea împărăției lui Dumnezeu, care a venit în Israel dar care nu a dus la purificarea sufletului, ci la creșterea agresivității. În momentul în care un om se luptă cu Cel de Sus, energia Divină nu îi oferă sănătate, ci o boală. Și tocmai această boală a nimicit Israelul.

După cum am mai scris deja, neînțelegerea legilor universale naște probleme grave. Dacă un om crede că în viitor va fi pedepsit sau răsplătit, atunci el gândește așa: „Eu voi da toate forțele mele copiilor mei, iar ei îmi vor mulțumi”, dar se dovedește brusc că, ulterior, aceștia nu vor să mulțumească. Firește, trebuie să avem grijă de copiii noștri în fiecare zi, însă este necesar să pretindeți ca și ei să aibă grijă de dumneavoastră zilnic. Nu trebuie să așteptați recompense și pedepse din cer - noi primim în fiecare zi și o recompensă și o pedeapsă, iar neînțelegerea acestui fapt este cauza multor probleme.

Cercetările mele nu permit doar a se înțelege despre ce vorbește religia și a se vedea ce au în comun toate religiile dar, de asemenea, ajută și la a conștientiza care este cu adevărat sensul acelor formulări și imagini pe care le întrebuițăm permanent. Atunci când noi ne îndreptăm într-o direcție greșită, acest lucru duce la

apariția agresivității, iar mai departe - la neplăceri, nenorociri, boli.

Studiind ceea ce se numesc legi karmice sau, mai bine zis, legile sufletului, conform cărora trăiește omul, și cercetând structurile de câmp, eu am început să văd oarecum dintr-un alt unghi astfel de concepte religioase precum păcatul, smerenia, Judecata de Apoi, împărăția lui Dumnezeu. Cred că înțelegerea la care am ajuns este foarte importantă, întrucât permite dobândirea armoniei în suflet și învingerea agresivității subconștiente, care creează probleme de sănătate și de destin, nu doar nouă, ci și copiilor și nepoților noștri.

Omul, care înțelege legile universale, începe să se vindece. Acesta nu are nevoie de medicamente, fiind capabil să se vindece singur. Doctorii sunt necesari, căci ei tratează consecințele unui comportament greșit, uneori chiar unele destul de grave. Eu nu spun niciodată că nu trebuie să se apeleze la medici, deoarece nu întotdeauna o persoană reușește să se schimbe. Spun doar că medicii elimină consecințele, în timp ce metodele mele ajută la înlăturarea cauzei.

Pentru vindecare, este necesar nu doar să se scape de consecințele propriului comportament greșit, dar este necesară atât schimbarea completă cât și îmbunătățirea caracterului, corectarea viziunii asupra lumii, purificarea sufletului. Dacă se află într-o stare de armonie, chiar și fără să bănuiască acest lucru, un om nu-și restabilește doar propria sănătate și își îmbunătățește destinul dar,

de asemenea, își ajută atât copiii și nepoții, cât și alți urmași.

Cap. 5 - Calea către Dumnezeu

Neînțelegerea problemelor religioase poate să închidă calea către vindecare pentru mulți oameni, către schimbarea de sine și a propriului destin. Începând să mă ocup de cercetări și descoperind câmpurile subtile, nu doar pe cele secundare, ci chiar pe cele primordiale față de corp, eu am observat pe neașteptate conexiuni și tipare complet noi care nu priveau atât știința, cât religia. La început, eu am văzut cum deformările structurii de câmp duc la boală, dar nu imediat, ci după un an sau doi, însă acestea au fost întotdeauna primordial față de corp. Cu alte cuvinte, mai întâi se îmbolnăvea câmpul, iar apoi - corpul.

Mai târziu, am descoperit primordialitatea câmpului și faptul că acesta se deformează, se alterează, înțelegând că boala apare în momentul în care omul are emoții agresive care deformează structurile primordiale de câmp. Apoi, mi-am dat seama despre câmpul pe care îl vedeam că reprezintă chiar sentimentele și emoțiile noastre și că sentimentele profunde, subconștiente, se manifestă la nivelul câmpului.

Oamenii au sentimente care au legătură cu trupul și sentimente care au legătură cu câmpul. Ceea ce numim subconștient sau sentimente profunde reprezintă chiar sufletul nostru, mai exact, o parte din ceea ce noi numim suflet. După ce am înțeles acest lucru, am ajuns la o concluzie neașteptată în legătură cu mecanismele religioase obișnuite, care sunt destul de superficiale și

limitate și care, de multe ori, ne îndepărtează de la credința în Dumnezeu în loc să ne conducă spre aceasta. Am decis să aflu de ce se întâmplă așa.

Cercetând particularitățile structurilor de câmp, sau particularitățile sufletului nostru, am ajuns la concluzia care, inițial, mi s-a părut a fi profanatoare: este imposibil ca păcatele să fie iertate. În ciuda faptului că în Biblie se vorbește despre iertarea păcatelor, cu timpul, reflectând, analizând și comparând, am ajuns la concluzia că, într-adevăr, acolo este scris despre altceva. Există o înțelegere obișnuită, însă există și un adevăr, în Biblie adevărurile sunt codificate, dar acestea trebuie să fie decodificate. Înțelegerea obișnuită a Bibliei nu corespunde cu adevărul profund și m-am întrebat de ce este așa. Răspunsul era simplu: cu trei mii-două mii de ani în urmă, gândirea unui om era complet diferită, cu mult mai primitivă, mai egoistă, și depindea mai mult de lumea înconjurătoare decât în prezent.

În momentul în care un adevăr mare pătrunde într-o conștiință imperfectă, aceasta îl respinge deoarece sunt necesare schimbări serioase pentru cunoașterea lui, iar acest lucru presupune, într-o oarecare măsură, moartea, distrugerea. La oameni se declanșează un sistem de protecție, iar informația nouă, serioasă, profundă, care poate fi periculos de mortală, este respinsă. Imaginea nu se formează imediat, iar orice informație nouă este înșușită prin crearea unei imagini, ceea ce necesită energie pe care nu orice om o are. Iată de ce, vechiul este

întotdeauna în conflict cu noul, de care îi este frică și pe care încearcă deseori să-l distrugă din cauză că se teme.

Analizând ceea ce este scris în Biblie, mi-am dat seama că practic toată informația conținută de ea este codificată, ascunsă. Noua informație trebuie să se maturizeze treptat în sufletele oamenilor, dar cum pot să supraviețuiască marile adevăruri care sunt complet de neînțeles contemporanilor? Cum au putut ideile creștine să se păstreze și să prindă rădăcini, deși nu erau înțelese nici măcar de evreii care dețineau un măreț sistem religios, format din 613 porunci și care explica legile universului și ale sufletului? Timp de câteva mii de ani, evreii au asimilat și s-au lăsat pătrunși de această informație. Totuși nici ei nu s-au dovedit a fi pregătiți să înțeleagă ceea ce spunea Iisus Hristos, ce să mai vorbim despre grecii antici care erau păgâni, idolatri.

Încă de la început, Creștinismul s-a răspândit în provinciile estice ale Romei, a căror capitală a devenit mai târziu Bizanțul unde a luat amploare și unde Creștinismul a devenit, în cele din urmă, religie de stat. Grecii, care trăiau pe acest teritoriu, se numeau pe sine romani, le fel ca și armenii și alte popoare. Toți erau păgâni și aveau o mentalitate corespunzătoare.

În astfel de condiții, supraviețuirea noii religii era posibilă doar pe două căi: trebuia fie să se adapteze ideilor păgâne primitive ale acelor vremuri, cu alte cuvinte, să se altereze, fie să fie codificată ceea ce, din punctul meu de vedere, s-a și întâmplat. Deși Iisus Hristos spunea că „nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi”, atunci când

nu există „burdufuri noi”, gândurile noi se învecinează inevitabil cu vechile idei care migrează și se schimbă, ceea ce este un proces firesc. Așa am ajuns la concluzia că iertarea păcatelor reprezintă un nonsens și, de fapt, este imposibilă.

Citind în cărțile mele despre modul în care oamenii se vindecă de cele mai grave boli, mulți oameni înțeleg acest lucru într-un context religios obișnuit. Dacă un om a citit o carte și s-a căit, atunci păcatul a fost iertat și el s-a vindecat.

Eu am început în același mod: vedeam structurile de câmp deformate și lucram în sisteme vechi, cu noțiuni vechi și cu un sistem vechi de gândire. Vedeam răul care trebuia înlăturat, treceam cu mâna pe deasupra câmpului, îl nivelam și omul se însănătoșea. Este adevărat, în cazurile grave, de boli incurabile, eu nivelam câmpul însă ulterior vedeam cum deformările reapăreau și nu îmi era clar de ce se întâmpla astfel.

În fața mea se afla o anumită enigmă, la care mă gândeam des. Am înțeles că puteam să pătrund în planurile mai subtile ca să elimin rădăcinile deformărilor, dar pentru acest lucru trebuia să mă detașez într-o mai mare măsură, să mă concentrez și să pătrund la nivelurile mai profunde a ceea ce noi numim câmp, subconștient - sau ceea ce numim suflet.

Așadar, treceam cu mâna pe deasupra câmpului, nivelam structurile de câmp, deformările dispăreau și, odată cu ele, și cele mai grave boli, iar oamenii se vindecau. Într-o zi, am început să mă întreb dacă, în

cazul în care acele lucruri pe care le vedeam sunt un câmp, subconștient, sentimente deformate și dacă acestea reprezintă chiar ceea ce noi numim suflet sau o parte a sufletului, atunci nu cumva eu nivelam sufletul unui om prin nivelarea câmpului cu mâna. Înțelegând acest lucru, am simțit o neliniște puternică. Rezulta că eu pătrundeam în sufletele oamenilor cu ajutorul mâinilor, simțind în mod clar că acest lucru este imoral, că sufletul aparține lui Dumnezeu și că doar omul însuși își poate pune sufletul în ordine.

Drept urmare, eu am renunțat să influențez cu mâinile sau mental câmpul sau sufletul unei persoane deoarece, indiferent de dorința ta, tu controlezi la început câmpul altui om, apoi sentimentele, iar pe urmă, sufletul său. A controla sufletul altui om deja înseamnă diabolism, înseamnă a-l priva de posibilitatea de a se întoarce către Dumnezeu și acest lucru duce la degradarea sufletului. Și ce drept am eu să controlez sufletele altor oameni? Am renunțat să influențez cu ajutorul mâinilor și am început să tratez oamenii prin intermediul înțelegerii, a explicației, ceea ce s-a dovedit a fi cu mult mai eficient decât orice influențări cu ajutorul mâinilor.

Trebuia să înțeleg cauza bolii și să i-o explic omului pentru ca el să înceapă să se schimbe. Se pare că, dacă îți orientezi energia în acest scop, păcatul poate fi înlăturat cu ajutorul mâinilor dar, în realitate, deformarea structurilor de câmp, a sentimentelor noastre, nu reprezintă păcatul, ci consecințele păcatului.

Păcatul înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, pierderea iubirii din suflet. În momentul în care omul încetează să mai simtă prezența voii Divine, când încetează să simtă că iubirea este ceva primordial, că sufletul reprezintă ceea ce este cu adevărat un om, când lui îi dispare dorința de a respecta poruncile și de a-și schimba caracterul în bine, începe să fie cuprins de zgârcenie, invidie, ură. Toate acestea iau aspectul unor gânduri și fapte corespunzătoare și, prin urmare, câmpul unui om se deformează.

De aici rezultă că, eliminând problemele și bolile cu mâinile, eu nu îndepărtam păcatele, ci doar consecințele acestora. Consecințele păcatelor reprezintă atât deformarea câmpului și viitoarele boli care apar pentru ca un om să-și ispășească propriul păcat, cât și un medicament pentru suflet. Când noi eliminăm o boală, dar caracterul unei persoane și viziunea sa despre lume totuși nu se schimbă, atunci doar îi agravăm starea și îi aducem un păcat și mai mare în suflet.

Atunci când se spune că Dumnezeu ne iartă păcatele, se înțelege că El ne poate scăpa de o boală, deoarece voia Celui de Sus este nemărginită. Iată de ce, când oamenii se roagă pentru iertarea păcatelor, marea majoritate a acestora se gândesc la vindecarea unei boli, dar acest lucru nu înseamnă mântuirea de păcate, însemnând doar salvarea de la plata pentru păcat, adică înlăturarea funcției de protecție.

Am reflectat la ce este păcatul. Gândirea unui evreu cu trei mii de ani în urmă, înțelegerea a ceea ce este

păcatul și iertarea păcatelor au legătură cu înțelegerea a ceea ce înseamnă boala și vindecarea, deoarece Dumnezeu a spus: „Dacă veți păcătui, dacă nu veți respecta poruncile, atunci veți fi bolnavi”. Când o persoană se vindeca, oamenii credeau că, de fapt, păcatele i-au fost iertate. În felul acesta, pentru omul din Vechiul Testament noțiunile de „păcat” și „iertarea păcatului” aveau legătură, în mod inseparabil, cu noțiunea de „vindecare”. În momentul în care Iisus Hristos a început să vindece oamenii, chiar și de bolile care, așa cum este scris în Tora, sunt trimise de Dumnezeu pentru anumite fapte, atunci oamenii au decis că El poate să ierte păcatele. Această idee naivă și neînțelegerea a ceea ce reprezintă păcatul a fost preluată de viziunea modernă asupra lumii.

Iisus Hristos a fost răstignit pentru faptul că s-a proclamat Dumnezeu, mai precis, El s-a proclamat Dumnezeu în imaginația oamenilor din acea vreme dar, în realitate, nu a fost așa. Aceiași oameni credeau că Iisus iartă păcatele, însă nici acest lucru nu a fost așa. Atunci când ucenicii lui Iisus Hristos l-au numit fără de păcat, el s-a revoltat și a spus: „Să nu îndrăzniți să mă numiți Atotbun?”, cu alte cuvinte, fără de păcat. Atotbun înseamnă bun în toate. Când un om păcătuiește, acesta pierde tot binele. „Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu”, a spus Iisus Hristos.

Atunci când Iisus îi vindeca pe oameni, El îi ajuta să se salveze de consecințele păcatului prin sentimentul de prioritate a iubirii, de prioritate a sufletului asupra

celorlalte lucruri. Cu alte cuvinte, El îi trata pe oameni cu ajutorul înțelegerii, al iubirii, prin explicarea legilor universale. Iisus i-a iubit pe oameni și îi vindeca, ajutându-i să-și schimbe caracterul, însă oamenii din acea vreme nu puteau să înțeleagă acest lucru și, din acest motiv, au văzut în învățătura Lui doar un singur lucru: posibilitatea de a scăpa de neplăceri și boli, ceea ce este un mod păgân tipic de a privi lucrurile, atunci când cel mai important lucru pentru un om este corpul lui fizic, bunăstarea sau sănătatea. De dragul acestora, poți să te și rogi, poți să mergi și la biserică și să te închini cuiva - doar ca să scapi de boli. Oamenii au văzut doar posibilitatea ca Iisus Hristos să facă minuni, să scape de boli și să le fie iertate păcatele, prin urmare, au decis că El este Dumnezeu.

Haideți să judecăm logic. Dacă Iisus Hristos putea să îndepărteze unui om orice păcat, înseamnă că omul însuși nu avea nimic de-a face cu acest lucru. La fel ca și Dumnezeu, Iisus putea să ierte orice păcate, trebuia doar să fluture din mână și să spună: „Păcatele îți sunt iertate” iar omul se vindeca. Dar de ce, în momentul vindecării, Iisus îi spunea omului: „Credința ta te-a mântuit”. Înseamnă că, era vorba totuși despre omul însuși iar, dacă acesta avea credință, dacă era pregătit să se schimbe, dacă iubirea ajungea pe primul loc pentru el, dacă acesta începea să-și simtă „eu-l” Divin ca pe o realitate adevărată, atunci el se vindeca.

De aici reiese că Iisus nu ierta păcatele. El doar îi ajuta pe oameni să-și învingă păcatul interior, din cauza

căruia aceștia își pierduseră sentimentul de unitate cu Dumnezeu și iubirea din suflet.

Dacă Iisus ar fi putut ierta păcatele, El ar fi iertat păcatele tuturor, indiferent dacă un om dorea sau nu. Totuși, când Iisus a venit în satul său, așa cum se spune în Biblie, El nu a putut să vindece mulți oameni din cauza necredinței lor. Toată lumea spunea: „Oare nu este Acesta fiul tâmplarului Iosif, cum poate El să vindece?”. Dacă un om nu dorește să se schimbe, nu dorește să dobândească iubire în suflet și să renunțe la ceea ce stă în calea iubirii, dacă este sceptic, atunci acesta nu va putea să se vindece. Pentru a te schimba, trebuie să te dezici de sine căci, dacă omul are sentimentul de superioritate, de dreptate, el nu se va schimba - de ce să se schimbe cel care are dreptate? Iisus nu a putut vindeca astfel de oameni și iertarea nu avea loc. Și în prezent, oamenii visează la vindecarea corpului, însă nu doresc să se schimbe.

Aflându-ne sub influența unei gândiri primitive și idolatre, noi suntem condamnați la a nu înțelege ceea ce spunea Iisus.

Învățătura creștină este învățătura referitoare la transformarea unui om. Care sunt cauzele crizei în Iudaism? De ce o astfel de religie mare precum Iudaismul nu a putut să salveze poporul israelian de la pieire? De ce oamenii nu l-au înțeles pe Iisus Hristos, care vorbea despre pieirea Israelului, deși mulți dintre ei i-au urmat poruncile în chip sincer? Este vorba despre faptul că oamenii au început să îndeplinească poruncile Divine,

uitând de ce este nevoie de ele. La exterior totul părea corect, dar la interior începuse un proces de decădere.

Poruncile sunt necesare să înveți cum să te porți în mod corect, cum să-ți purifici sufletul, cum să-ți schimbi caracterul în bine, cum să-ți deschizi sufletul lui Dumnezeu și să învingi dependența de „eu-l” omenesc exterior, pentru a simți propriul „eu” Divin. Dacă noi nu înțelegem că poruncile ne sunt date pentru ca iubirea să domnească în suflet, dacă noi credem că este nevoie de ele pentru a fi sănătoși și bogați, atunci îndeplinirea lor duce la rezultatul contrar. Un om se roagă, îndeplinește toate ritualurile, dar sufletul lui se simte din ce în ce mai rău, deoarece nu este respectat sistemul de scopuri.

Rugăciunea exprimă iubirea față de Dumnezeu, în timpul căreia omul simte unitatea cu Creatorul, dar dacă aceasta devine un mijloc de a dobândi bunăstare, sănătate și prosperitate, atunci acest lucru este deja păgânism.

Sensul Iudaismului ca sistem religios este dezvoltarea morală. Iudaismul ajută la dezvoltarea omului cu ajutorul unor sfaturi scrupuloase, precise și clare despre cum să se comporte și ce să facă, reprezentând un sistem etic de îmbunătățire a caracterului unui om, ce permite transformarea sentimentelor, a emoțiilor și a instinctelor animalice în sentimente, emoții și instincte omenești superioare. Un câine mănâncă și se împerechează la fel ca și un om, care mănâncă și se împerechează, însă acesta mănâncă la masă, își prepară mâncarea și își spală mâinile dinainte.

Omul nu doar se împerechează pur și simplu precum un animal, ci iubește, compune poezii, are grijă de persoana iubită, construiește o casă pentru urmași.

Omul se deosebește de un animal prin faptul că el are un sistem de principii morale. Și animalele, de asemenea, au principii morale, însă la oameni acest sistem este mult mai bine dezvoltat. Astfel, Iudaismul reprezintă un sistem moral de îmbunătățire a caracterului unui om prin respectarea poruncilor lui Dumnezeu.

Creștinismul, la rândul său, este un sistem moral de îmbunătățire a caracterului unui om și de transformare a personalității nu doar printr-un comportament exterior, dar și printr-o schimbare a stării sale interioare.

Cele nouă porunci ale fericirii date de Hristos reprezintă chiar esența Creștinismului, un instructaj pentru schimbarea caracterului și a sentimentelor. Iudaismul vorbește despre cum să te porți corect, Creștinismul - despre cum trebuie să fii pentru a te comporta în mod corect. Pentru a respecta toate cele 613 porunci, este necesar să le ții bine minte, să te gândești la ele și să înțelegi că, în cazul nerespectării lor, va urma o pedeapsă. Pentru că, dacă nu urmează o pedeapsă, atunci poruncile încetează să mai fie respectate.

În Vechiul Testament este descris cum, de îndată ce poporul evreu se simțea mai bine, de îndată ce apăsarea o bunăstare și o stabilitate relativă, credința slăbea brusc și poruncile încetau să mai fie respectate. Se întâmpla așa pentru că, la nivel exterior, legile Divine pot fi îndeplinite doar cu ajutorul unui sistem de constrângere. Dacă nu te

temi de mânia lui Dumnezeu, atunci este practic imposibil să respecti toate regulile cu strictețe. Acesta este motivul pentru care, în Iudaism, există noțiunea de frică de Dumnezeu, de frică de a fi pedepsit pentru nerespectarea poruncilor.

Evreul este păgânul de ieri, pentru care propriul său ego era mai important decât iubirea și legile Divine, din această cauză având loc în interiorul lui o luptă continuă între dorințele sale omenești, între starea lui interesată, animalică și noua stare în care acesta intră prin îndeplinirea poruncilor.

Pentru a îndeplini sute de porunci, trebuie să te controlezi în permanență și să te temi de pedeapsa pentru încălcarea acestora. Dar, dacă omul își schimbă caracterul, dacă acesta devine milos și sincer, dacă iubirea se află pe primul loc pentru el, iar „eu-l” Divin este mai important decât cel omenesc atunci, în interiorul său, au loc asemenea schimbări care, ulterior, nu-i permit să se comporte greșit. Schimbarea caracterului reprezintă garanția unui comportament corect. Dacă un om se comportă corect, are o atitudine corectă față de Dumnezeu, față de sine și oameni, atunci el va îndeplini toate cele 613 porunci, fără să se gândească măcar la cât de exact le îndeplinește. Deoarece sensul tuturor celor 613 porunci este acela de a păstra iubirea în suflet.

Iisus Hristos vorbea despre iubire, despre schimbarea caracterului, despre transformarea personalității. Astfel, Creștinismul este o continuare logică și firească a Iudaismului.

Iudaismul este o parte a Creștinismului. Iisus Hristos a spus: „Eu nu am venit să încalc legea, ci să o îndeplinesc”. De aceea, iertarea păcatelor este imposibilă.

În traducere din greaca antică, cuvântul „păcat” înseamnă „greșeală”. Păcatul înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, de iubire.

Acest lucru este ca atunci când un om se orientează către Dumnezeu, dar „face o greșeală”, cu alte cuvinte, când omul are grijă, în primul rând, nu de sufletul său, ci de corp și de spirit, de un destin fericit. Comportamentul lui se alterează și, drept consecință, sufletul său suferă. Astfel, păcatul înseamnă alterarea sistemului de priorități. Iubirea trebuie să fie pe primul loc pentru om, iar sufletul trebuie să fie mai important decât bunăstarea materială și spirituală. Dar, dacă alte lucruri, cum ar fi cunoștințele, aptitudinile, puterea sau banii, sunt mai importante decât iubirea și moralitatea, atunci acesta începe să aibă probleme.

Un om săvârșește un păcat atunci când aspirația sa către Dumnezeu încetează, când pierde unitatea cu El, când acordă o însemnătate foarte mare învelișului său exterior și uită că, în esența sa, el este Divin. Atunci valorile materiale și spirituale ajung pe primul plan.

Iată de ce păcatul este o rătăcire, o greșeală încă de la bun început.

Rătăcirea este imposibil de iertat. Dacă păcatul înseamnă pierderea năzuinței către Dumnezeu, atunci iertarea înseamnă a da naștere altor păcate. Iată de ce, iertarea păcatului este, pur și simplu, imposibilă.

Un om se poate elibera de consecințele unui păcat, însă doar la modul pur fizic, la exterior iar acest lucru, de fapt, înseamnă pervertirea sufletului. Sensul Creștinismului nu constă în miracole, nu constă în a flutura din mână și a salva un om de la boli. Iisus Hristos le-a explicat oamenilor sensul Iudaismului, care se reduce la iubirea pentru Dumnezeu și năzuința către El.

În Iudaism este codificată toată informația necesară dar, cu trei mii de ani în urmă, oamenii nu puteau să o înțeleagă. Să spui unui asemenea om că are un „eu” Divin, că el și Dumnezeu sunt un întreg în planul suprem putea fi periculos. O celulă este o parte a organismului, mai bine zis, un organism în sine, dar dacă aceasta va decide despre sine că ea însăși reprezintă un organism, atunci va deveni canceroasă și va înceta să se supună organismului. Cu trei mii de ani în urmă, omul nu putea să-și unească, în mod fizic, propria nimicnicie și păcătoșenie a „eu-lui” său cu sentimentul că este parte din Cel de Sus. Este vorba despre faptul că unitatea și lupta contrariilor sunt condiții ale evoluției, iar când omul are prea puțină energie, când nivelul său de dezvoltare este scăzut, el poate să unească doar potențiale neînsemnate ale contrariilor.

În Vechiul Testament se spune că Dumnezeu i-a suflat duh de viață lui Adam, acest lucru însemnând că adevăratul nostru Tată este Dumnezeu. Sufletul ne este dat de Cel de Sus, fiind veșnic și despre acest lucru se vorbește în Biblie, pe care însă oamenii nu puteau să-l înțeleagă.

Primele cuvinte ale lui Ioan Botezătorul - „să nu spuneți că tatăl vostru este Avraam, voi sunteți copii ai lui Dumnezeu, Dumnezeu este tatăl vostru”, același lucru l-a spus și Iisus Hristos. De ce această afirmație este atât de importantă și de ce cu ea începe predica lui Ioan Botezătorul și a lui Iisus Hristos? Deoarece, în Iudaism, informația este transmisă într-un mod codificat. Informația în legătură cu faptul că noi suntem Divini în esență, că sufletul nostru este veșnic, că suntem uniți cu Dumnezeu și că, dacă Cel de Sus ne-a creat sufletele, atunci noi suntem copiii Lui, nu a putut să fie înțeleasă și interpretată de oamenii din acea vreme.

În Iudaism există o separare clară dintre Dumnezeu și om: eu sunt om, iar acolo este Dumnezeu. El se poartă bine cu mine, El mă salvează, mă educă, mă protejează, mă pedepsește asemenea unui învățător strict, însă mă iartă mai des. Drept urmare, omului are sentimentul unei oarecare distanțe, o barieră între el și Dumnezeu. Care este sensul vieții unui om? Bunăstarea, sănătatea, banii, puterea, plăcerile, îndeplinirea dorințelor, însă toate aceste lucruri pot să apară doar în momentul în care oamenii vor îndeplini poruncile Divine iar, dacă nu vor apărea, pe el îl așteaptă bolile, nenorocirile și problemele.

Scopurile unui evreu - bunăstarea, familia, procrearea, puterea, banii, securitatea, însă nici unul dintre aceste lucruri nu se vor întâmpla dacă el nu va începe să creadă în Dumnezeu, să urmeze poruncile și să se comporte etic. Scopurile sunt juste, însă ele sunt legate de cele pământești, iar când scopul este limitat de

dimensiunile vieții, atunci omul începe să depindă de această viață și să i se închine, iubirea dispărând treptat din sufletul său. Atașamentul înlocuiește iubirea, iar iubirea se transformă în patimă.

Iisus Hristos a spus că scopul unui om nu trebuie să fie bunăstarea pământească, ci împărăția Cerurilor.

Împărăția Cerurilor înseamnă ceea ce există dincolo de limitele vieții pământești. În Iudaism, există o separare clară între om și Dumnezeu, ceea ce înseamnă că aspirația către Dumnezeu este imposibilă.

Poți să urmezi poruncile Divine, poți să îndeplinești cu strictețe tot ceea ce se spune în Tora, dar omul rămâne oricum om, „eu-l” lui omenesc fiind de neclintit. În consecință, apare un anumit conflict între om și Dumnezeu, nevoile și dorințele omenești adesea ajung pe primul plan, iar poruncile Divine pe cel de-al doilea plan.

Iisus Hristos le-a oferit oamenilor o nouă imagine a lumii care, în realitate, a fost deja de foarte mult timp codificată în Vechiul Testament, în Tora, însă pe care oamenii nu au putut să o înțeleagă. Iisus le-a deschis oamenilor calea către Cel de Sus, l-a reunit pe om cu Dumnezeu, i-a făcut pe oameni să înțeleagă faptul că sunt Divini în esență, ceea ce înseamnă că pot să aspire către Creatorul lor.

Iubirea față de Dumnezeu este cea mai importantă poruncă din cele zece porunci fundamentale ale Torei care cuprinde sensul Iudaismului. Dar ce este iubirea? Este unitate. Iubirea pentru Dumnezeu presupune unitatea cu El, năzuința către El, înseamnă asemănarea

cu El. Dar toate acestea devin imposibile dacă există o prăpastie între om și Dumnezeu. Iisus a înlăturat această prăpastie, spunând: „Voi sunteți copii ai lui Dumnezeu, fiți dar voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”.

Iisus le-a explicat oamenilor că ei se pot asemăna lui Dumnezeu, că pot să se orienteze către iubire, că pot să se transforme, să-și schimbe caracterul, acest lucru fiind și cel important. În acest caz, energia omului nu mai este orientată către scopurile pământești, sensul vieții nu mai este bogăția, puterea și plăcerile, ci transformarea sufletului, schimbarea caracterului în bine, asemănarea cu Cel de Sus. În acest mod, Iisus le-a deschis oamenilor calea către Dumnezeu.

Deoarece valorile oamenilor s-au schimbat în mod fundamental, cel mai important lucru devenind nu viața, nu bunăstarea, ci sufletul nemuritor, iubirea veșnică, atunci au apărut noi perspective pentru schimbarea omului. De aceea, Iisus Hristos i-a ajutat pe oameni să se vindece de bolile cele mai grave, deoarece cu ajutorul iubirii se poate vindeca orice. Păcatul înseamnă pierderea iubirii. Iisus i-a învățat pe oameni să iubească, punând bazele pentru vindecarea oricăror boli și pentru mântuirea de orice păcate.

Din păcate, discipolii lui Iisus erau păgâni, iar ucenicii lui nu știau să scrie, știind să scrie și să citească doar Iuda, frații lui Iisus Hristos și discipolul său, apostolul Pavel care nu l-a văzut niciodată pe Iisus Hristos, nu a vorbit cu el și, de aceea, acesta nu a putut

înțelege pe deplin esența Creștinismului. Apostolul Pavel a propovăduit printre păgâni, fiind nevoit să adapteze Creștinismul la modul păgân de gândire. Din acest motiv, alterările erau firești în Creștinism unde, în mod inevitabil, a pătruns păgânismul. Cu toate acestea, apostolul Pavel a înțeles în mod corect aspectele importante ale Creștinismului: că scopul unui om nu consta în bunăstarea și respectarea strictă a poruncilor, ci în iubirea și schimbarea caracterului, ceea ce a fost genial, deoarece a permis Creștinismului să supraviețuiască.

Însă Pavel a propovăduit păgânilor și dacă nici evreii, care aveau cea mai înaltă cultură, nu l-au putut înțelege pe Iisus Hristos, atunci ce să mai vorbim despre idolatri.

Din acest motiv, noi observăm același Iudaism în Catholicism și Ortodoxism: omul este păcătos, între el și Dumnezeu există o prăpastie de neînvins, iar omul nu poate aspira către Dumnezeu și să se asemene Lui; omul trebuie să se căiască și atunci poate va fi iertat și salvat. În acest sens, trebuie să recunoaștem că nivelul Ortodoxismului și al Catholicismului este sub cel al Iudaismului, deoarece în Iudaism omul recunoaște faptul că sufletul este dat de la Dumnezeu, ceea ce înseamnă că oamenii sunt Divini în esența lor și păcătoși totodată.

Cuvântul „poruncă” înseamnă „legământ”. În Iudaism, Dumnezeu încheie un legământ cu poporul Israelului: „dacă veți păstra iubirea pentru Mine, dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, vă voi trimite ploi la vreme, copiii vi se vor

naște sănătoși și veți avea noroc”. Un legământ este un parteneriat. Cu alte cuvinte, în Iudaism omul colaborează cu Dumnezeu, interacționează cu El, însă în Catolicism și Ortodoxism, un credincios este un rob al lui Dumnezeu, iar un rob nu are dreptul să comunice cu stăpânul lui, fiind nevoit să-i execute instrucțiunile cu supunere și, de aceea, este greu să vorbim despre iubire într-un astfel de caz.

De aici reies următoarele: viziunea păgână asupra lumii a Greciei Antice, adaptarea primelor idei creștine conform gândirii sclavagiste că omul este un rob, că el nu se poate asemăna Lui Dumnezeu și că nu poate aspira către El, ceea ce înseamnă că omul nu-l poate iubi pe Dumnezeu (omul este un rob, el nu se poate asemăna Lui Dumnezeu, nu poate aspira către El și, de aceea, nu-L poate iubi pe Dumnezeu) au dus la faptul că, deși s-au dezvoltat ca formă, Ortodoxismul și Catolicismul au început să-și piardă puterea ca și conținut.

Creștinismul inițial se deosebea de învățăturile lui Hristos, neexistând nicio dialectică pe care Hristos o predica. Din această cauză, Creștinismul a intrat într-o criză și s-a scindat în Catolicism și Ortodoxism în care, de asemenea, nu exista această dialectică. Prin urmare, aceasta concepție a unității omului cu Dumnezeu s-a pierdut. Într-adevăr, cu două mii de ani în urmă, era dificil să ne imaginăm că omul este păcătos, imperfect dar, în același timp, Divin în esența sa. În gândirea oamenilor nu exista noțiunea de trinitate, la fel cum nu exista nici cea de dialectică. Pe atunci se considera că un

om fie este fără de păcate, fie un păcătos, un rob și absolut imperfect. Dacă, în urmă cu două mii de ani, unui om i s-ar fi spus că este Divin în esență, atunci el ar fi crezut despre sine că este Dumnezeu, ceea ce ar fi dus la diavolism.

Am auzit că unul dintre cele mai mari păcate în India este să te consideri pe sine un zeu. Acest lucru amintește de comportamentul unei celule canceroase, așa cum am scris și mai înainte. Omul, care nu înțelege legile Universului, care nu poate să păstreze contrariile în suflet, care nu are un monoteism în suflet, este un păgân. Acesta nu își poate imagina că omul este imperfect și păcătos la exterior, dar totodată pur și Divin la interior. Din păcate, nici în prezent oamenii nu pot să conștientizeze acest lucru.

Am fost nevoit de multe ori să discut cu pacienții mei și să-i corectez, explicându-le că noțiunile despre care eu vorbesc sunt diferite de ideile noastre obișnuite. În momentul în care eu spuneam: „Revizuiți-vă propria viață și, prin căință, eliminați pretențiile față de sine și față de alții”, oamenii credeau că sensul căinței este cel de autoflagelare și autoculpabilizare și, în momentul în care ei se căiesc, adresându-se lui Dumnezeu, atunci trebuie să-și ceară iertare de la El ca de la o persoană, pentru ca Dumnezeu să nu-i pedepsească, însă eu le explicam faptul că sensul căinței este schimbarea atitudinii față de trecut. Când noi ne schimbăm atitudinea față de trecut atunci, într-o oarecare măsură, ne schimbăm și

caracterul. Cu alte cuvinte, căința este primul pas către îmbunătățirea caracterului.

Sensul căinței nu este autoculpabilizarea, nu înseamnă să vă direcționați energia către propria distrugere, ci să deveniți mai buni și să nu mai faceți ce ați făcut înainte. Astfel, primul pas este revizuirea propriei vieți - căința, iar al doilea pas - schimbarea caracterului, cu alte cuvinte, atitudinea față de sine și față de alți oameni.

Ce reprezintă caracterul? Un ansamblu de reacții la lumea înconjurătoare. Acest lucru înseamnă că noi trebuie să învățăm cum să interacționăm cu lumea din jurul nostru, să învățăm cum să ne comportăm în mod corect, să ne schimbăm în bine modul de viață și obiceiurile alimentare, iar atunci caracterul nostru se va schimba.

De curând, mi-am pus întrebarea: poate iubirea față de Dumnezeu să ducă la creșterea agresivității și a orgoliului? Așa ceva mi s-a părut întotdeauna imposibil, dar apoi am reflectat și am ajuns la o concluzie neașteptată: într-adevăr, iubirea față de Dumnezeu poate să intensifice agresivitatea și poate să crească orgoliul, ceea ce înseamnă că aceasta nu este un panaceu. Ne-am obișnuit să vorbim despre iubirea față de Dumnezeu, adesea fără să înțelegem ce înseamnă ea. Nici măcar reprezentanții diferitelor religii nu înțeleg întotdeauna ce este iubirea față de Dumnezeu.

Iubirea față de Cel de Sus presupune o unitate supremă ceea ce înseamnă că, dacă iubirea pentru

Dumnezeu este mai importantă pentru mine decât orice altceva, atunci eu aspir către unitatea cu El. Atunci, dacă eu năzuiesc către unitatea cu Dumnezeu, înseamnă că trebuie să mă schimb, să trec de la „eu-l” meu animalic la cel Divin fiind vorba, cu alte cuvinte, despre transformarea personalității. Dar, dacă eu îl iubesc pe Cel de Sus și, cu toate acestea, nu vreau să-mi schimb caracterul, ego-ul meu rămâne la fel cum a fost. Posibilitățile și supracapacitățile mele cresc, sufletul meu începe să se deschidă în planul suprem, dar dorințele și nevoile mele rămân aceleași.

Am scris deja că acest lucru este asemenea unui om care trece de la o bicicletă la o mașină, fără să învețe regulile de circulație, fără să se schimbe ca personalitate. Mutându-mă de pe o bicicletă într-o mașină, eu trebuie ca, dintr-un biciclist, să devin șofer, ceea ce înseamnă chiar schimbarea caracterului și transformarea personalității. Iubirea față de Dumnezeu presupune schimbarea caracterului însă, fără schimbarea acestuia, omului îi poate crește și orgoliul și agresivitatea.

În lipsa perfecționării caracterului, iubirea față de Dumnezeu poate să ducă la boli și nenorociri, cu alte cuvinte, la purificarea sufletului căci, dacă eu nu vreau să mă schimb, atunci bolile, neplăcerile, nenorocirile, sau chiar moartea, mă vor ajuta să fac acest lucru. Mi-am dat seama de ce mulți călugări au înnebunit sau au murit din cauza unor boli grave: ei se rugau fierbinte, năzuind către Dumnezeu, însă caracterul lor nu se schimba practic deloc sau se schimba foarte lent. Eu am vorbit mereu

despre schimbarea caracterului în bine și despre iubirea pentru Dumnezeu, deoarece am înțeles că, în lipsa acesteia, rezolvarea problemelor este imposibilă. Îmbunătățirea caracterului era ceva firesc pentru mine, pentru că se baza pe noțiunea de „iubire față de Dumnezeu”. Totuși, acest subiect s-a dovedit a fi cu mult mai serios decât am crezut și trebuia să-i acord mult mai multă atenție.

Dacă dumneavoastră nu deveniți mai buni, mai sinceri, mai îngăduitori, atunci rugăciunea doar va intensifica orgoliul și poate să ducă la creșterea agresivității.

Creștinismul reprezintă un sistem de schimbare a caracterului. Iisus Hristos le-a dat oamenilor recomandări clare despre cum trebuie să fie ei pentru ca iubirea Divină să-i facă fericiți: este necesar să jertfești ceva, să fii milostiv și sincer. Atunci de ce, timp de două mii de ani, oamenii nu au devenit sinceri? De ce există tot mai multă minciună, zgârcenie, invidie în lume? De ce caracterele creștinilor nu corespund absolut deloc cu ceea ce ne îndemna Iisus Hristos? De ce caracterul oamenilor nu s-a schimbat prea mult timp de două mii de ani? De ce nu au ajutat toate lucrurile despre care a vorbit Iisus Hristos? Mi-am pus toate aceste întrebări, încercând să le înțeleg. Iată la ce concluzie am ajuns: pentru a-ți schimba caracterul, trebuie să acorzi o atenție maximă acestui lucru și să devină o prioritate pentru tine. Iar pentru acest scop, trebuie să înțelegem că, fără

schimbarea caracterului, ceea ce noi ne-am obișnuit să numim iertarea păcatelor, nu va avea loc.

Dacă omul nu se va schimba la interior, înseamnă că el își va repeta propriile păcate și, prin urmare, va suferi de aceleași boli. Pentru a scăpa de suferință, curățarea de păcate este necesară. Cu alte cuvinte, trebuie să alegi direcția corectă, să-ți corectezi propria greșală, să ajungi la Dumnezeu și la iubire, în plus, sufletul și iubirea trebuie să fie pe primul loc, iar spiritul și corpul - pe al doilea loc.

Astfel, pentru schimbarea caracterului, prioritățile trebuie puse într-o ordine corectă. Cel mai important lucru este să înțelegem că, în cazul în care nu se va schimba caracterul, boala nu va trece. Simptomele pot să dispară, dar fie va apărea o altă boală, fie o suferință fizică o va înlocui pe cea sufletească. Trebuie înțeles că vindecarea bolilor și îndepărtarea păcatelor la exterior înseamnă degradarea sufletului la interior.

Cu timpul, am realizat că doctrina creștină modernă este împotriva schimbării caracterului.

Dacă Iisus Hristos a iertat toate păcatele, dacă biserica reprezintă trupul lui Hristos iar preotul, care este fără păcate, poate să ierte păcatele oamenilor, atunci de ce să se schimbe omul? M-am dus la biserică, am aprins o lumânare, am plătit bani, am înfăptuit un ritual - și păcatele au fost înlăturate. Atunci de ce să te schimbi? De ce să-ți îmbunătățești propriul caracter, dacă oricum toate păcatele îți vor fi iertate? Iisus Hristos a îndepărtat păcatele tuturor și, de aceea, el este Mântuitorul.

Ideile păgâne primitive despre misiunea lui Iisus Hristos i-au lipsit realmente pe oameni de posibilitatea de a-și îmbunătăți caracterul căci, dacă păcatele pot fi iertate, atunci de ce să se schimbe omul? Dacă omul trăiește doar o singură dată, de ce trebuie să lucreze cu sine? Trăiește, bucură-te, vei muri oricum. Dar, dacă știi că în viața următoare vei plăti pentru propriile fapte, pentru caracterul tău imperfect, atunci îți vei analiza fiecare pas. Dar, dacă omul crede că va fi pedepsit după moarte, la Judecata de Apoi despre care nu se știe când va avea loc, atunci de ce trebuie să-și îmbunătățească propriul caracter, de ce să-și facă griji? Iar dacă Judecata nu va avea loc, este oare atât de important ce se va întâmpla după moarte? Doar omul are o singură viață pe care trebuie să o trăiască bine.

Astfel de idei naive despre ce este Judecata de Apoi și iertarea păcatelor au dus la faptul că dorința de a-ți schimba caracterul în bine a devenit neînsemnată. Cel mai important lucru era să-ți ispășești, să-ți mântuiești propriul păcat prin rugăciuni, să-ți ceri iertare prin rugăciuni, dacă nu de la Dumnezeu, atunci de la preoți și, în cele din urmă, să plătești. Însă, dacă păcatele sunt iertate, atunci de ce să-ți mai schimbi caracterul? Mai este important de știut faptul că pentru a-ți schimba caracterul trebuie, de fapt, să te detașezi. Un om stăpânit de patimi nu se poate schimba, un om care simte că are dreptate absolută, de asemenea, nu se poate schimba pentru că, pur și simplu, el nu are nevoie de schimbare. Sentimentul propriei dreptăți reprezintă un triumf al

conștientului, acesta fiind atașat ego-ului nostru exterior. Pentru început, reprimarea propriului ego exterior este necesară, acesta fiind motivul pentru care există un astfel de concept precum asceza. În Ortodoxism există noțiunea de sentiment al propriei păcătoșenii, datorită căruia egoul omului este, într-o oarecare măsură, îmblânzit.

Când omul se consideră neînsemnat, cel mai josnic, cel mai păcătos, atunci are loc umilirea puternică a „eu-lui” omenesc, reprimarea orgoliului său. Însă aici se ascunde un pericol foarte mare. Nu este permis să-ți sfășii și să-ți distrugi „eu-l” omenesc, acest lucru fiind o autodistrugere, este necesar să-ți stăpânești propriul „eu”, să-l înfrânezi pentru ca energia animalică să se transforme în energie Divină. Noi ne reprimăm „eu- l” omenesc pentru a-l elibera pe cel Divin.

Biblia spune: „Când evreii țineau post, ei aveau fețele triste”. Postul reprezintă reprimarea „eu-lui” omenesc, o limitare drastică a mâncării, a sexului, a plăcerilor. Dar pentru un evreu ego-ul său este primordial, de aceea, pentru el postul era o tragedie, pe care îl ținea pentru că Dumnezeu a poruncit să postească și să-și stăpânească dorințele. Acesta suferea în timpul postului, fără sa-și ascundă suferințele, sperând că Cel de Sus îl va răsplăti: va avea milă de el, îl va ierta și îi va înlătura păcatele. Cu toate acestea, Iisus Hristos a spus: „Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fetele, ca să se arate oamenilor că postesc”, vorbind despre faptul că „eu-l” omenesc este stăpânit pentru ca „eu-l” nostru Divin să se

bucure. În timpul postului, trebuie să vă bucurați în primul rând de suflet, nu de corp.

Una dintre cauzele care intensifică atașamentul de viață și, prin urmare, agresivitatea -certitudinea că există o singură viață, că ea îi este dată omului doar o singură dată. Dacă un actor este invitat la teatru și i se spune: „Vei juca un rol și apoi vei pleca”, atunci acesta își va face griji foarte tare, se va teme și, drept urmare, își va juca rău rolul. Dar, dacă el va rămâne în teatru, atunci va juca din ce în ce mai bine de fiecare dată. La fel este și cu viața care este, de fapt, cel mai bun rol al nostru, însă nu unicul. Noi trebuie să o jucăm corect, dar nu este permis să ne atașăm de viață și să ne închinăm acesteia. Nu există procese unice în Univers, totul se repetă, ceea ce poate fi numit evoluție în spirală.

Am ajuns la concluzia că principalul obstacol în calea schimbării caracterului este lipsa de înțelegere a învățăturilor lui Iisus Hristos. În Catolicism și Ortodoxism, calea către Dumnezeu este închisă. Omul nu este recunoscut ca fiu al lui Dumnezeu, deși aceasta este chiar esența învățăturilor lui Iisus Hristos. Dacă omul nu se recunoaște pe sine ca fiu al lui Dumnezeu, dacă se consideră un rob, atunci el nu poate să se asemene lui

Dumnezeu și să devină perfect precum Tatăl Cerească. Înseamnă că „eu-l” omenesc nu poate să se transforme, nu poate să urce treptele către propriul „eu” Divin, transformarea personalității fiind, cu alte cuvinte, imposibilă. Din păcate, ideile religioase și științifice sunt

complet incompatibile cu realitatea expusă în cărțile Sfinte, pe care noi nu suntem capabili să o vedem.

Iisus Hristos a spus: „...căci oricine va voi să-și salveze sufletul, și-l va pierde; dar cine-și va pierde sufletul pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-l va salva”. Acest pasaj din Biblie este absolut de neînțeles și pentru teologi, și pentru oamenii de știință. Cum adică - să-ți pierzi sufletul pentru Hristos, doar sufletul îi aparține lui Dumnezeu? Am mai scris deja că omul are două niveluri de conștiință, două niveluri de sentimente, că totul este dialectic, par. Cât despre corpurile sale, omul are tot două: unul fizic și unul de câmp, iar între ele există verigi intermediare.

Viața este un mod de existență în corpul fizic și spiritual, iar ceea ce noi numim moarte este doar o tranziție în cel de-al doilea stadiu al vieții, cu alte cuvinte, viața în afara învelișului fizic.

Noi avem, de asemenea, două spirite, două moduri de a gândi: unul atașat de corp și altul atașat de suflet. Astfel, fiecare om are două fluxuri de gânduri, două fluxuri de conștiință și două suflete: un suflet veșnic, Divin, care are legătură cu „eu-l” suprem și un suflet omenesc, cu alte cuvinte, un ansamblu de sentimente și emoții atașate de corp.

Când noi uităm de „eu-l” nostru Divin, atunci trăim prin intermediul sufletului nostru exterior, superficial care, imediat ce ajunge pe primul plan, începe să se degradeze. Astfel, când sentimentele noastre, instinctele de autoconservare și de procreare devin cele mai

importante, noi începem să prosperăm impetuos la exterior și să murim la interior, ceea ce nu duce la nimic bun. Din această cauză, atunci când Iisus Hristos a spus „cine își va pierde viața pentru Mine”, El avea în vedere următorul lucru: „cine își va sacrifica sentimentele, atașamentele și dorințele de la exterior de dragul descoperirii propriului „eu” Divin, acela își va salva propriul suflet”.

În Biblie se spune de multe ori că un om trebuie să-și sacrifice viața. Într-un pasaj din Biblie sunt scrise ad-litteram următoarele: „cine își va sacrifica sufletul”, iar „viața” este indicată între paranteze. De ce nu a fost scris dintr-odată „viața”? Adevărul este că cel care a tradus Biblia a simțit că, în realitate, nu este vorba despre viață, ci într-adevăr despre suflet, însă nu a putut să explice mai exact și, de aceea, a lăsat o precizare, pentru orice eventualitate. De fapt, prin cuvintele Lui, Iisus Hristos a avut în vedere chiar sufletul omenesc care este atașat de corpul fizic. Iată de ce, neînțelegerea a ceea ce este sufletul, a ceea ce este omul, a ceea ce înseamnă iubirea pentru Dumnezeu duce la probleme.

„Rugăciunea fără faptă este moartă”, spune Biblia. Ce este rugăciunea? Aceasta înseamnă mărturisirea iubirii pentru Dumnezeu, exprimată prin cuvinte de iubire față de Cel de Sus. Iar o faptă reprezintă tocmai schimbarea caracterului, o asceză, o transformare a personalității.

Adesea, noi percepem cuvântul „jertfă” prea ad-litteram: „dacă ai pus un miel pe altar, acest lucru este o

jertfă”. Totuși, prin ce se deosebește o jertfa de asceză? Prin nimic. Asceza este un concept mai vast decât jertfa.

Ce reprezintă, în principiu, o jertfă? De ce se vorbește în Vechiul Testament despre faptul că trebuie să sacrifici neapărat un animal sănătos, fără niciun fel de defecte? Deoarece omul nu acceptă un animal bolnav la interior, distanțându-se de acesta și aruncând ceea ce nu are nevoie. Însă când omul are ceva bun, ceea ce îi place, ceea ce iubește, atunci el se contopește cu acest lucru.

Din această cauză, în momentul în care un om aduce o jertfă, de exemplu, pe cel mai bun berbec al său, acesta jertfește o parte din el însuși, din propriul său ego. Asceza înseamnă tot o jertfă, doar că omul se limitează pe sine de la mâncare și de la tot felul de plăceri, pentru a-și prejudicia și a-și înfrâna propriul „eu” omenesc, ego-ul său exterior, iar atunci energia lui nu este orientată către nivelul exterior, ci către cel suprem, către „eu-l” Divin.

Ceea ce noi numim subconștient, la fel ca și conștientul, poartă în sine informația despre trecut, prezent și viitor, fiind mult mai vastă în subconștient.

În cazul în care conștientul poate doar să presupună viitorul, atunci subconștientul știe totul despre el. În plus, în subconștientul omului se află „eu-l” nostru inferior și cel superior. În sentimentele noastre sunt, în același timp, codificate aspectele noastre superioare și cele inferioare. Apare astfel întrebarea: oare cum putem să ne orientăm către propriile noastre sentimente? Posibil, să ne poată ajuta conștientul? Într-adevăr, conștientul ajută, dar este de importanță secundară, la

fel cum un copil își poate ajuta părintele, însă acesta este mai înțelept decât copilul.

Oare cum putem să ne auzim propriul „eu” suprem și să ne stăpânim „eu-l” inferior, căci noi nu putem determina întotdeauna care dintre dorințele noastre sunt superioare și care sunt inferioare. Răspunsul este simplu. Cu cât un om este mai orientat către Dumnezeu, cu cât este mai pregătit să se schimbe în bine, cu atât acesta se orientează către „eu-l” suprem, îl aude și i se supune, și nu către „eu-l” inferior, care are legătură cu starea sa animalică. Astfel, modul în care noi vom evolua depinde de direcția spre care noi suntem orientați.

Dacă sensul vieții pentru o persoană constă în bunăstare, bani sau plăceri, atunci „eu-l” său inferior îi va domina sufletul din ce în ce mai mult, iar aceasta va depinde din ce în ce mai mult de trecut, de starea animalică. Dar, dacă iubirea și sufletul sunt mai importante pentru un om, atunci el înțelege că viața nu este cel mai important lucru, că moralitatea este adesea cu mult mai importantă decât viața, așa cum cânta Vladimir Visotki: „Noi nu vom muri de o viață chinuitoare, mai bine vom renaște printr-o moarte sigură”.

În momentul în care omul înțelege că iubirea și moralitatea sunt mai importante decât viața, atunci începe dezvoltarea sa adevărată și subconștientul trezește acele sentimente care ne fac oameni.

Iar, dacă sistemul de scopuri ne conduce spre o bucată de pâine și supă, spre bani și bunăstare, atunci subconștientul nostru ne oferă o reacție diferită: ne

transformă treptat în animale, oricât de inteligenți am fi. Din această cauză, Hristos a spus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui”.

Despre același lucru se vorbește și în Bhagavad-Gita, care conține o informație genială, dar de neînțeles la prima vedere cu privire la detașarea absolută față de rezultatele propriei activități. Dacă îi spui oricărui european că el nu trebuie să se atașeze de ceea ce face, atunci acesta va obiecta: „Cum adică, trebuie să uit de bani, pentru ce lucrez? Atunci eu nu voi mai lucra”. Cu alte cuvinte, detașarea de rezultat este imposibilă pentru un european.

Scopurile noastre, de regulă, au legătură cu viața înconjurătoare, cu un rezultat imediat. Pentru ce lucrez eu? Pentru a obține bani, pentru a construi o casă, pentru a-mi îndeplini dorințele, pentru a obține anumite plăceri.

Când în fața unui om stau astfel de scopuri, munca este un mijloc prin care acesta își înrobește sufletul. Dar, dacă el lucrează cu scopul de a-L înțelege pe Creator, pentru a se asemăna Lui, pentru a aduce un beneficiu propriului suflet, pentru ca acesta să se dezvolte, atunci sistemul lui de scopuri depășește limitele vieții, ceea ce înseamnă că omul nu se va mai atașa de scopurile superficiale, imediate.

Pentru a nu te atașa de scopuri în viață, trebuie să te atașezi de scopurile care se află dincolo de limitele acesteia. Dacă scopul unui om este asemănarea cu Dumnezeu, iubirea, dezvoltarea sufletului, atunci el

încetează să mai depindă de alte scopuri, nu va fi sclavul lor iar caracterul lui va începe să se îmbunătățească. În momentul în care omul înțelege esența legilor Universului și se străduie să înțeleagă ceea ce se spune în cărțile Sfinte, atunci caracterul lui începe să se schimbe.

În încheiere, doresc să subliniez încă o dată că Iudaismul și Creștinismul reprezintă sisteme morale de îmbunătățire a caracterului unui om, dar pentru ca acesta să se schimbe, să se transforme, este necesar să simtă neîncetat sentimentul de iubire în suflet, ceea ce este posibil doar dacă noi nu uităm că suntem Divini în esența noastră.

Noi suntem imperfecti și purtăm această imperfecțiune interioară ca o garanție a evoluției. Omul nu va deveni niciodată Dumnezeu, însă el va fi întotdeauna Divin. Noi trebuie să urcăm pe treptele evoluției spirituale, schimbându-ne caracterul și apropiindu-ne din ce în ce mai mult de „eu-l” nostru suprem. Cel care a decis să se schimbe și să devină mai bun, va putea să-și învingă propriile probleme, boli și să învingă orice situație negativă. Rămâne doar întrebarea: în ce măsură este un om pregătit pentru acest lucru.

CUPRINS

Cap. 1 - Interacțiunea științei cu religia	2
Cap. 2 - Legile Universului.....	45
Cap. 3 - Bolile corpului, ale spiritului și ale sufletului.	82
Cap. 4 - Agresivitatea.....	114
Cap. 5 - Calea către Dumnezeu.....	145